

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK, STEAMY,
BILLIONAIRE BRATVA
ROMANCE

KINGS OF
LAS VEGAS

KING OF MALICE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TAMMY ANDRESEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KÖTÜLÜĞÜN KRALI
KARANLIK MAFYA BUHARLI ROMANTİZM

LAS VEGAS'IN KRALLARI

TAMMY ANDRESEN

Telif hakkı © 2025 Tammy Andresen Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile oluşturulmuştur](#)

CONTENTS

[King of Malice](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29 Epilog](#)

[Avın Kralı Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Yolsuzluğun Kralı](#)

[Yolsuzluğun Kralı](#)

[Las Vegas'ın](#)

[Efendileri Tammy](#)

[hakkında daha fazla](#)

[bilgi](#)

KING OF MALICE

Kötülüğün Kralı
Las Vegas'ın Kralları

Tammy Andresen

Yanlışlıkla THE GAME'e girdim.

En iyi arkadaşım kayboldu.

Birlikte yetimhanede büyüdük, o benim ailem ve hayatımın en kötü gününde beni kurtaran kişi.

O gün, bir erkek bana dokunduğunda tamamen paniğe kapılmamın sebebidir.
Ama artık bunun önemi yok.
Onu kurtarma sırası bende.

En son görüldüğü yer?

Bir Bratva Kralı'nın genelevi.

Dimitri Ivanov, kabusların kahramanı ve tamamen ulaşılmaz biridir.

Ta ki benim çalıştığım geçici iş ajansına gelene kadar.

O, dediya ihtiyacı olan bekar bir babadır.

Bu işi almak için yalvarır, borç alır, çalarım. Tehlikesi umurumda değil.

Bu, Cassie'yi bulmak için tek şansım.

Ama onun dünyasına adım atmak, ateşten geçmek gibi... Gücümü sınavan, tüm korkularımı ortaya çıkaran bir sınav.

Ve en iyi arkadaşımı benden çalan OYUNUN içine atıldığımda, gerçek ortaya çıkıyor:

Dimitri beni koruyabilecek tek adam.

Ve güvenmemem gereken son adam.

PROLOGUE

AVA

"Şimdi uyuyacağım," diye fısıldıyorum, birkaç metre ötedeki kimse duymayacak şekilde. Cadence ve ben, kapımızın hemen dışında üvey anne babamızın şiddetli kavgasına rağmen uyuyormuş gibi yapıyoruz.

On dört yaşında, bu tür çocukça dualar için çok büyüdük, ama hava tehlikeli ve ben bir şeyler yapmam gerekiyor.

"Sen hiç susmazsın lanet olası kadın," üvey babamız Al, avazının çıktığı kadar bağıyor. "Senden ve aptal fikirlerinden bıktım artık."

"Tanrı'ya ruhumu koruması için dua ediyorum," diyor Cadence, ikiz yataklarımız arasındaki dar boşluktan ellerimizi uzatarak.

Al, içtiğinde çok kötü olur. Bu tür insanları tanırız. Cadence ve ben son iki yılda dört farklı koruyucu ailede kaldık. İkisi birlikte, ikisi ayrı. "Ve uyanmadan önce ölürsem," diye ekliyorum, titrek bir nefes alarak.

"Tanrı'ya ruhumu alması için dua ediyorum," diye bitirir Cadence, gözleri kapanırken tek bir gözyaşı damlası gözünden süzülür.

Ona Al'ın terliklerine vazelin sürmemesini söylemeye çalıştım. Al ve Judy, bizi birlikte kabul eden birkaç koruyucu aileden ikisi. Dahası, Al çok bağırırsa da, her fırsatta bana dokunup tüylerimi diken diken eden son koruyucu babam gibi değildi. Al'ı her zaman tercih ederim.

Ama Cadence her zaman sinirleri bozmuştur ve bugün de bir tanesine basmış. Al'ın eve sarhoş gelmesi de eklenince, kavgaya etmeye hazır ve kesinlikle gitmemizi istiyor.

Sanki düşüncelerimi dile getirircesine, "Onları defolup gitmelerini istiyorum" diye bağıyor.

"Ama onlar para getiriyorlar," diye Judy, ona kıyasla küçük ve zayıf gelen bir ses tonuyla cevap verdi.

"Ava kalabilir, o sorun değil. Ama Cadence..." Terliklerini duvara fırlattığını duyuyorum. "O küçük pislik gitmeli."

Cadence'in elini daha sıkı sıkıyorum, kapı açılıyor ve birbirimizi bırakıyoruz, ben çığlık atarak yorganın altına saklanıyorum.

Cadence ile bir grup evinde tanıştık, o zamanlar oradaki en küçük iki çocuktuk. Annem yeni ölmüştü ve onunki de ölmüş sayılırdı, her zaman uyuşturucu bağımlısıydı ve bir uyuşturucu evinde saklanıyordu, en azından Cadence öyle diyordu.

Büyük kızlar bize kötü davrandığı için birbirimize kenetlendik ve iki kez eşyalarımı çaldıklarında, onları geri alan Cadence oldu. O eşyalardan biri annemin madalyonuydu, ondan bana kalan tek şeydi.

Şu anda boynumda asılı.

Al, koridor ışığının arkasında kapının eşiğinde duruyor. "Al lanet olası eşyalarını kız!"

"Gecenin yarısı oldu, Al!" Judy ağlayarak onun arkasında belirir.

Al dönüp elini kaldırıyor. Judy'nin yanağına indiğinde havada bir şaklama sesi duyuluyor. Arka eliyle vurduğu darbe o kadar sert ki Judy uzak duvara çarpıyor. Cadence çığlık atıp yatağından kalkıp benim yatağıma atlıyor ve Al odaya girerken arkama saklanıyor.

Ben de ağlayarak yere yığılır ve Cadence'in etrafında top gibi yuvarlanırım. Gözlerimi sıkıca kapatırım, sanki gözlerimi kapatmak yaklaşan darbeyi engelleyecekmiş gibi.

Al beni ensemden yakaladı ve sertçe çekti. Kafam bir anlığına kırılacağını sandım. Acı ve korkuyla çığlık attım, başım ve sırtım ağrıyla yanıyordu.

Ama boynumu kırmıyor. Bunun yerine, havada uçuyorum ve Cadence'in yatağına zıplayarak düşüyorum.

Cadence'in üzerine eğilir ve kafasının arkasına sertçe vurur. "Bunu komik buldun, değil mi?" diye bağıırır, yüzü Cadence'in yüzüne birkaç santim uzaklıkta, Cadence ise kendini korumak için ellerini başına sarar ve dizlerini göğsüne çeker.

Ama o pes etmez. Her açıdan dezavantajlı durumda olmasına rağmen hala mücadele ediyor. "Çok komikti," diye bağırarak cevap veriyor Cadence.

"Cadence," diye nefes nefese, ona mantıklı davranması için yardım etmeye çalışıyorum.

Bir sonraki darbeyi duyarım, Al'ın elinin gücü odada yankılanır.

"Al," diye bağıyorum ama korkudan donup kalmışım, üçüncü darbeyi vururken hareket edemiyorum.

"Eşyalarını al ve defol git," diyor yüzüne, ama o artık kıpırdamıyor. O kadar hareketsiz ki, korku göğsümde bir davul gibi atıyor, kulaklarıma kadar ulaşıyor.

"Cadence," diye yarı fısıldayarak, yarı ağlayarak söylüyorum. "Cadence."

Bana doğru dönüyor, yüzü öfkeden çarpılmış. "Kapa çenenin yoksa sıradaki sen olursun."

Al odadan fırlayıp kapıyı arkasına çarparak çıkarken, ben yatağa geri çekiliyorum. Bir, iki saniye bekleyip odaya geri gelmediğinden emin oluyorum. Sonra yataktan kalkıyorum. "Cadence?"

O düşük bir inilti çıkarır ve göğsümdeki gerginlik biraz azalır. Yatağıma atlayıp onu kollarıma sararım. "Oh Cadence, iyi olduğunu söyle."

"Bir gün ona bunu ödeteceğim," diyor, ağzının köşesinden kan damlıyor.

Onu sıkıca sarıyorum. Keşke üvey babalarımızı böyle kışkırtmasaydı. Birlikte başka bir yere yerleştirilmek çok zor olacak. Belki yarın Al'a kalmamıza izin vermesi için yalvarabilirim. Ama muhtemelen çok geç.

Gitmek zorundaysak, gitmeliyiz. Cadence şu anda benim tek ailem ve o nereye giderse ben de oraya giderim.

Karanlıkta morluklarını kontrol etmek için onu kaldırmaya çalışıyorum. "Onu durduramadığım için üzgünüm..."

Yüzünü benden çevirip, acı içinde gülümsedi. "Sen iyi bir kızsın, Ava. Bu senin tarzın değil."

Kalbim göğsümde sıkışır. Bizim için daha fazla savaşmamı mı istiyor? Suçluluk duygusu beni kıvrılmaya zorlar. "Senin için her şeyi yaparım."

Çenesinden damlayan kanı silerek cevap vermiyor.

CHAPTER ONE

AVA

Otobüsten indim, durağı ofis binamdan sadece bir blok ötedeydi ve çantamdan telefonumu çıkardım.

Telefonu çevirirken, eteğimi düzeltirken bile sabırsızlıkla nefes alıp veriyorum ve kalabalık Vegas caddesinde büyük adımlarla ilerliyorum. Günün bu saatinde, turistler kaldırımları gece vardiyasından çıkan işçi ordusu veya gündüz vardiyasına başlayanlar kadar tıkamıyor. Ama her halükarda, geçip giderken birbirlerini ve beni itip kakıyorlar.

Sinirlenmeye vakit yok, tüm dikkatim Cadence'in sonunda telefonu açması için.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaja geçiyor. Gözlerimi bir an kapatıp, parmaklarım boynumdaki madalyonu okşuyor. "Cadence," diye yalvarıyorum telefona. "Günler oldu. Neredesin? Ara beni..." Tereddüt ediyorum. "Endişelendim."

Telefonu kapatırken kaşlarımı çatıyorum, parmaklarımla yıpranmış madalyonu ovuşturuyorum. Cadence'in kaybolması ilk kez olmuyor. Artık paniğimi daha iyi kontrol etmem gerekirdi.

Genelde bir tür çılgın eğlencenin ardından ortaya çıkar.

Ama o günlerin geçtiğini sanıyordum. Kendini toparladığını ve düzgün, sağlıklı bir hayat yaşamaya hazır olduğunu düşünüyordum. Benim bulduğum küçük bir şirkette resepsiyonist olarak işe girmişti.

Ama yine de, son erkek arkadaşıyla büyük bir kavga ettiklerinden eminim, bu da onu her zaman kendini yok etme yoluna sokar.

Kaşlarımı çatarak ofisimin lobisine giriyorum, klima anında cildimi serinletiyor.

Yirmi beş yaşımdayım ve on dokuz yaşında geçici işçi olarak başvurduğumdan beri burada çalışıyorum. İşe alım görevlisini yeterince etkilemişim ki insan kaynaklarına yönlendirildim ve orada kısa bir süre dadı departmanında çalıştıktan sonra kadroya alındım.

Tam zamanlı çalışırken, geceleri üniversite diplomamı almayı başardım ve aynı zamanda ülkenin en büyük ajanslarından birinde terfi ederek yükselmeye başladım.

Başka bir şehirde bu büyüklükte bir geçici iş ajansı muhtemelen ayakta kalamazdı, ama Vegas'ta geçici işler büyük bir sektör.

Turizm sektörünün işleyişi için gereken işçi sayısı nedeniyle, büyük küçük her şirket personel ihtiyacını bizden karşılar.

En küçük departmanlarımızdan biri olan dadı departmanını yönetiyorum. Patronum bana daha büyük bir bölüm vereceğini ima etti, ama yaptığım işten memnunum ve değişmek istemiyorum.

İşe alınan dadıları doğru ailelere yerleştirmek, çok iyi bildiğim bir iş ve bunu doğru yapmak için yorulmadan çalışıyorum. Teknik olarak geçici iş ajansı olsak da, yerleştirdiğimiz çalışanların kalıcı pozisyonlara geçme oranı inanılmaz derecede yüksek.

Bu nedenle, her yerleştirme özenle yapılır ve tüm dadıları, pozisyonlarında kalacakları beklentisiyle yerleştiririm.

Resepsiyonistlere gülümser ve asansöre binerim, katımdaki mutfağı geçip doğrudan masama giderim.

Çantamı ve öğle yemeğimi masanın üzerine koyup iş telefonumu alıyorum ve altı ay önce Cadence'i yerleştirdiğim küçük sigorta şirketini arıyorum.

"Bright Side Insurance," Cadence olmayan bir resepsiyonist cevap veriyor.

"Merhaba, ben Temps For You'dan Ava Tantor.

Walter ile görüşmek istiyorum."

"Bay Cartwright mı? Henüz gelmedi. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Lütfen." Ona bilgilerimi verip hızlıca nefes alıyorum. "Ama ayrıca, sizin pozisyonunuza son kızı yerleştirdik. Cadence."

"Ah evet. Onu duydum. Aniden ayrılmış..."

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Hayır." Telefonun diğer ucundaki kız şüpheli bir sesle, sormamın garip olduğunu ima ediyor. "Neden?"

Boğazımı temizledim. "Geçici iş ajansında eksik evrakları bırakmış," diye çabucak geçiştirdim. "Onu bulmaya çalışıyorum."

"Oh," rahatlamış gibi seslendi. "Anladım. Tek bildiğim, geçen hafta gelip üç hafta izin istediği. Bay Cartwright reddetti, o da istifa etti ve sonra beni işe aldı. Ben onun yeğeniyim."

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. "Çok teşekkür ederim. Mümkünse ona aradığımı söyleyin lütfen." Telefonu kapatıyorum, midem o kadar düğümlenmiş ki kusacakmışım gibi hissediyorum.

Telefonu alıp ezbere bildiğim başka bir numarayı çeviriyorum.

"Steve Imperian, özel dedektif."

Steve, iş yerinde sık sık çalıştığımız biridir. Bir geçici işçi işverenine şikayette bulunursa, işlem yapmadan önce kimin hatalı olduğunu bulmak için gerekli araştırmayı yaparız.

Ama birkaç kez Cadence'i takip etmek için onu özel olarak da kullandım.

Yaşıma göre iyi para kazanıyorum ve oldukça sade bir hayat sürüyorum. Küçük bir dairede yaşıyorum, arabam yok, kıyafetlerimi mümkün olduğunca ikinci el alıyorum.

Her ay gelirimın yarısını herhangi bir felaketten korunmak için biriktiriyorum.

Ancak birden fazla kez bu parayı Cadence'i kurtarmak için kullandım. Dedektif tutmaktan, kendini içine soktuğu uyuşturucu satıcısına borcunu ödemekten, sigortasının karşılamadığı rehabilitasyon merkezine göndermekten...

Ona paramı harcamamdan nefret ediyor, bu yüzden durum gerçekten kötü olmadıkça yardım etmemeye çalışıyorum. Cadence, benim yardımımı kişisel başarısızlıklarının altında bir kırmızı çizgi olarak görüyor, ama bu doğru değil. Onun hatalarını vurgulamaya çalışmıyorum, sadece acısını hafifletmeye çalışıyorum.

O benim tek ailem ve benden çok daha zor bir hayat yaşadı. Ama ikimiz de biliyoruz ki, işler gerçekten kötüye giderse, Cadence benim kıcımı kurtaracak olan kişi. Biz bir takımız.

"Merhaba Steve, ben Temps For You'dan Ava."

"Merhaba güzelim, sesini duymak ne güzel. Nasıl gidiyor? Benimle akşam yemeği yeme konusunda fikrini değiştirdin mi?"

"Akşam yemeği konusunda sana geri dönerim," diye cevap veriyorum, sesimde zar zor tutabildiğim gerginlik hissediliyor. "Yardımını isteyeceğim bir sorunum var."

"Yine Cadence mi?" Otururken sandalyesinin gıcırdamasını duyuyorum. "Bu sefer ne oldu?"

İç çekerek, bildiğim az şeyi ona anlatıyorum.

Sessizce dinliyor, söylediklerimin hepsini dinledikten sonra masasına parmağıyla vuruyor. "Açıkçası, ben olsam çok endişelenmezdim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle araştıracağım, senin için her şeyi yaparım ve sana cevap bulacağımı biliyorsun, ama beni dinle. Eğer izin istemişse, önceden planlamışsa, bir sorun yoktur."

Sözleri beni gerçekten rahatlatıyor ve midemdeki düğüm çözülüyor. "Haklısın. Belki de otobüsle ülke turuna çıkmaya karar veren bir gruba katılmıştır, ya da Ibiza'ya seyahate çıkmıştır, ya da..." Bir ay sürecek, onun daha önce yaşamadığı başka bir macera düşünmeye çalışırken sözlerim kesiliyor. "Safariye mi gitmiştir?"

Steve gülüyor. "Sana cevapları bulurum. Her zamanki ücretle." "Teşekkürler, Steve."

Telefonu kapatmak üzereyken onun tereddüt ettiğini duyarım. "Ava."

Ne diyeceğini beklerken ağzım seğirdi. Umarım yine akşam yemeğine davet etmez. Steve yeterince yakışıklı ama ben sadece... "Evet?"

"Bunu yapmak istediğinden emin misin? Onu bulmak? Benim işim değil, biliyorum, ama sana cehennem azabı çektiriyor..."

Dilimi ısııyorum, ona haklı olduğunu, bunun onu ilgilendirmedığını söylemek istiyorum. Ona tavsiye için para ödemiyorum. Burnumdan yavaşça nefes alıp veriyorum. "O benim kardeşim Steve. Tek kardeşim."

"Tamam," diyor, başını salladığını belli eden bir sesle. "Mümkün olduğunca çabuk sana geri dönerim."

"Teşekkürler." Yakında cevap alacağım için rahatlayarak telefonu kapatıyorum. Ona bu kadar iş vermekteki iyi yanı, hızlı çalışması. Temps For Us öncelikli bir müşterimiz.

Öğle yemeğimi buzdolabına koymak ve güne başlamak için mutfığa dönmek üzereyken telefonum çalıyor.

Durup telefonu açtım. "Temps For You, ben Ava, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ava," diyor telefondaki adam, beni titretiren derin bariton sesiyle. "Ne güzel bir isim."

Bu cümleyi milyonlarca kez duymuştum, ama ilk kez sinirlenmekten başka bir şey hissettim. Karnımdan bacaklarımın arasına doğru bir sıcaklık yayıldı.

Ben flört etmem. Birkaç kez denedim ama bana göre değil. Kendimi rahatlayıp eğlenemiyorum.

Ama bu adam, Doğu Avrupa aksanı ve bal gibi sesi ile kalbimi küt küt attırıyor ve neden bir daha denemediğimi merak ediyorum.

"Teşekkürler. Çok nazıksınız. Sizinle konuşma şerefine nail olan kim?"

"Dimitri Ivanov."

"Bay Ivanov..." "Bana

Dimitri de."

"Dimitri," ismi dilimin ucundan kayarak dişlerimin arkasında dans ediyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir dadı tutmak istiyorum."

Cevap vermeden önce dudaklarımı ısırıyorum. "O halde doğru kişiyi aradınız."

Sıcak ve alçak bir kahkaha atıyor ve bacaklarımın arasındaki ağrı gerçekten zonkluyor. "Mükemmel."

"Bazı bilgiler almak istiyorum Dimitri, sonra evinize ziyaret ayarlayıp ilk görüşmeyi yapabiliriz."

"Tüm bu süreç ne kadar sürer? Kızım ve bakımı konusunda sıkıntılı bir durumdayım."

"Kısa süreli bakım için yarın veya ertesi gün birini gönderebilirim, ancak kalıcı olarak çalışacak birini arıyorsanız, yerleştirme için ne kadar çok zaman ayırırsam, eşleştirmenin başarılı olma olasılığı o kadar artar."

Bir an duraksadı. "Kısa vadeli bir seçenek en yararlı olacaktır. Uzun vadeli çözüm için planınıza devam edebiliriz. Ancak ben hızlı karar veren biriyim ve adaylarla tanışabilirsem, aileme en uygun olanı hemen anlarım."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. İşimde iyi olmaktan gurur duyuyorum. Ayrıca, müşteriler yanlış seçim yaptıklarında, aslında suçun kendilerinde olduğunu unutuyorlar. "Bunu görüşmemizde konuşabiliriz." Takvimimi açıyorum. "Öğleden sonra üç buçukta boşum, görüşmeye devam etmek ister misiniz?"

"Harika. Teşekkürler."

"Rica ederim, Dimitri, görüşürüz." Yerimden kalkarken, sesinin yarısı kadar yakışıklı mı diye merak ediyorum.

Boğazından çıkan erkeksi ses, kalbimin tekrar hızla atmasına neden oluyor. "Sabırsızlanıyorum, Ava. Öğleden sonra görüşürüz."

Telefon kapandı. Ama telefonu yerine koyup mutfağa gidip öğle yemeğimi kaldırmak için en az bir dakika geçmişti. Saat daha sabah dokuz bile olmamıştı ve gün şimdiden çılgın bir hal almıştı.

Ama yine de, tamamen çılgınca bir güne dönüşme potansiyeli var.

CHAPTER TWO

AVA

Kaldırımında durmuş, şehir merkezindeki lüks bir mahallede bulunan lüks apartmana bakıyorum, boynum altı katlı binayı görmek için uzanmış durumda. En üst katta, yemyeşil bitkilerle süslenmiş büyük bir balkonu olan bir çatı katı dairesi var. Balkonda yağmurlama sistemi var mı acaba? Paranın getirdiği lüksü hayal ederken iç çekiyorum.

Maaşımı harcamak yerine biriktirmeyi tercih ettiğim için mutluyum, ama bazen...

Zaman kazanmaya çalıştığımı biliyorum.

Doğruca içeri girmeliydim, ama bütün sabah vücudumu altüst eden o sesin sahibiyle karşılaşmaktan korkuyorum.

Onun bal gibi bariton sesini her düşündüğümde, vücudum yeniden ısınır.

Şimdi bu tür duygulara kapılmanın sırası değil. Cadence yine ortadan kaybolmasaydı bile, sonunda kendi başıma yaşamaya alışmıştım. Bir erkeği istemeyi bıraktım, sekse normal tepki veren sıradan bir kız olmayı dilemeyi bıraktım. Sadece tuhaf ben olacağım.

Bu yüzden sokağı geçip binaya girmeden önce sırtımı dikleştirip omzumdaki çantamın askısını yukarı çekiyorum.

Binanın girişinde bir kapıcı var...

"Dimitri Ivanov, lütfen," diyorum gülümseyerek, şapkalı ve eldivenli üniformalı adama bakarak.

"Adınız?" diye genel bir gülümsemeyle soruyor.

"Ava Tantor."

"Sizi bekliyor, Bayan Tantor." Sonra konsiyerj, tezgahın etrafından dolaşarak bana lobinin arkasındaki asansörlerden ayrı bir asansöre kadar onu takip etmem için eliyle işaret etti.

Anahtarı soktu, kapılar açıldı ve elini sallayarak beni içeri davet etti. Kaşlarım alnımın ortasına kadar kalktı. Bal rengi bariton sesli adamın, sadece anahtarla çalışabilen özel bir asansörü vardı.

Penthouse'a çıktığımı biliyorum.

Tahmin ettiğim gibi, asansörde tek bir düğme var ve üzerinde P harfi yazılı.

Kapılar kapanırken düğmeye basıyorum ve asansör en üst kata doğru hızla çıkıyor. Hiç bu kadar hızlı giden bir asansöre binmemiştim.

Kapılar daha ben ne olduğunu anlayamadan açıldı ve dairenin içi görünce nefesimi zar zor tuttum.

Mermer zeminli, en az dört metre yüksekliğinde duvarlarda güzel sanat eserlerinin sergilendiği muhteşem bir girişteyim.

Göremediğim bir odadan, en güzel klasik piyano müziği odayı dolduruyor. Buradaki hoparlörler muhteşem olmalı.

Tereddütle asansörden çıkıp sağdaki tablolardan birine bakıyorum. Gerçek bir Monet olabileceğini düşündüğüm bir manzara.

"Merhaba?" diye sesleniyorum ve salona bir adım daha atıyorum.

Piyano müziği aniden duruyor ve fark ediyorum ki duyduğum şey kayıt değil, gerçek birinin çaldığı müzik.

"Merhaba," diyor o bal gibi bariton ses. "İçeri gel, Ava."

Sonra ayak sesleri yaklaşıyor.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, bana doğru yürüyen adama başımı çeviriyorum. Tanrım, başım belada.

İnanılmaz derecede uzun boylu, omuzları o kadar geniş ki, geniş girişi tamamen dolduruyor. Zarif ve sert bir erkek güzelliği var, koyu renk saçları yüksek alnından geriye doğru uzanıyor. Benden yaşlı, şakaklarında hafif gri saçlar var. Ama bu onu daha da yakışıklı gösteriyor. Saygın. Güçlü.

Belki de kendine güveninden kaynaklanıyordur.

Nefes kesici ve konuşma yeteneğimi kaybetmişim. "Merhaba," diye çıkıyor sonunda ağızımdan, profesyonel bir kadın olmaktan çok bir okul kızı gibi. Zaten merhaba demiştim. "Teşekkürler."

Kendimi azarladıktan sonra bir adım öne çıkıp, kendimi toparlamak için elimi uzattım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Dimitri."

"Ben de, Ava," diyor ve elimi alıyor, eli benimkinin iki katı büyüklüğünde ve avucumun içinde kayıyor. Kendimi tutmaya çalışırken vücudumda tam bir duygu fırtınası kopuyor.

Buna hazırlıklı değilim. Bu kadar güçlü bir çekicilik için hiçbir referans noktam yok. Aslında hiçbir çekicilik için yok.

Elimi elinde tutarken, dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken, beynimi tekrar çalıştırmaya çalışıyorum.

O benim hislerimi anlayabiliyor mu? Bana olan etkisini? Diğer eli benim elimin dışına gelse bile, küçük elim tamamen onun iki eliyle sarılmış halde, bunu kafamdan atmaya çalışıyorum. Yanaklarım kızarıırken saçlarımla oynamak için gelen dürtüye direniyorum.

Ama o anda fark ediyorum. Elleri...

Kötü niyetli dövmelemlerle kaplı. Ne anlama geldiklerini anlamaya çalışarak gözlerimi kırpyıyorum.

"Şey," diyorum kendimi durduramadan, hem şaşkınlık hem de çekicilikten elimi ayağımdan yapıyorum. Ben böyle yapmam. Durumları profesyonel bir tavırla ele alırım, insanlar benim bir bölüm başkanı olmak için henüz çok genç olduğumu unuturlar ve rahatlarlar. "Dadınızla ilgili araştırmanıza yardımcı olmak için size birkaç soru sormak istiyorum."

"Cevaplamaktan memnuniyet duyarım. Oturma odasına geçelim. İcecek bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

Sonunda elimi bırakıp, muhteşem, lüks bir mutfığı geçerek, büyük deri mobilyaların bulunduğu geniş bir salona giriyoruz.

Tahmin ettiğim gibi, bir köşede bir bebek piyanosu vardı. Sadece otel barlarında gördüğüm türden bir piyano. Arkasında pencerelerden Las Vegas silüetinin muhteşem manzarası görünüyordu.

Bana bir kanepeye oturmamı işaret ederken, kendisi de karşımda oturdu.

O sırada, dairenin arka tarafına çıkan koridordan küçük bir kız çocuğu emekleyerek içeri girer. Yaklaşık üç yaşında gibi görünüyor, koyu renk saçları yüksek at kuyruğu yapılmış ve büyük kahverengi gözleri masumiyetin resmidir.

Ona gülümser ve elimi sallarım. O ise elimi sallamaz. "Kim o?" Diye sorar ve beni işaret eder, dudakları sevimli bir şekilde büzölür.

Dimitri ayağa kalkar ve odanın diğer ucuna gidip onu kucağına alır. "Bu Bayan Tantor."

"Ava," dedim, ayağa kalkarak. "Seninle tanıştığıma çok sevindim..." "Anastasia," diye tamamladı Dimitri. "Ama ben ona Anna diyorum."

"Kaç yaşındasın Anna?"

Bana bakıyor, başını Dimitri'nin çenesinin altına saklıyor. "Bayan Ava'ya kaç yaşında olduğunu söyle," diye nazikçe teşvik ediyor. Hoşuma gitti. Keskin bir yargılama olmadan bağımsızlığı teşvik ediyor.

"Özgür," diye cevaplar, Dimitri'ye daha da sokulur.

"Ne kadar büyük bir kız," diyorum, gülümsemem genişliyor. "Tek çocuğunuz mu?" "Evet."

Boğazımı temizliyorum, bir sonraki soru her zaman hassas bir konudur.

"Medeni durumunuz nedir?" "Dul."

İkisine bakarken ağzım açılır, ikisi için de kalbim parçalanır. "Başınız sağ olsun."

Adam hızlıca başını sallar. "Teyzelerimden biri Rusya'dan gelmişti ve neredeyse bir yıl kaldı, ama artık eve dönme zamanı gelmişti. İki başka ajans denedim, ama doğru dadıyı bulamadım."

Başımı sallıyorum. "Geçici iş ajansı olmamıza rağmen, çalışanları kalıcı pozisyonlara yerleştirme konusunda mükemmel bir sicile sahibiz. Daha kalıcı bir seçenek ararken size kısa süreli bir dadı sağlayabilirim veya geçici işten kalıcı işe geçmek isteyen birini bulmanıza yardımcı olabilirim."

Çenesini bir kez salladı. "Şu anda yardıma ihtiyacım var, ama kalıcı birini bulmak için de yardımınızı istiyorum. Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Tekrar oturup kalem eteğimi düzelttikten sonra çantamdan başvuru formlarını çıkardım. Dimitri karşıdaki kanepeye otururken, önceden öğrendiğim bilgileri formlara girmeye başladım.

"Ne tür bir çalışma saatleri arıyorsunuz?"

"Çok çalışıyorum, genellikle garip saatlerde, bu yüzden yatılı bir dadı istiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Böyle birini bulmak zor. Fazla mesai kuralları var ve..."

"Maaş önemli değil."

Bunu anlamıştım. "İki farklı kişi çalışsa olur mu?"

"Tek bir kişi olmasını tercih ederim."

Daha az profesyonel olsaydım ya da daha az çekici bulsaydım, ona yeniden evlenmeyi düşünmesini önerirdim. Aslında istediği şey bir anne. "Ne yapabileceğime bakayım."

Sorularımı bitirip formları çantama koyuyorum. "Anna'nın odasını görebilir miyim?"

"Tabii ki."

Yatak odası, bakım veren ebeveynin nelere değer verdiğini anlamam için her zaman iyi bir fikir verir.

"Size dadının odasını da gösterebilirim." Dimitri ayağa kalkar, Anna'yı yere indirir, elinden tutar ve onu oturma odasından dışarı çıkarır.

Anna, elini Dimitri'nin parmağına sıkıca tutarak onun yanında yürüyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu manzara kalbimi eritiyor ve arkalarından topuklarımın yere vurma sesini duyarken içimden bir iç çekişi tutmak zorunda kalıyorum.

Birkaç kapının bulunduğu koridora giderken, geniş ve iyi döşenmiş bir yemek odasından geçiyoruz. Dimitri ilk kapıyı açarak, soluk pembe renkler ve koyu renk ahşap mobilyalarla dekore edilmiş, küçük bir kız için çok güzel bir oda gösteriyor. Oda, yaşına uygun kitaplar ve duyusal oyuncaklarla donatılmış, hem güzel hem de kullanışlı. Oda, zevkli, sofistike ve özenli bir ebeveynlik anlayışını yansıtıyor. "Çok güzel bir oda," diyorum gülümseyerek.

Dimitri başını sallar. "Teşekkürler. Tasarımcı, küçük bir kız için uygun olmasını sağlarken, benim mobilya zevklerimi de dikkate aldı."

Not aldım. Seçeceğim dadı, bu eve ve bu evde çalışan tüm destek personeline uyum sağlayacak kadar sofistike olmalı.

Geri çıkıp koridorun karşısındaki odaya giriyoruz. Gömme dolap ve ebeveyn banyosu olan geniş bir oda. "Burası dadının odası olacak."

Kaşlarım yükseldi. Bu, işe alınan yardımcı için mi? Ana yatak odasının nasıl olduğunu merak ediyorum. "Çok güzel."

"Kendi ülkemden, bir arkadaşımın arkadaşını işe almaya çalıştım ama olmadı," diyor Dimitri yüzünü buruşturarak. Anna kollarını babasına uzatıyor ve Dimitri onu kucağına almak için eğiliyor, yüzü benimkine o kadar yaklaşıyor ki kolonyasının kokusunu alıyorum. Taze kış havası ve çam kokuyor. Vegas'ın sıcaklığında bu kokunun nasıl mümkün olabileceğini merak ederek derin bir nefes alıyorum.

Anna'yı kollarının arasına alır, onu kalçasına oturtur ve doğrulur.

"Eminim sana ve Anna'ya uygun birini bulabiliriz." Anna bana elini uzatıyor, parmakları sanki bana uzanıyormuş gibi açılıp kapanıyor.

O kadar tatlı ki, başparmağımı avucuna sokarken göğsüm sıkışıyor, parmakları parmağımı sarıyor. Kadife gibi elinin sırtını hafifçe okşarken parmaklarımı kapatıyorum. "Böylesine sevimli bir kızla, bu çocuk oyuncağı olacak."

"Çocuk mu?" diye sorar, neşelenerek.

Gülerek yumruğunu hafifçe salladım.

Bakışlarım Anna'dan Dimitri'ye kayıyor ve kalbim göğsümde duruyor.

Bana bakışı...

Donup kalıyorum, geri çekilme dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Bakışlarında beni kaçmak isteten bir saldırganlık var. Saklanmak istiyorum. Anna'nın elini bırakıyorum, bakışlarım da yere düşüyor, burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan vererek paniği kontrol etmeye çalışıyorum.

Bu çok saçma ve profesyonelce değil. Sesimin normal çıkması için kendimi zorluyorum. "Adaylara bir bakayım, uygun biri var mı diye. Bu arada, kısa süreli yerleştirmeler yapan ama uzun vadeli işlerle ilgilenmeyen Gertrude ile iletişime geçeyim. Mülakatlar sürerken geçici olarak çok işimize yarayabilir. En geç bu akşam veya yarın ona haber veririm."

"Teşekkür ederim," diye homurdandı. "Yetkinliğiniz ve profesyonelliğiniz çok takdir edildi."

Sözleri, tepkimi silkelememe ve odadan çıkmama yardımcı oluyor. Bu konuda çok hassas olduğumu biliyorum.

Dadılık departmanının benim için uygun olmasının bir başka nedeni de bu. Erkeklerden çok daha fazla kadınla çalışıyorum.

Çantamı alıp Anna'ya el sallayarak veda ettikten sonra Dimitri'nin gözlerine bakarak derin bir nefes aldım.

Vücudumun tekrar tepki vermesi beni şaşırttı, bir dakika önce yaşadığım korkuya rağmen bacaklarımın arasında bir ağrı hissettim.

"Geçici yerleştirme hakkında beni arayıp haber verecek misin?"

"Tabii ki," diye başımı salladım. "Aramam için çok geç bir saat var mı?"

"Hayır, ne zaman ararsan ara." Elini uzattı ve ben sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra parmaklarımı onun parmaklarının arasına kaydırdım.

Dokunuşunda korku yok, aksine, içimi kızgın bir heyecan kaplıyor. "Kısa vadeli pozisyon için birini bulur bulmaz seni ararım, ama uzun vadeli yerleştirme için de çalışmaya başlayacağım."

"Harika. Teşekkürler, Ava." Elimi sıkıyor, hafif baskı nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

Çekiciliğiyle mücadele ederken nefesim kesildi. O bir müşteri, ama daha da önemlisi... Ben böyle şeyler yapmam, asla.

Dudaklarımı sıkıştırarak vücudumu kontrol altına almaya çalışıyorum, elimi onunkinden çekip kalem eteğimi kalçamın üzerinden düzeltiyorum.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, gözlerinin ellerimde olduğunu fark ettim.

Sadece bu seferlik, sorunlarımı bir kenara bırakıp, gözlerinde gördüğümü sandığım teklifi kabul edebilmeyi dilerdim.

Erkeklerin beni çekici bulduğunu biliyorum.

Uzun sarı saçlarım, mavi gözlerim, güzel bir burnum ve ağzım, iyi bir vücudum var. Zayıf olmak için uğraşıyorum ama doğuştan kıvrımlı bir vücudum var, bu yüzden bikini bana çok yakışıyor.

Dört yıl içinde üç farklı liseye gittim ve erkek arkadaşlarımı seçebilirdim. İşleri çok ileri götürmedim, o zamanlar bilinmeyenden biraz korkuyordum ve seks heyecan verici ama gizemli bir şeydi.

Ama şimdi, bilinenlerden korkuyorum. Bir erkeğin seni tamamen domine edebileceği ve senin bu konuda hiçbir şey yapamayacağın anlardan korkuyorum.

Bu anı, ona parlak, profesyonel gülümsememi göstermeden önce derin, arındırıcı bir nefes alıp ciğerlerimi doldurmamı sağlıyor. "Sizinle iletişime geçeceğim."

Sonra arkayı dön, o asansör düğmesine basarken, kapılar açılır ve sen içeri girersin.

Kapılar kapanana kadar nefesimi veremiyorum. Ve bir not alıyorum. Dimitri Ivanov'a mümkün olduğunca az ev ziyareti yapmalıyım.

Bunu daha önce denedim. Çıkmak istediğim bir adamla tanıştım. Dimitri'ye karşı hissettiğim gibi bir çekim hissetmemiştim ama yine de çıkmayı denedim.

Diğer iki sefer de aynı şekilde sona erdi. Giysiler çıkmaya başlayıp vücudu üstüme çıktığında yatak odasında çıldırıyordum.

Onun ne kadar kırık olduğumu fark ettiğinde gözlerinde hayal kırıklığını görmek istemiyorum.

Bu yüzden Dimitri Ivanov'dan uzak durmak en iyisi.

CHAPTER THREE

AVA

Gertrude ile konuşmayı bitirip boş oturma odama gülümserim. Saat dokuzu geçmiştir ve ben evdeyim, küçük pijama şortum ve tişörtümle, caddenin aşağısındaki marketten aldığım hazır salatamı yiyorum.

O, yarından sonra işe başlayacak. Dimitri'nin evine taşınmadan önce işlerini halletmek için bir güne ihtiyacı var.

Dimitri'nin yarını beklediğini biliyorum, ama bu çok ani bir karar ve umarım memnun olur.

Onu düşünmek bile beni ısıtıyor ve bacaklarımın arasında tekrar bir titreme hissediyorum. Kafamı sallıyorum, vücudumun 25 yaşında ve bekâr olmaktan tamamen isyan mı etti diye merak ediyorum.

Ayağa kalkıp odada volta atmaya başlıyorum, telefonuma bakıyorum. Dimitri'yi aramam lazım, ama sesi benim zaten gergin olan sinirlerimi daha da bozacaktır.

Boğazımı temizledim, kendime büyük bir kız olduğumu hatırlattım ve öğleden sonra telefonuma kaydettiğim numarasını tuşladım.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaja geçti. "Dimitri, ben Temps For You'dan Ava. Geç saatte aradığım için özür dilerim, ama Gertrude, size daha kalıcı bir iş bulana kadar önümüzdeki iki hafta boyunca bakıcınız olarak çalışmayı kabul etti. Herhangi bir sorunuz olursa beni arayın. Bu benim cep numaram, istediğiniz zaman arayabilirsiniz. İyi geceler."

Telefonu kapatıp derin bir nefes verdim. Bitti. Onunla konuşmam bile gerekmedi. Yine de sesli mesajı bile kulaklarımda kanın kaynamasına neden oldu. O bal gibi bariton sesini duymak bile...

Telefon hala elimdeyken, plastik kabı çöpe atmak için kaldırdığımda telefonum çaldı.

Ses o kadar çok beni irkiltti ki, neredeyse yerimden zıplıyordum. Aşağı baktım ve ekranda onun adını görünce içimden bir enerji dalgası geçti.

Kabı hızla geri dönüşüm kutusuna atıp telefonu aldım. "Alo?" Kahretsin. Neden nefes nefeseyim?

"Ava," sesinden adımları duymak beni odanın ortasında durdurur, gözlerim kapanır.

Yüz yüze çok yakışıklıydı, ama telefonda...

Yüzünü ve geniş omuzlarını hayal ederken, sesinin cinsel tınısının tadını çıkarabiliyorum. Gerçekten dokunmak ya da nasıl çıldıracağım konusunda endişelenmeme gerek yok.

Aklımda, ayakta dururken beni kollarının arasına alan, bacaklarım beline dolanmış halim canlanıyor...

O kadar yoğun bir zevk dalgası beni neredeyse nefes alamayacak hale getiriyor, kaslarımı gerginleştiriyor. "Merhaba Dimitri." Tanrım. Sesim hissettiklerimi yansıtıyor. İhtiyacım var. Aşırı şehvetli. Boğazımı temizleyerek kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Mesajını aldım," diyor, ben kanepeye kayarken alçak sesi içimde yankılanıyor. "Yarından sonra çok iyi. Teşekkürler."

"Rica ederim." Kendime dokunma isteğine direniyorum. Bu profesyonel bir görüşme. O bir müşteri.

"Gertrude iki haftalık bir seçenek mi?"

"Anna için tutarlılık daha iyi olduğunu biliyorum, ama Gertrude kırk yıllık deneyime sahip harika bir kısa süreli çalışan, iki hafta sonra görevi devralacak kişiye eğitimde yardımcı olacaktır."

"Neden bu kadar tavsiye edildiğinizi anlıyorum." Derin, düzgün sesi vücudumu titretir. Tanrım. Neredeyse havayı beceriyorum.

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim." Boğazımı temizledim. "Gertrude'a sabah dokuzda gelmesini söyledim. Önümüzdeki iki hafta boyunca haftanın yedi günü çalışacağını biliyor. Ancak daha kalıcı bir dadı için, yasalar gereği haftada en az bir gün izin verilmesi gerekiyor. Dediğim gibi, haftanın yedi günü bakıma ihtiyacınız varsa, iki dadı gerekecek."

"Anlıyorum. Söylediklerinizi dikkate alacağım ve adaylarla tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Profesyonel davranmakta hiç zorlanmıyor. Rahat ve sakin görünüyor. Belki de benim hissettiğim çekiciliği hissetmiyordur.

Bu da benim kendimi kontrol altında tutmamı kolaylaştırıyor. Bu ilişki bir yere varamayacak ve hepsi benim kafamda.

"Yarın dosyaları incelemeye başlayacağım, adayların her biriyle iletişime geçip pozisyona olan ilgilerini ve uygunluklarını değerlendireceğim. Adayları üç veya dörde indirdikten sonra, sizin evinizde veya benim ofisimde birlikte mülakatlar yapabiliriz. Seçim sizin."

"Harika, Ava. Sabırsızlıkla bekliyorum." "Güzel."

"Ama ayrıca..." Sesi daha derin, daha zengin hale geldi ve ben tamamen donakaldım. "Seni tekrar görmeyi de sabırsızlıkla bekliyorum."

Bunun ne anlama geldiğini zihnimde hesaplamaya çalışırken dudaklarım aralandı. Kişisel ama çok da kişisel değil. Ona çıkmadığımı söyleyemem ama bir tür cevap vermem gerekiyor. "Teşekkürler mi?"

Düşük ve derin bir kahkaha attı. "O zamana kadar." Sonra telefonu kapattı. Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım. Bu gece vibratörümü çalıştıracam.

Rüyalarım, fantezilerimde, bir erkeğin dokunuşundan korkmuyorum. Yaralanmaktan endişelenmiyorum. Hatta uzun boylu, esmer, yakışıklı ve erkeksi erkeklerle her türlü müstehcen şeyi yapıyorum.

Ve şimdi, hayalimdeki erkeğin, şakaklarında gri saçlar olan birine dönüşeceğini düşünüyorum.

Keşke kafamdan çıkıp bir erkeğin dokunuşunun tadını çıkarabilsem. Ama önemli değil, çünkü bu asla olmayacak.

İç çekerek telefonumu açtım ve onun ismine baktım. Telefonumda yazan harfleri görmek bile beni kızartıyordu. Belki de yatmalıyım...

Telefonu kanepeye fırlatıp geriye uzanıyorum. Onu fantezilerimin malzemesi olarak kullanamam. Onunla yüzleşmeli, röportaj yapmalı, profesyonelliğimi korumalıyım.

Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtım. Steve'in sözleri birçok korkumu yatıştırırsa da, dikkatimi Cadence'e vermeliydim.

Bunu o planladı. Muhtemelen epik bir maceraya atılmıştır. Sonra rehabilitasyona girmesi gerekebilir, ama bu bir kriz değil.

Televizyonda izlemek istediğim bir şey bulamayınca, küçük Anna Ivanov için uzun vadeli bir dadı bulmak için eve getirdiğim dosyaları çıkardım.

Birkaçını potansiyel adaylar ve kesinlikle olmazlar olarak ayırdım. Sonunda, saat on bir civarında, işi bırakıp yatmaya gittim.

Uykum huzursuz, Cadence ve Dimitri ile ilgili rüyalarla dolu.

Saat altı olduğuunda alarmım çaldığında, kalkabildiğim için rahatladım. Spor kıyafetlerimi giyip binamdaki spor salonuna indim, sonra da daireme dönüp kahve ve yoğurtlu parfe yedim.

Duş alıp en sevdiğim pantolonumu ve sevimli, dökümlü, ipeksi bir gömleği giydikten sonra, önceki geceki işlerimi toplayıp ofise gidiyorum. Otobüs yolculuğu çok uzun sürmüyor ve otobüsün durup kalkmasından dolayı çalışmayı vazgeçtim, bu yüzden pencereden dışarı bakıyorum.

Erken kalktığım için saçlarım bigudi takmıştı ve saçlarım her zaman sevdiğim gibi sırtımda dalgalar halinde sarkıyordu.

Otobüs durağıma geldi, koltuğumdan kalkıp koridora doğru ilerledim. "Hoşça kal Harry, iyi günler," diye şoföre seslendim.

"Sen bir meleksin, Ava," diye cevap verdi ve göz kırttı. Harry altmışlı yaşlarında ve tanıyabileceğiniz en nazik adamdır.

Omzumun üzerinden gülümsedim ama tekrar ne baktığımda, sert bir göğüs duvarına çarparak donakaldım.

Nefesim kesilir, ellerim sert kaslara dokunur, gözlerim tanıdık bir bakışla karşılaşır. Dimitri. Kollarını sırtıma dolamıştır.

O anda şaşkınlığım korkuya dönüşür, gözlerim büyür ve yüzümün rengi bir anda atar. Geri çekilmeye çalışırım ama beni çok sıkı tutmaktadır.

Göğsümün sıkıştığını hissediyorum, nefesim dzensizleşiyor, görüşüm daralıyor.

"Ava," diyor o sakın, dingin sesiyle, beni sakınleştirerek ılđınca debelenmemi engelliyor.

"Dimitri," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Seni görmedim. Sandım ki..." Sonra aşağıya bakıyorum ve Anna'nın yanımızda bir bebek arabasına bağlı olduğunu görüyorum. Onu görmek beni rahatlatıyor, korkumu yutuyorum ve onun iri vücudundan uzaklaşıyorum.

O anda otobüsün henüz hareket etmediğini fark ettim. "İyi misin, Ava?"

"İyiyim, Harry. Teşekkürler." şimdi kendi aptallığıma başımı sallarken yanaklarım kızarıyor. Kendimi rezil ettim.

"Seni korkutmak istemedim. Özür dilerim." Dimitri'nin eli hala belimde, ben de onun ulaşamayacağı bir mesafeye çekilmek için bir adım daha geri atıyorum.

"nemli değil. Seni görmedim. Benim hatam. Dikkat etmedim." Neşeli bir glmsemi deniyorum ama kendimi iyi hissetmiyorum ve dudaklarımın gergin göründüğünden eminim.

"Gel," diyor, tek elini bana uzatarak. "Bir dakika otur. Kendine gel."

Kafamı sallıyorum. "Ben..."

"Birkaç nefes almalısın."

Titriyorum, başımı sallıyorum. Elini sırtıma koyuyor, dövmeli eliyle bebek arabasını iterek caddeyi geçip bir dükkânın kapısını açıyor.

Koku beni durdurur, tatlıların hoş kokusu ve önümde sergilenen güzel ikramlar beni rahatlatır.

Ağzım açık kalır. "Nasıl buraya hiç gelmedim?"

Dimitri beni bir sandalyeye götürüyor, sonra Anna'nın kemerini çözüyor. "Burası annemin tarafındaki uzak bir kuzenim tarafından işletiliyor ve Anna'nın da benim de en sevdiğimiz yerlerden biri."

Anna, bebek arabasından kurtulur ve doğrudan vitrine doğru koşar, ellerini ve yüzünü onu pastalardan ayıran cama yapıştırır.

Dimitri kızının peşinden giderken, ben sandalyeme yaslanıp derin bir nefes alıyorum. Arkadan yaşlı bir adam çıkıp Dimitri'yi kucaklayarak sırtına vuruyor.

Aniden aklıma geldi. Dimitri'yi ilk gördüğümde, belki de beni takip ediyor diye düşünmüştüm. Onun yoğunluğu yüzünden.

Ya da dövmeleri. Çok agresif görünüyorlar.

Ama belli ki buraya gelmişti ve karşılaşmamız tesadüftü. Onu daha önce görmüş müydüm? Fark etmemiş miydim?

Bu beni rahatlatır ve uzun, yavaş bir nefes veririm.

"Alex, bu yeni arkadaşım Ava. Anna için dadı bulmamıza yardım ediyor."

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama Dimitri'nin eli omzuma konuyor ve beni nazikçe sandalyeye geri oturtuyor. Ama bu sefer onun ağırlığı altında paniğe kapılmıyorum. Saldırganlık hissetmiyorum, koruyucu bir his var ve onun dokunuşuyla rahatlıyorum.

Sanırım hayatımda ilk kez böyle bir şey oluyor ve ona eriyip gitmek istiyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Alex," diyorum, sokakta nefesimi kesen korkudan kendime gelmeye çalışarak. Kendimi Dimitri'nin bileğine uzanıp parmaklarımı doladığımı fark ediyorum. Parmaklarımın altında güçlü ve düzenli atışını hissediyorum ve yanağımı koluna yaslıyorum.

"Sen de, Ava," diyor Alex, aksanı Dimitri'ninkinden çok daha kalın. Göz kırparak Anna'yı kollarının arasına alıyor ve onu vitrinin arkasına taşıyarak ona bir şey seçmesini sağlıyor.

Dimitri oturmaz. Bunun yerine eğilir, elini omzumda tutar ve kulağıma fısıldar. "Bir şey yok, *milaya*. Burada sana kimse zarar vermez."

Rusça kelimenin anlamını bilmiyorum ama yanağımla onun koluna yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Senin bir suçun yok, bazen böyle oluyor."

"Ne oluyor?"

Ama cevap veremiyorum, çünkü masaya bir tabak ikramlar geliyor. "İkinize kahve getireyim," diyor Alex. "Raf. Ava'nın seveceği bir şey."

"Nedir?" diye soruyorum, Anna bana doğru emekleyerek yaklaşırken, elinde bir ikramlık tutarak kollarını kaldırıyor. Düşünmeden onu kucağıma alıyorum, diğer pastaları alabilmesi için kucağıma oturtuyorum.

Dimitri'nin eli kolumdan kayıp belime yerleşir. Bu samimi ve rahatlatıcı bir harekettir ve ben de Anna'nın benim kucağımda olduğu gibi onun kucağına oturmak isterim. "Espresso'ya benzeyen şekerli bir kahve."

Kulağa lezzetli geliyor.

"Pastadan al," Dimitri belimi sıkıyor. "Alex gibi pasta yapabilen kimse yok."

Ben de çikolata kaplı bir tatlı alıp büyük bir ısırık alıyorum. Sağlıklı beslenirim. Kıvrımlı vücudumla kolayca kilo alıyorum ama ağızda eriyen çikolatanın lezzetine karşı koyamıyorum. Sanki pasta ruhumu besliyor.

Ya da belki de Dimitri'dir. Kıkırdar. "Sana bunlardan on tane yedirilmelisin."

"Neden?" Burnumu kırıştırıyorum, o ise diğer elini uzatıp başparmağıyla ağzımın köşesindeki küçük çikolata parçasını silip alıyor.

Bu samimi dokunuşla kızarıyorum, utançımı gizlemek için çenemi eğip Anna'nın başının üstüne öperim.

"Çünkü. Biraz kilo alsan daha iyi görürsün."

Bunu konuşmak neden garip gelmiyor? "Dünyanın çoğu buna katılmayacaktır."

"Dünyanın çoğu aptal."

Alex iki kahve ve pipetli bir bardakta meyve suyu ile geri dönerken, bir lokma daha alıp gülümserim.

Küçük çocuklarla yeterince zaman geçirdiğim için, Anna iki eliyle bardağı tutarken, pipeti dudaklarına götürmesine yardım ediyorum.

Dimitri'nin eli benimle sandalye arasına kayarak belime yerleşiyor. "Onunla çok doğal davranıyorsun."

"Tecrübe," diye omuz silkerek cevap veriyorum. "Tam zamanlı personele terfi etmeden önce bir yıl dadılık yaptım."

Hâlâ çömelmiş olan Dimitri, Anna'nın yanağına öpücük vermek için eğilir. Ama bu, çenesinin göğsümün üzerinden kayması anlamına gelir ve meme uçlarım anında sertleşir. İpek gömleğim yeterince ince olduğundan, bu durum tamamen belli olur ve çok utanırım.

Ama o sadece hafifçe sırttı, gözleri beni acıtan bir yaramazlıkla doluydu ve "Kahveni dene, milaya" dedi.

Otomatik olarak bir elimle fincanı alıp bir yudum alıyorum. Ama tadı damağıma bile değmiyor, hala en güzel sırrı bilen biri gibi bana bakan adamın varlığı duyularımı aşırı yüklemiş durumda.

CHAPTER FOUR

AVA

DIMITRI VE ANNA beni binama kadar geçirip ayrılıyor. Konsantre olmaya çalışsam da, günün büyük bir kısmını Anna'nın dadı adaylarıyla uğraşarak geçiriyorum, bu da düşüncelerimin onun babasıyla dolu olduğu anlamına geliyor.

Zaten başka türlü olamazdı.

O ilgileniyor, bu çok açık, benim de ilgilendiğim ise tamamen açık. Ama bu yolu daha önce de gittim.

En son yatmaya çalıştığım adamla, gerçekten nefes alamadım ve her şeyin ortasında bayıldım. Kalp krizi geçirdiğimi sandım ve randevu acil serviste sona erdi. O çok anlayışlı davrandı ama sanki onu suçlayabilirmişim gibi bir daha aramadı.

Ama Dimitri'yi, yatmaya çalıştığım diğer erkeklerden çok daha fazla seviyorum ve onun gözlerindeki ilginin kaybolduğunu görmek bana çok zor geliyor.

Bu yüzden onu düşünmemek için deli gibi uğraşıyorum.

Sonunda ofiste çalışmaktan vazgeçip evime gidiyorum, dosyalarımı da yanıma alıyorum.

Pijamalarımı giyip, klasörleri tekrar çıkardım. İlk on aday vardı. Hepsini tekrar gözden geçireceğim ve sonra ön görüşme için aramalara başlayacağım.

Güneşin battığını fark etmiyorum, telefonum çalana kadar ne kadar zaman geçtiğini de. Telefonun sesi beni işin yoğunluğundan uyandırıyor.

Neredeyse zıplıyorum, sonra telefonu alıyorum ve ekranda Dimitri'nin adını görünce kızarıyorum. "Alo?"

"Merhaba, Milaya." Kanepede arkama yaslanırken, o zengin bariton sesi üzerimde yankılanıyor. Dışarısı tamamen karanlık. Saat kaç oldu?

"Milaya. Bu ne anlama geliyor?" "Tatlım."

"Oh..." Elimi yanağıma bastırıp sıcaklığını hissediyorum. "Ama Dimitri..." "Tartışmaya gerek yok milaya, bu konuda çok inatçıyım."

Dudaklarımı ısırıp başımı kanepenin arkasına yasladım. "Bunu söylemek için mi aradın? İnatçı olduğunu mu?"

"Hayır, nasıl olduğunu görmek istedim."

"Arama çok iyi gidiyor..."

"Arama değil," diye sözümü kesti. "Sen. Nasılsın?"

"Oh," diye fısıldadım telefona. "İyiyim. Gerçekten. Umarım seni endişelendirmemişimdir, benim işim sana kendini emin ellerde hissettirmek, değil..."

"Sen çok yetkin birisin. Ama seni korkuttum. Neden?" Merakla soruyor, ama yine de rahat. Bu, gerilmemi engelliyor.

Küçük bir iç çekişle, "Önemli değil. Beni aradığın için teşekkür ederim, ama gerçekten iyiyim" dedim.

"İyi olduğuna sevindim. Yine de anlat bana, Milaya."

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı salladım. "Açıkçası Dimitri, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu uygun değil ve olsa bile, bu benim kimseyle paylaşmadığım bir yanımdır."

Tüm sırlarımı bilen tek kişi Cadence.

O duraksıyor, sessizlik beni gerginlikle dolduruyor, sonra alçak bir mırıldanma duyuluyor. "Kimse mi?"

Kafamı salladım ve sonra onun odada olmadığını fark ettim. "Hayır. Hiç kimseye —" Kendimi durdurup kanepeye uzanana kadar aşağı kayarım. "Belki birine söylemeliydim, ama bunun başlamak için doğru zaman ve yer olduğunu sanmıyorum."

"Ben çok güçlü ve dünyayı iyi tanıyan biriyim. Anlayabilirim."

Nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı. O her ikisi de, buna hiç şüphem yok. Dahası, benden paylaşmamı istediği sözler, kalbimde ve kafamda biraz iltihaplı bir yara gibiydi. Ama ona bir kez anlattığımda, artık benimle ilgilenmeyecek, geçmiş tecrübelerim bunu öğretti bana. "Emin değilim..."

Ama belki de bu iyi bir şeydir. Gözlerimi kapatıyorum, gözlerimin köşelerinde yaşlar birikmeye başlıyor. "Bu pek dünyevi bir hikaye değil. Ben... on yedi yaşındayken tecavüze uğradım."

Rusça bir dizi küfür savuruyor, anlamıyorum ama ne demek istediğini anlıyorum. "Kim? Erkek arkadaşın mı? Bir yabancı mı?"

Düzgün nefes almaya çalışarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Henüz telefonu kapatmamıştı. Ama benim hayatımın ne kadar berbat olduğunu öğrenirse...

O sadece profesyonel görünüşümü gördü, bu yüzden benimle ilgileniyor. "Sanmıyorum..."

"Anlat."

Nedense, onun doğrudan emirlerine karşı koyamıyorum. "Annem ben sekiz yaşındayken öldü. Kanser. On sekiz yaşına kadar koruyucu ailede kaldım."

Neredeyse bir hırıltı gibi bir ses çıkarıyor.

Ama şimdi kelimeler dökülüyor. "Bu benim son yerleştirilmemdi ve ilk başta en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Çift, beni ve gerçekten kız kardeşim gibi olan arkadaşımı evlerine aldı. Ama sonra kocası..." Adını bile söyleyemiyorum.

Hâlâ bazen kabuslar görüyorum.

"Ev ziyaretinde neden benim evimde korktun?"

Saldırı hakkında daha fazla ayrıntı sormadığına sevindim, ama sorusu beni şaşırttı. Telefonu bir saniye baktıktan sonra kulağıma geri götürdüm. "Ben..."

"Korkmuştun, Ava, ve seni korkutan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Söyle bana."

Derin bir nefes alıyorum. "Gözlerindeki bakış." "Hmm."

Sesinde öfke ya da incinmişlik yok. Sadece düşünceli.

Söylediklerim ona mantıklı geliyor mu? Bana bile pek mantıklı gelmiyor.

Aramızda sessizlik uzar ve ben kanepede yerimi değiştiririm. "Seni garip mi hissettirdim?"

"Beni garip mi hissettirdin?" diye sordu, sanki kelimelerin anlamını tam olarak anlamamış gibi.

Ya da belki hatasını fark etti.

Uzun bir nefes veriyorum. "Bak, Dimitri, anlıyorum. Ben çok fazla abarttım. Bu konuşmayı unutabiliriz, sana harika bir dadı bulurum ve profesyonel ilişkimize geri dönebiliriz. Sorun yok." Ona bir çıkış yolu veriyorum. Dinlemesi yeter. Sorması yeter. Uzun zamandır kimse benim için bu kadarını yapmamıştı.

"Milaya," diye gürledi, sesinin tınısı tüm rahatsızlığımı unutturarak anında ıslanmamı sağladı. Derin ve sahiplenici bir sesiydi ve telefondan korku duyulmuyordu, sadece içimi kaplayan saf arzu vardı. "Elini pantolonunun içine sokmanı istiyorum."

"Ne?" Kalbim iki kat hızla atmaya başlıyor.

"Kendine dokun."

"Sanmıyorum..."

"Benden hoşlanıyorsun, biliyorum, ben de senden hoşlanıyorum. Sana dokunmak istiyorum, ama bunun biraz zaman alacağını düşünüyorum."

"Sen beni beklemeye niyetli değilsin..." Bu konuşmanın aldığı yönü anlamaya çalışarak tavana bakıyorum.

"Seni temin ederim ki beklerim. Şimdi, sana uzun zamandır tanıdığım en güzel kadın olduğunu söylemekle başlayacağım."

Elimi belime götürdüm, tişörtümü yukarı çekip parmak uçlarımla çıplak tenime dokundum. "Gerçekten mi?"

"Ve sana dokunabilseydim, önce seni öperek başlardım, yavaşça, derinlemesine, dilimle ağzını açana kadar, sen teslim olana kadar, sonra dillerimiz birbirine dolanırdı."

Biraz nefes alıyorum, bacaklarımın arasında derin bir zonklama hissediyorum. "Ayakta mıyız?"

"İstiyor musun?"

"Evet," diye cevap veriyorum hemen, devam etmeye hazır. Bu küçük oyunu oynamaya can atıyorum. Telefon seksi hiç aklıma gelmemişti, ama şimdi buradayım ve bu, duyduğum en iyi fikir gibi geliyor. Böylece, onun muhteşem sesinin, bana dokunduğu görüntüsünün tadını özgürce çıkarabilirim ve bu, hayal ettiğim tüm fantezilerden daha iyi.

"Neden?"

Kaşlarımı çatarak ağzım seğiriyor. "Bir erkek üstümdeyken korkuyorum."

"Ayakta duruyoruz," diye cevap veriyor, tartışmaya yer bırakmayan sert, erkeksi sesiyle, beni tekrar fantezime geri döndürüyor.

Elim şortumun lastik bel kısmının altına kayıyor. "Bacaklarımdan biri beline dolanmış mı?"

"Kesinlikle. Uzun, düzgün bir bacağın belime dolanmış, ben de hassas klitorisine bastırıyorum, adımı inlemene neden oluyorum."

Öyle yapıyorum, parmağım hassas tomurcuğa bastırırken sırtımı kamburlaştırıyorum. "Dimitri."

"Gömleğini kaldırıp boynunu öpüyorum, sonra meme uçlarından birini ağzıma alıyorum."

İkisi de doruğa ulaşıyor ve ben yumuşak bir çığlık atıyorum, telefonumu omzum ve kulağımın arasına sıkıştırıyorum ki birini kendim avuçlayabileyim. Tank topum hala üzerimde olmasına rağmen, meme uçlarım onun sözleri ve dokunuşuyla sertleşiyor, sıkılaşıyor.

"Ucuna dilimi sürteceğim..." Giysilerinin hışırdadığını duyuyorum ve onun da kendine dokunacağı düşüncesi, zonklamayı daha da şiddetlendiriyor. "Meme uçlarının nasıl görüldüğünü söyle."

Gözlerimi kırıyorum. Onu duymayı seviyorum, ama ben konuşmak...

Ama yine de durmak istemiyorum. Derin bir nefes alıp deniyorum. "Şey, pembe."

"Soluk mu, koyu mu?"

"Soluk," diye fısıldadım.

"Mmh, evet, milaya, eminim çok güzeldirler."

Yanaklarımdaki pembe renk şimdi göğsüme kadar yayılıyor.

"Ne kadar büyük?" O küçük bir homurtu çıkarır. "Çeyrek büyüklüğünde mi?" "Daha büyük."

"Evet," diye tısladı. "Kendine dokunuyor musun?" Parmaklarım kıvrımlarımın içine daha da battı. "Evet."

"Aferin kızım," diye gürledi, bal gibi sesi artık daha kaba, daha karanlık, beni daha da tahrik eden bir tonda.

Bir elimle meme ucumu okşuyorum, orta parmağım klitorisimin üzerinde uçuyor, nefesim telefona kısa nefesler halinde çıkıyor.

"Karnından aşağıya doğru öperek inerdim." O da ağır nefes alıyor.

"Sen de kendini okşuyor musun?" diye soruyorum, onu görebilmeyi, ona dokunabilmeyi diliyorum. Bu anda korkmama gerek yok ve korku yok olduğunda, inkar ettiğim tüm arzu içimde yükseliyor, beni boğmak üzere.

Onu görmek istiyorum. Vücudunu, sikini. Eminim büyük, erkeksi eli onu sardığında delice güzel görünüyordur.

"Evet, tatlım. Sikimi elimde tutuyorum ve parmaklarını amının derinliklerine gömdüğünü hayal ediyorum."

Bu sözler o kadar müstehcen ve o kadar ateşli ki, beni kendimden geçiriyor ve aniden, orgazm beni sararken çığlık atıyorum. "Dimitri," diye bağıyorum, sesim kısık, onu burada, bacaklarımın arasında, kendi parmağım yerine başparmağını klitorisimde hayal ediyorum.

"Milaya," diye dişlerini sıkarak söylüyor, ardından uzun bir inilti çıkarıyor. Ellerim yumruk haline geliyor, ona dokunabilmeyi diliyorum. Avuçlarımı onun teninde gezdirmek istiyorum.

Hat bir an sessiz kalır, sadece nefeslerimizin sesi duyulur.

Orgazmın etkisinden kurtulurken vücudumun tekrar ısındığını hissediyorum, ama bu sefer utançtan, tutku değil. Gerçekten bunu yaptım mı?

Ama bu anı beni gülümsetiyor. İlk kez başka biriyle böyle cinsel bir deneyim paylaşmıştım. Utanç duysam da, aynı zamanda gerçekten harikaydı. "Dimitri?"

"Evet, milaya?"

"Teşekkürler. Çok güzeldi..."

"Ben de öyle düşünüyorum." Onun sözlerine gülümserim ve yanına dönerim. "İyi tarafı," diye gülümserim.

"Hamile kalma riski yok."

O gülmüyor ve ben gerginleşiyorum, yanlış bir şey mi söyledim diye endişeleniyorum, sanki benimle gerçekten seks yapmak istiyormuş gibi. Unut gitsin demek için ağzımı açıyorum, ama o cevap veriyor. "Çok güzel bebeklerin olurdu, Ava."

Kendi bebeğimi kucağında tuttuğumu hayal ederken, söylemek üzere olduğum sözler dilimde donar. Aniden, varlığından bile haberdar olmadığım derin bir özlem beni doldurur. Duygularım boğazıma düğümlenir. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Kendine karşı nazık ol ve her şeyi yavaş yavaş yaşa."

Bu, bunu tekrar yapabileceğimiz anlamına mı geliyor? Sormuyorum, ona baskı yapmak istemiyorum. Ama birdenbire, onu tekrar görmek zorunda olduğumu anlıyorum. "Teşekkür ederim." Ama sesimde tereddüt var ve o da bunu duyuyor.

"Ne oldu?"

"Ben... bu birlikte çalışmamızı garip hale getirecek mi?" diye soruyorum, yüzümü buruşturarak. "Hiç de değil," diye cevaplıyor, sesi güvenle yumuşuyor.

Birkaç dakika daha konuşuruz, ben tekrar rahatlayana ve korkunç bir hata yaptığımı düşünmeyi bırakana kadar, sonra telefonu kapatırız.

Olağanüstü orgazmın ardından yarı uykulu bir halde yatıyorum, kalkıp dişlerimi fırçalamam ve yatmam gerektiğini biliyorum.

Dimitri burada olsaydı, beni kaldırıp taşır mıydı? Bu fantezi beni korkutmuyor.

O kadar güçlü görünüyor ki, bunu kolaylıkla yapabilir. Ve fantezimde, korkmak yerine, kollarında kendimi çok güvende ve korunmuş hissediyorum.

Gözlerim kapanıyor, o kadar rahatım ki, burada, kanepede uyuyakalacağım biliyorum.

Tam o sırada telefonum tekrar çalıyor.

Birden uyanıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Dimitri. Biliyorum.

Ama telefonu elime aldığımda ekranda Dimitri'nin adı değil, Steve Imperian'ın adı görünüyor. Dedektifim.

Hızla telefonu açarken kaşlarım çatıldı. "Steve?"

"Selam, Ava," diyor ama sesi mutlu gelmiyor. Bir terslik olduğunu hemen anlıyorum.

"Bir şey buldun mu?"

"Evet," sesi alçalır, tek kelimeyi acı bir ifadeyle söyler. "Cadence'in son bilinen konumunu tespit ettim."

"Bu ne anlama geliyor?"

Uzun bir nefes vererek pes etti. "Üç gün önce, Bratva'nın genelevine girmiş. Teknik olarak seks kulübü ama aynı şey sayılır. Yaşadığımız dünya ne çılgın bir yer."

"Ne?" zayıf bir sesle bağıryorum. Bu sözler hiç mantıklı gelmiyor.

"Direniş göstermedi. Bunu biliyorum. Kendi isteğiyle içeri girdi.

Ancak birkaç kişi onun içeri girdiğini görmüş, ama kimse onun çıktığını görmemişti.

"Bir genelev mi? Ama neden?" Otururken midemde bir ağırlık hissettim.

"O yapmaz..."

Cadence kendini mi sattı? Başı dertte miydi? Hâlâ öyle mi? Hayatta mı?

"Borç kaydı bulamadım. Borcu olduğu bir uyuşturucu satıcısı da yok, bu yüzden

sana nedenini söyleyemem. Ama bildiğim tek şey, oranın yüksek rütbeli bir Bratva kaptanına ait olduğu ve babasının büyük bir Rus ailesinin lideri olduğu söyleniyor. Eğer hala oradaysa, ona dokunamam Ava, polis de dokunamaz."

Nefes almaya çalışıyorum ama hava boğazımdan geçip ciğerlerimi doldururken kesik kesik geliyor. "Hayır." Kafamı sallıyorum. Bir yolu olmalı. O Cadence. Arkadaşım. Kız kardeşim. Kurtarıcım. Onu kaybedemem, çok... "Birini tanıyorum. Rus. Belki bir bilgisi vardır."

"Bağlantıları yoksa yardım edemez. Dimitri Ivanov, Bratva'ya mensup olmayanların dokunamayacağı biridir."

Steve'in sözleri sanki kafama soğuk su dökülmüş gibi. "Ne dedin sen?"

"Senin arkadaşının bağlantıları olmalı."

Düşüncelerimin kaosunu kelimelere dökmeye çalışırken kalbim göğsümde deli gibi atıyor. "Dimitri Ivanov'dan bahsettin."

"Evet. Cadence'i elinde tutan adam. Ya da en azından kulübün sahibi. Bana güven, onunla uğraşmak yapacağın son şey olur, Ava. Üzgünüm, ama bu sefer onu kurtaramazsın."

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Olamaz...

Cadence benim kardeşim.

Ve Dimitri... Başka biri olmalı. Beni güvende hissettiren adam olamaz.

Kızını dünyadaki en değerli şey gibi kucaklayan ve piyanoyu çok güzel çalan adam.

Ama öte yandan, elleri ürkütücü dövmelerle kaplı bir adam.

Kafamı sallayıp Steve'e odaklanıyorum. Bu ismin ne kadar yaygın olduğunu bilmiyorum. Belki... "Dimitri Ivanov, onun hakkında ne biliyorsun?"

"Ava. Az önce söyledim, bırak bu konuyu." "Yine de söyle."

Sorumdan hoşnut değilmiş gibi derin bir nefes aldı. Elini saçlarından geçirdiğini duydum. "Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum, bağlantıları olduğunu ve Vegas'ta seks ticaretinde tekelinde olduğunu biliyorum."

Bir hıçkırık bastırıyorum. Dimitri krallar gibi yaşıyor. O çatı katı, sanat eserleri... ama aynı adam olamaz. Benim tanıdığım Dimitri...

"Kırk yaşlarında, dul, küçük bir kızı var. Karısına ne olduğunu kim bilir?"

Bu bana çok tanıdık geldiği için kendimi tutamayıp bir çığlık attım.

Steve yanlış anladı. "Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim. Bu adam tehlikeli biri."

Cevap veremiyorum, dudaklarımdan yumuşak bir hıçkırık kaçıyor. "Tatlım, Cadence'in gittiği yere sen gidemezsin."

Telefonuma bakıyorum. Cadence ve ben, biz bir aileyiz. Ve aslında, Dimitri onu kaçıran adamsa, ben onu takip edebilirim.

CHAPTER FIVE

DIMITRI

Kendi spermimle kaplı altı paket karın kaslarıma bakıyorum. Lanet olsun, buna ihtiyacım vardı.

Birkaç kağıt mendil alıp kendimi temizliyorum. Küçük milayama, uzun zamandır gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylediğimde yalan söylemişim.

O, gördüğüm en güzel kadın. Hem de hiç şüphesiz. Amerikalıların dediği gibi, tartışmasız.

Kalın sarı saçları, büyük mavi gözleri, kusursuz yüz hatları, cömert kıvrımları.

Kendine güvenini, omuzlarını dik tutuşunu ve sorunlarla başa çıkışını seviyorum. Akıllı ve cesur, tatlı ve yetkinliğin mükemmel birleşimi, beni çılgına çeviriyor.

Ama daha da önemlisi, kızıma dokunuşunu, Anna'nın gözlerine baktığında vücudunun her bir çizgisinin yumuşamasını seviyorum.

Milaya'ya hızlı karar verdiğimi söyledim ve bu kesinlikle doğru. O anda bir karar verdim. O benim olacak.

Karım ve kızımın annesi.

Onu koruyucu bir balonun içine alacağım, o kadar sıkı ki korkmaktan vazgeçecek.

Babamın işine girmeye zorlanmadan önce, beyin ve travmanın etkilerini inceledim. Küçük Milaya'ma nasıl yardım edeceğimi çok iyi biliyorum.

Ancak, önce halletmem gereken birkaç sorun var. Aslında, tek bir sorun var. Ve bu onun geçmişi değil. Sadece sabır ve özen gerektiriyor. İkisi de bende var.

Ama babam. Ivanov Bratva'nın başı. O, bir kenara bırakılamayacak bir sorun.

Bratva dövmeleleriyle kaplı ellerime bakıyorum, sadakatimin kime ait olduğunu gösteren kalıcı kanıtlar. Bunları Stanford Üniversitesi'nden yüksek lisans diplomamı almam gereken gün yaptırdım. Bunlar, onun üzerimdeki gücünü sürekli hatırlatmak için.

Bunu hafife almıyorum... Yapabilseydim onu öldürürdüm. Gerçek ve teşhis edilebilir bir narsist olan sadist bir pislik, kalbi ve ruhu yok, yıllarca kendi çocuklarını işkence etti.

Onun zulmünü ve kötülüğünü silmek için yıllarımı zihnimi yeniden programlayarak geçirdim.

O adamda kurtarılabilecek hiçbir şey yok.

Ve beni de öldüreceğinden oldukça eminim. Sanırım bunu deniyor. Las Vegas'ta, bu işi onun için yapabilecek güçlü adamlarla sorun çıkarıyor. Planı bu mu? Sanırım evet.

Aslında beni buraya Las Vegas'ta onun emirlerini yerine getirmem için göndermişlerdi. Parasını aklamak için kullandığı kumarhaneleri satın almam, ona büyük kar getiren uyuşturucu ticaretini denetlemem için.

Tek bir şartla kabul ettim. Seks ticaretini tamamen ele geçirecektim. Babam isteksizce kabul etti. Çocuklarını kadınlarla istismar etmekten hoşlanıyorsa, o pis bir hayvandır.

Bu yüzden onun parasını aklıyorum, uyuşturucu ticaretini yönetiyorum ve karşılığında dünyanın bir köşesinde bizim için çalışan kadınları güvende tutuyorum. Ve bazılarına yardım edebiliyorum.

Hiçbir kadın kendi rızası dışında bir eyleme katılmıyor. Faaliyetler, gerektiğinde korumaların müdahale edebilmesi için yerinde yapılıyor.

Babam söz konusu olduğunda bu çok fazla bir şey değil, ama yine de bir şey. Kontrol edebildiğim bir kısım.

Dediğim gibi, yapabilseydim onu öldürürdüm, ama onu beş yıldan fazladır görmedim, benden korunuyor.

Ve beni kontrol altında tutmak için iki kız kardeşimin güvenliğini koz olarak kullanıyor. Ama bu yakında sona erecek. Son hamlemi yapmak üzereyim, babama şah mat diyeceğim.

Yukarı doğru iterek esniyorum. Ava'nın anlamadığı şey, benim de zamana ihtiyacım olduğu.

Onun ve benim mutluluğumu tehdit eden babamı ortadan kaldırmak için zamana ihtiyacım var.

Kız kardeşlerimi onun zulmünden kurtarmak için zaman.

Bu da demek oluyor ki, istediği kadar telefon seksi yapabiliriz, yavaş yavaş fiziksel bir ilişkiye doğru ilerleyebiliriz.

Hiç kimse, bir kadına uygulanan istismarın etkisini benim kadar iyi bilemez. Babam annemi bir insan kalıntısına dönüştürdü.

Kızımı koruyacağım, kız kardeşlerimi kurtaracağım ve küçük Milaya'nın kırık kanatlarını onaracağım. Gömleğimi giymeye tenezzül etmeden salona giriyorum. Anna'nın sesini duyuyorum ve odasına gidip, uyurken sırtını ovmak için bebek yatağına eğiliyorum.

Öğleden sonra kulağını çekiyordu ve enfeksiyon kapmış olabileceğinden endişeleniyorum.

Onu Rusça yumuşak sözlerle sakinleştirip odama gidiyorum. Rahatladığım için, Anna gece uyanırsa diye biraz uyusam iyi olur.

Odama girer girmez cep telefonum cebimde titriyor. Geceleri telefonumun çalması alışılmadık bir şey değil, ama adamlarımdan biri acil bir durum olmadıkça aramaz.

Cep telefonumu cebimden çıkarırken, ekranda Ava'nın adı beliriyor.

Telefonu açmadan önce bile gülümsüyorum. "Beni şimdiden özledin mi, milaya?"

Gergin bir kahkaha atıyor, sesinde anlamadığım ama hiç hoşuma gitmeyen bir gerginlik var. "Aslında," diye başlıyor ve hareket ettiğini, kıyafetlerinin hışırdandığını duyuyorum, "Dadılık işi hakkında seninle konuşmam lazım."

Dikleşiyorum, gözlerim kısılıyor. Sesi, ilk gün kullandığı profesyonel tona bürünmüş. Ama bunun altında korku duyabiliyorum. "Ne oldu?"

"Bir şey yok. Şey... Umarım çok üzülmezsin..." Beklerim, gerginlik daha önce gevşemiş kaslarımı gerer. "Gertrude bu hafta gelemeyecek."

Hayal kırıklığıyla homurdandım. İşe geri dönmem gerekiyor. Las Vegas'taki rakiplerime bir kumarhane sattım ve en büyük ablam Katarina ile Smith kardeşlerden birini evlendirmek için iki tane daha satmayı planlıyorum. En büyükleri İngiltere'de dük ve güç düşkününü babam, kraliyet ailesinin bir parçası olmak en büyük hedefi olduğu için bu evliliğe razı oldu.

Bu şekilde onu nihayet ortadan kaldırılabileceğim.

Ama onun bilmediği şey, Smith ailesine iki kumarhane ve potansiyel bir ikinci evlilik sözü verdiğim. Bu, kız kardeşlerimi babamın etkisinden kurtaracak ve onun benim işimle olan mali bağlarını kesecek, ayrıca benim yasal bir iş sahibi olmamı sağlayacak. Bunu öğrendiğinde...

Öğrendiğinde, işini geri almaya çalışacak. Bu, bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için ihtiyacım olan fırsat olacak.

"Merak etme," diye konuşmaya devam ediyor, sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde nefes nefese. "Uzun vadeli bir dadı ararken ben kendim hallederim."

Duruyorum. Ava benim evimde mi kalacak? Kızımla birlikte benim evimde mi? "Benimle kalacak mısın, milaya?"

"Şey. İşte bu biraz garip. Ben iş için orada olacağım ve..."

Kaşlarım kalktı. Bana uslu durmam gerektiğini mi söylemeye çalışıyor? Ben demir gibi bir iradeye ve sonsuz sabra sahip bir adamım.

Ama aynı zamanda utanmaz bir fırsatçı da. Amacımı ilerletme şansı çıkarsa, onu değerlendiririm. "Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağıma söz veriyorum." O, sana vereceğim her şeyi isteyecek.

"İyi. Çünkü sen benim işverenim olacaksın ve telefonla bile dostça davranamam. Bu çok profesyonelce olmaz. Ve mesleklerimiz son derece önemli."

Telefonu kulağımdan çekip, anlamaya çalışırken ona baktım. Mesleğim hakkında ne biliyor? Telefonu tekrar yüzüme yaklaştırdım. "Gerçekten mi?"

Gergin bir kahkaha attı. "Yani, yarın sabah sekizde görüşürüz?"

Çıplak göğsümü elime alıp gergin kaslarımı gevşetiyorum. Ava'nın burada olması bir rüyanın gerçekleşmesi gibi. Ama bir terslik var. Sesinden duyabiliyorum. "Yarın saat sekizde."

"Tamam, yarın görüşürüz." "Ava?"

"Evet?"

"Adımı söyle." Basit bir istek, ama telefona çıktığımızdan beri adımı söylemedi ve şimdi duymak istiyorum.

"Ben..."

"Söyle," diye yumuşak bir şekilde emrediyorum, profesyonel özgüvenine rağmen emirlerime boyun eğdiğini fark etmişimdir.

"Dimitri," diye alaycı bir şekilde söylüyor, sesinde sinir veya öfke var. Ne oluyor lan? Onu çok mu zorladım? Son konuşmamızda samimiyete çok sıcak bakıyordu.

Burun deliklerimden nefes veriyorum. Yarın daha fazlasını öğrenmem gerekecek. Belki sabahı burada geçirip Anna'nın rutinini incelerim. "Yarın görüşürüz, milaya."

"Yarın." Sonra telefonu kapatıyor ve beni yine telefonuma bakarken bırakıyor.

Elimi yüzüme sürerek kaşlarımı çatıyorum, telefonum tekrar çalıyor.

Bu sefer arayan Trent, ustabaşlarımdan biri. Rusya'dan benimle birlikte gelmişti, eskiden babamın adamıydı. "Evet?"

"Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, avtoritet."

"Bir sorun mu var?" Sorun olmasa aramazdı. "Bugün kulüpte bir özel dedektif dolaşıyordu."

"Dedektif mi?"

"Özel dedektif. Cadence hakkında her türlü soruyu soruyordu." Derin bir nefes aldı. "Zane'e söyleyeyim mi?"

Cadence'in ailesi yok ve çok çalkantılı bir geçmişi var. Neden bir dedektif onun hakkında sorular soruyor? "Temizdi, değil mi? Uyuşturucu ve borcu yoktu, değil mi?"

"Bulamadık."

"Ailesi olmadığına emin misin?" The Hunt'a katılan kızları bu nedenle özenle seçiyoruz. Kimsenin onları aramasını istemiyoruz.

"Tabii," diye cevapladı. "Annesi geçen yıl aşırı dozdan öldü. Hayatta kalan tek akrabasıydı."

"Dedektife bir uğra. Konuşur mu bir bak. Bu sefer zorlama, sopayla değil havuçla ikna et. Soruları kimin sorduğunu öğrenmem lazım."

"Tamam."

Telefonu kapattım. Uzun süredir devam eden bir sorunu çözmeye çok yaklaştım. Kapımı çalan başka bir sorun istemiyorum. Sorun çıkaran ve Cadence'i bulmaya çalışan kişiyle ilgilenmem gerekecek.

CHAPTER SIX

AVA

Ellerimi taytımın üzerinden geçiriyorum, doğru kıyafetleri seçtiğimi umuyorum. Çoğu dadı, yere oturup çocuklarla oynamak için giyinir, ama Dimitri'nin evi çoğu yer gibi değil. Ve o da çoğu erkek gibi değil.

Bu gerçeğin artık çok iyi farkındayım. Binasına girdiğimde midem bulanıyor.

Kapıcı bu sefer bana hiçbir soru sormadı. Bunun yerine, tek kelime etmeden, ama dostça bir gülümsemeyle asansöre doğru ilerleyip kapıyı açtı.

Asansöre binmek için adım attığımda, parmaklarında bir anahtar sallanırken elini uzattı. Avucumu açtım, soğuk anahtar parmaklarımın arasına düştü.

"Binaya girdiğinizde ben başka bir sakini ağırılıyorsam diye," diyor başını sallayarak. "Bu anahtar sadece bu asansörde çalışır ve sadece siz, ben, Trent ve Bay Ivanov'da anahtar var."

Dimitri'nin bana anahtarı vererek bu kadar çabuk güvendiğine gerçekten şaşıyorum. Trent'in kim olduğunu bilmiyorum ama anahtar sahibi birkaç kişiden biri ise yakında tanışacağımı düşünüyorum.

Dimitri'nin bana gösterdiği güven karşısında içimde ufak bir suçluluk duygusu beliriyor. Ama kendimi toparlayıp kapıcıya başımı sallayarak asansöre giriyorum. Omzumdaki spor çantayı daha yukarı kaldırıyorum, buraya aitmişim gibi görünmeye kararlıyım. Seyahat etmediğim için hiç güzel bir valiz almamıştım, ama şu anda, lise yıllarında berbat bir koruyucu aileden diğerine taşınırken taşıdığım

eski, yıpranmış spor çantayı

Kaslarımı gerginleştiren gerginliği atmak için derin bir nefes alıyorum.

Bugün Dimitri'yi görmek o kadar garip ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Las Vegas Bratva'nın lideriyle telefon seksi yaptım ve sonra kayıp arkadaşımı bulabilmek için onun evinde dadı olarak işe girdim.

Tanrım, bu çok karışık.

Daha da kötüsü, onun yanında iken hem çekiciliğimi hem de paniğimi kontrol etmek zorundayım, üstelik orada bulunma sebebimi gizlerken.

Çok kolay.

En azından Anna, gördüğüm en sevimli küçük şey. Bu kısım aslında kolay olacak. Ve belki de paniğim aramızda doğal bir duvar görevi görecektir.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırmaya çalışırken asansör kapısı açıldı.

Dimitri kapının sesini duymuş olmalı, çünkü bir saniye sonra ortaya çıkıyor, bembeyaz gömleği ve pantolonuyla muhteşem görünüyor.

Gülümsemem yüzümden kayıyor, ağzım açık kalıyor ve ona bakıyorum.

"Milaya," diye gürler, Anna onun yanında belirir ve pantolonunun paçasına tutunur.

"Aya," Anna gülümseyerek işaret eder.

Bu ana kadar hissettiğim tüm endişeye rağmen, Anna'nın benim gerçek adımla Dimitri'nin takma adını karıştırması kalbimi eritir.

Yere kayarak mermerin üzerine oturuyorum, çantam yanımda sarkıyor. "Anna," diye karşılık veriyorum. "Seninle burada olduğum için çok mutluyum."

Gülümser ve bana doğru gelir. "Bebeklerimi gördün mü?"

Elimi uzattım ve onun küçük elini benimkine katladım. "Bebeklerini çok görmek istiyorum."

Tekrar ayağa kalkıyorum, elimi onun elinde tutarak beni odasına götürüyor. Arkama dönüp Dimitri'nin çantamı alıp omzuna kolayca attığını görüyorum. İtalyan yün pantolonunun üzerinde o eski, kirli şeyi görünce yüzümü buruşturuyorum.

Onun yerine, beni koridorda çeken küçük kıza odaklanıyorum. Odasına giriyoruz, köşede büyük bir oyuncak ev duruyor.

Dimitri peşimden gelmez, çantamı geçici odama götürür.

Onunla yaşayacağıma inanamıyorum. Bu delilik.

Patronum çok kızgın. Ben dadı yerleştirmem gerekiyor, dadı olmam değil. Bunu yaparken önümüzdeki üç tatilimi iptal edeceğime ve normal işlerimi de yapmaya devam edeceğime söz vermek zorunda kaldım.

Anna, her detayı özenle işlenmiş ahşap yapının önüne çömeldi.

Merkezinde menteşelerle yapılmış, böylece açılıp kapatılarak iç kısmı tamamen görülebiliyor. Şu anda açık ve evin içindeki tüm odalar, mobilyalar ve bebekler görünüyor. "Çok güzel," diyorum ve onun yanına diz çökerek içeriye bakıyorum.

Anna gülümser ve içeri uzanır. "Bunu görüyor musun?" Kendi odasına çok benzeyen bebek odasını işaret ediyor.

"Vay canına." Bebek yatağının örtüsüne dokunuyorum, kumaşı yumuşacık kadife.

Bütün bebekleri eline alıyor. Küçük bir kız var. Bir baba. Bir büyükanne. Bir anne ve küçük bir erkek bebek.

Anna babayı ofise koyar. "Babam oraya gider."

Gülümsememi saklarım.

"Ne gülümsüyorsun?" Dimitri yanıma kayarak gürler.

Yine gerginleşiyorum, sonra kendime rahatlamayı hatırlatmak için azarlıyorum. Vücudum her duygumu ele veremez. "En azından baba bebeği banyoya koymadı."

O gürültüyle güler ve ben de kendimi rahatlatırken bulurum. Onun hakkında bildiklerimi biliyorum. Kim olduğu ve ne yaptığı hakkında. Ama aynı zamanda, burada ve şu anda bana zarar vermeyeceğini de biliyorum. Buraya gelmemin gerçek nedenini öğrenirse ne yapacağı, daha sonra düşünmem gereken bir endişe.

"Olmaz," Anna anne bebeği Dimitri'ye uzattı.

"Neden olmasın, küçük aşkım?" diye sorar, bebeği alıp elinde çevirir.

Anna saçımı okşadı. "Saçları sarı."

Benim bebek versiyonumu mu istiyor? Kaşlarım havaya kalkar ve kalbim burkulur. Elimi, koyu renkli ipeksi saçlarından oluşan at kuyruğuna kaydırırım. Ne yaparsam yapayım, Anna'nın bu olayda incinmemesini sağlamalıyım. O her bakımdan masum bir çocuk.

Dimitri bebeği eline alır, başparmağıyla bebeğin sentetik saçlarını okşar. "Sarı saçlı bir bebek mi istiyorsun?"

"Evet." Anna başını sallar.

Dimitri bebeği Anna'ya geri verir ve tombul yanağına bir öpücük kondurur. "Ne yapabileceğime bir bakayım."

Tekrar ayağa kalkar, odadan çıkar ama bir dakika sonra elinde birkaç sayfa kağıtla geri döner.

Yanımda oturur, kalın halının üzerine uzanır, uzun bacakları takım elbisesinin pantolonundan ince ve seksi görünür.

Diğer tarafımda Anna, bebeğin uykuya dalması gerektiğini anlatmaya başlar ama ben Dimitri'yi göz ucuyla izlemekten başka bir şey yapamıyorum. "Bu Anna'nın günlük aktivite listesi. Katılmanız gerekenler ve anaokuluna bırakmanız gerekenler renklerle işaretlenmiş. Ev ziyaretleri yeşil renkle. Tüm adresleri ve iletişim bilgilerini verdim, ama tüm yerleri ve seyahat sürelerini bilen bir şoförüm var." Sayfaları bana uzattı.

"Çok düzenli." Anlaşılan yasadışı faaliyetler çok planlama gerektiriyor. Düşününce mantıklı geliyor.

"Teşekkürler," diye gülümsedi. "Bugün daireden çalışacağım, böylece ilk gününüzde aklınıza takılan soruları bana sorabilirsiniz."

Sayfaları gözden geçiriyorum, omuzlarım rahatlayarak gevşiyor. Her gün Anna'nın okulda veya başka hizmetlerle meşgul olduğu birkaç saat var. "Anna'nın konuşma terapisti mi var?"

Dimitri'nin yüzünde hafif bir buruşma görüyorum. "Evde konuşulan iki dil ve annesinin..." Gözlerini kaçırıyor. "Konuşmaya çok geç başladı. Ama şimdi yetişiyor ve harika bir iş çıkarıyor." Anna'ya yumuşak bir gülümseme atıyor.

"Aya," Anna elini birkaç kez kıvrarak beni çağırıyor. "Bu bebek. Bebeğin yatması lazım."

"Bebeği yatırmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum, öne eğilerek. Dimitri'nin yumuşak bir homurtusu duyuyorum ve geri dönüp eğildiğimde popomun onun yüzüne çok yakın olduğunu fark ediyorum. Legginglerimin içindeki yuvarlak popomu izliyor, bakışları o kadar karanlık ki geri çekilip oturuyorum, hafif bir gerginlik beni kaskatı yapıyor. "Bebeği nasıl yatıracam?"

"Şarkı söyle," diye kıkırdar Anna. Sonra bana anne bebeği uzatır. "Sandalyeye otur ve sallayın."

Bebekleri yerleştiriyorum, tekrar eğilmekten başka seçeneğim yok. Arkama bakmıyorum ve Dimitri ses çıkarmıyor, ama yine de ondan yayılan gerginliği hissedebiliyorum.

Daha da kötüsü, ben de cevap veriyorum ve bacaklarımın arası nemleniyor. Bu da demek oluyor ki, bu sefer gerginlik korkudan değil...

Anna'nın istediği gibi, oyuncak evdeki minik sandalyeyi yavaşça sallayıp şarkı söylüyorum. Anna da bana eşlik ederek mırıldanıyor.

O anda Dimitri sırtımın alt kısmına dokundu. Parmakları hafifçe dokundu ve rahat pozisyonunda, yere uzanmış haldeyken bu beni hiç korkutmadı. Hatta, dün gecedен daha da güçlü bir arzu ile titriyordum.

Sanki vücudum tadını almış gibi...

Telefonu çalarak anı bölüyor. Ayağa kalkıp cebinden telefonu çıkarıyor. "Alo?"

Hemen odadan çıkarken Rusça konuşmaya başlar.

Anna ile kalıp çeşitli oyuncaklarla oynuyorum, bir saat sonra konuşma terapisti gelir.

Onlar yerleştiler mi, odama koşup Anna'nın tam zamanlı dadısı için potansiyel adaylara bir dizi mesaj atıyorum. Dimitri'nin burada olduğumun gerçek nedeninden şüphelenmemesi için aramaya devam etmek istiyorum.

Bunu düşünerek odamdan çıkıp koridorun derinliklerine doğru ilerledim. Dimitri'nin odasının ve ofisinin burada olduğunu biliyordum.

Kapısı aralık ve derin bariton sesi koridora yankılanıyor.

"Onlara ne söylediğimi ve ne söylemediğimi biliyorum. Ama artık dürüst olmanın zamanı geldi. Onu alt etmek için Kincaid'lere ve Smith'lere ihtiyacım var."

Onu alt etmek mi?

Bu ne anlama geliyor? Kulağa hiç iyi gelmiyor.

"Hallet. Mümkünse bu gece."

Sonra telefonu kapatıyor.

Sandalyesinin gıcırdamasını duyuyorum ve hatamı fark ediyorum. Dinlerken yakalanmak üzereyim. Koridora doğru koşmaya başlıyorum, tayt ve spor ayakkabılarım olduğu için şükrediyorum.

Ama koşarken bile kapısının yavaşça açıldığını duyarım ve sanki odamdan çıkıyormuş gibi ona doğru dönerim.

"Milaya," diyor, beni her seferinde heyecanlandıran o sesiyle. "Anna konuşma terapistinde mi?"

"Evet," gerçek niyetimi gizlemeye çalışan birinin çılgın enerjisiyle başımı sallıyorum. "O hizmet alırken benim yapmam gereken bir şey var mı?"

O başını sallar. "Zaman senin."

Önümde durur, gözleri beni yutar ve nefesim kesilir, içimden geçen duygunun hala korku mu yoksa sadece

ikisi birden mi olduğunu anlamaya çalışırken nefesim kesildi.

Cebine uzanıp bir kart çıkarır. "Yarıncan sonraki gün, Anna'nın dört saatlik anaokulu var. Size randevu aldım."

Sonra kartı bana uzattı ve ben ne olduğunu anlamaya çalışarak kartı izledim. "Ne için randevu?"

"Senin gibi travma vakalarında uzmanlaşmış önde gelen bir terapist." Kartı ve sonra onu izliyorum. "Ben... ben... ne?"

"Gitmek istemiyorsan anlarım. Ama bu, geçmişin ve korkuların hakkında biriyle konuşmak için harika bir fırsat."

Eğilip alnıma hafifçe öpücük kondurduktan sonra tekrar doğruldu. "Anna'nın en sevdiği atıştırmalıklar muz, altın balık krakerleri, elma ve kulüp krakerleri."

Sonra dönüp ofisine geri gider.

Bana bir terapist mi ayarladı? Bu adam, arkadaşımı esir tutan ya da daha kötüsü...

Kartı aşağıya bakıyorum. Bir hata olmalı. Ama geçmişim bana erkeklerin nadiren göründükleri gibi olduklarını öğretmişti.

Dimitri Ivanov'a karşı çok dikkatli olmalıyım.

CHAPTER SEVEN

DIMITRI

Ava'ya bakıyorum, ona verdiğim kartı parmaklarıyla okşuyor ve dudaklarını ısırıyor. Bugün içine kapanık, bana karşı biraz temkinli.

Dün gece telefonda yaptıklarımızla onu zorladım. Sabırlı biriyim, ama aynı zamanda tam bir alfa erkeğim. Öylece oturup onun beni duvarlarla dışlamasına izin vermeyeceğim.

Onları yıkıp yeniden inşa ederek, kendinden sakladığı ışığı içeri almaya niyetliyim.

Ofisime girerken, günü Anna ve Ava'yı izleyerek geçirebilmeyi diliyorum. Üçümüz aynı odada olduğumuzda, bir aile olmamız gerektiğine dair kesin bir hisse kapılıyorum.

Anna'nın biyolojik annesini düşününce içim sızlıyor. Onun için hiç böyle hissetmedim. İşimde başarılı olmama rağmen, nadiren rastgele seks yaparım. Bu zayıf bir erkeğin hoşgörüsüdür.

Ve babam beni kontrolü altında tutmak için kız kardeşlerimle tüm bağlarımı kopardığında, sırf rahatlamak için neredeyse hiç tanımadığım bir kadınla yattığım o an, zayıflık anımdı.

O, en çok kazanç sağlayan kulübümün madamlarından biriydi. Herkes onun ilgilendiğini biliyordu, ama babam Katerina ve Sasha'ya yaklaşmamı yasaklayınca, kulübe gidip çok sarhoş oldum ve sonunda Nadia'nın yatağında uyandım.

Seksin nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum.

Bana hamile olduğunu söylediğinde, ona tamamen şaşkın bir şekilde baktım. Ancak bir ay sonra, DNA testi karnındaki bebeğin benim olduğunu doğruladı.

Kısa süre sonra onunla evlendim. Nadia'yı sevmiyordum ama çocukları evlilik kutsallığı içinde yetiştirmeye inanıyorum. O benim çocuğumun annesiydi, benim korumama ve ona sağlayabileceğim lüks hayata layıktı.

Nadia evlilik teklifime çok sevinmişti, ama aramızdaki ilişkiler kısa sürede bozuldu. Benim kararsızlığımı hissediyordu ve benim sadece saygımı, sevgimi değil, sadece saygımı gördüğü için giderek daha fazla kin beslemeye başladı.

Anna doğduktan sonra, geceleri geç saatlere kadar dışarı çıkıp, aşırı alkol almaya başladı.

Saçlarımı elime alıp iç çekiyorum.

Anna'yı asla pişmanlık duymayacağım. Ama Ava ile tanıştığımda, ilk evliliğimde nasıl hissetmem gerektiğini anladım.

Ofisime girip kapıyı yavaşça kapatıyorum.

Telefonumu çıkarıp Trent'i arıyorum.

"Patron," diyor telefonu açarken. "Zamanlaman mükemmel."

"Neden?"

"Özel dedektifin ofisinden çıkıyorum." Arabasının kapısının kapandığını duyarım.

"Cevapları aldın mı?"

"Birkaç tane," diye cevaplıyor, yüzündeki acı ifadenin sesinden anlaşılıyor. "Ağzından kaçırdı ve 'o' zamirini kullandı. Kim olursa olsun, adam ona ilgi duyuyor. Onun adına ne kadar savunmacı davrandığından anlaşılıyor. Bu sadece bir iş değil, adam ondan hoşlanıyor, bu yüzden onun adını öğrenmek zor olacak."

Kaşlarımı çattım. Erkekler kalpleri ya da aletleri söz konusu olduğunda çok koruyucu olurlar. Siktir. Zor kullanabilirim, ama bu tür yasaları çiğnemek gerçek ve acil sorunlara yol açabilir. İhtiyacım olmayan sorunlara.

"Kincaid'ler her türlü istihbarat toplama cihazına sahipler. Onları arayıp bu akşam toplantıyı yapabilir miyiz diye sorayım. Bunu gündeme ekle."

Trent duraksadı. "Sana yardım edeceklerini mi düşünüyorsun? Yaptıklarını düşündükten sonra mı?"

"Denemeye değer."

"Onları işe karıştırmak yerine," diyor gergin ve şüpheli bir sesle, "Zane'i arayıp Cadence'in telefonunu kontrol etmesini isteyebilirim. Kadın arayanları tespit etsin."

"Gerekirse yaparız, ama kesinlikle gerekli olmadıkça onun işini bölmek istemem."

"Anladım." Trent, başka bir şey söylemek için hazırlanır gibi boğazını temizledi.

Beklerken dik durdum. Trent iyi bir sağ koldu. Arkadaş değildik, ama ortak bir hedefimiz vardı, babamın cezasını çekmesini sağlamak, ve bu bizi birbirimize bağlamıştı.

"Kincaid'lerle konuşma planı hakkında. Emin değilim..."

Onun itirazını anlamaya çalışırken gözlerimi kısıyorum. Daha önce hiç böyle sorgulamamıştı ve genellikle düşmanları güçlü dostlara dönüştürmekten yana olurdu. "Neden hoşuna gitmedi?"

"Bu görüşmeyi seni dinlemek için değil, sana saldırmak için kullanacakları muhtemel."

Uzun bir nefes verdim. Müttefiklere ihtiyacım var. Babamın çok sayıda müttefiki var. Üstelik, onları bana düşman eden de babamdı. Ya beni öldürmelerini istiyor ya da güçlü dostlarım olmasını istemiyor. Her iki durumda da, babamın yaptığını geri almak akıllıca olur. Ama bunu Trent'e açıklamıyorum.

Karar benim, risk de benim. "Anlaşıldı."

Telefonu kapatıp derin bir nefes alıyorum. Bu, sabırsızlıkla beklediğim bir toplantı değil. Bu adamlar, onlara büyük zulümler yaptığımı düşünüyorlar. Babama karşı harekete geçmeye hazır olmadığım için buna izin verdim. Artık hazırım.

Telefonumda Triston Smith'in adını tuşlayıp, telefonun çalmasını dinliyorum. "Dimitri," diyor, yumuşak İngiliz aksanıyla.

Smith ailesine bir konuda hakkını vermek lazım, her türlü durumu nezaket ve zarafetle idare etme yetenekleri onları önemli oyuncular haline getirmiş.

"Triston," diye cevap verdim. "Düğün planları ne oldu?"

"Benimki mi? Harika. Kardeşim Ryker kendininkinden biraz daha endişeli. Ne zaman geliniyle tanışacak?"

"Aslında, tam da bu konuyu seninle konuşmak istiyordum. Bu akşam görüşebilir miyiz?"

"Sadece ikimiz mi?"

"Hayır..." Bu anın gelmesi çok uzun sürdü. "En azından Ryker, Killian, Mason ve Jake de orada olsun istiyorum."

"Bu gece bu kadar adamı bir araya getirmek zor olur."

"Çok önemli bir bilgi." Bu adımı attığımda geri dönüş yok. Bunu biliyorum.

"Ne kadar önemli?"

Derin bir nefes verdim. "Hayatımı değiştirecek kadar."

Triston duraksadı. "Bana dalga geçme, Dimitri."

"Gizli sırları ortaya çıkaracağım. Bu hepimizi ileriye taşıyacak." Bu tamamen doğru ve o da bunu duymalı, çünkü homurdandı.

"Bunu gerçekleştireceğim, ama yeri ben seçerim."

"Bana uyar. Yalnız gelirim."

"Yalnız mı?" Gerçekten şaşırılmış gibi geliyor.

Anlıyorum. Bu benim için tehlikeli bir karar, ama kendimi kanıtlamaya çalışıyorum. Ryker kız kardeşimle evlenmeyi kabul etti. Bu, bu adamları müttefik yapmak için attığımız ilk adımdı. Şimdi birkaç adım daha atma zamanı. "Bu güven meselesi. Yalnız geliyorum."

Aramızda bir an, sonra iki an sessizlik uzadı, sonunda cevap verdi. "Benim evimde. Bu akşam saat on."

"İyi. Görüşürüz."

Öğleden sonra ve akşamın geri kalanında kendimi işime veriyorum, ara sıra Anna ve Ava'nın seslerini duyuyorum. Onlara katılmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Ama sonunda, akşam ilerledikçe, ofisimden çıkıp onları mutfakta buluyorum.

Çalışma alanımda çok fazla destek personeli olmasını sevmem. Haftada birkaç kez gelen bir temizlikçi ve yemek servisi var.

Anna ve Ava'yı masada birlikte buluyorum, Anna makarna ve peynir yiyor, Ava ise salata.

Ava, giysili olarak gördüğüm en mükemmel vücutlardan birine sahip olabilir. Ama birkaç kilo alsa daha iyi olur, buna eminim.

Buzdolabını açıp dilimlenmiş domuz eti çıkarıyorum. "Bu kesim en sevdiklerimden biri," diyorum. "Denemek ister misin?"

"Ben almayayım, teşekkürler," diye cevapladı Ava.

"Ben alırım," diyor Anna koltuğundan. "Lütfen."

Gülümseyerek daha küçük parçalar kesip Anna'nın tabağına koyuyorum, sonra bir parça alıp Ava'ya uzatıyorum. "Bir ısırık?"

Tereddüt etti, ben de uzanıp parçayı nazikçe dudaklarının arasına koydum. Ona neredeyse dokunmuyordum, ama yine de gözlerinde bir çekingenlik gördüm, sonra dolgun dudaklarını açtı ve parçayı dişlerinin arasına almama izin verdi.

Ağız da geri kalan her şeyi gibi muhteşem ve parmak uçlarını dudaklarına değdiğinde kaslarını gerildi.

Planım, ona sık sık ve cinsel bir niyet olmadan dokunmak. Ellerime, varlığıma alışmasını istiyorum. Her ikisinde de kendini güvende hissetmesini istiyorum.

Dudaklarını kapatıp domuz etini çiğniyor, gözleri kapanıyor. "Çok lezzetli."

"Daha fazla ye," diyorum ve birkaç dilim daha kesmek için tezgaha geri dönüyorum. Sonra tahtayı getirip salatasına koyuyorum.

"Otokrat," diye homurdanıyor ama çatalını salata batırıp domuz etinden bir ısırık alıyor.

Gülüşüyorum, çünkü garip durumun çoğu ortadan kalktı, onu sertleşmeden dokundum, kesin bir duyarsızlaşma yaşandı ve o, daha sık yemesi gereken türden bir protein alıyor.

"Bu akşam bir toplantım var, geç saatlere kadar dönemeyeceğim. O zamana kadar bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Pek yok. Yatma vakti için bir tavsiyen var mı?" Ava, lokmasını çiğnerken sorar.

"Üç şarkı, bol bol sarılma ve öpücük, ama sadece on dakika," diyorum ve dönüp göz kırpyorum. "Eğer izin verirsen, bütün gece seni orada tutar."

Ava yumuşak bir şekilde güldü. "Anlıyorum, bilgi için teşekkür ederim. Çok yardımcı oldu ve çok akıllıca."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Annem de bana hiç böyle şeyler yapmazdı. Sanırım çocuklar sevgiye ihtiyaç duyar, ama aynı zamanda... sınırlara da."

"Çok doğru." Yanına otururum, kolum hafifçe onun koluna değiyor. "Annenin senin için bir fark yarattığını düşünüyor musun? Seni çok küçük yaşta terk etmesine rağmen?" Ava'nın boynundaki madalyonu parmaklarıyla okşamasını izlerim. Nereden geldiğini merak ediyordum, şimdi anladım. Annesininmiş.

Kendi kızımın annesi yok. Bunu değiştirmek istiyorum. Ava'yı sahiplenici bakışlarıyla korkutmamak için tabağıma bakıyorum.

"En iyi arkadaşım var. Onun hiç gerçek bir annesi olmadı, sınırları yoktu. Bu yüzden benim kadar zorluk çekmediğini sanmıyorum, her ne kadar ikimizin de koruyucu ailede yaşadıkları çok benzer olsa da."

Arkadaşı beni görmeye gelmesi gereken biri gibi görünüyor. Ama bu, Ava'nın henüz bilmesi gereken bir şey değil, bu yüzden bundan bahsetmiyorum. "

Haklısın. Babam çok disiplinliydi..." Bu yetersiz bir ifade. "Ve hiç sevgi göstermezdi."

"Hmmm." Ava bana yumuşak bir gülümseme atıyor. "Sen hiç de öyle bir baba değilsin."

"Teşekkür ederim," diye cevap vererek önümdeki yemeğin büyük bir ısırığını alıyorum. Fazla oyalanamam ama ısırığı bitirirken eğilip Ava'nın şakağına hafif bir öpücük konduruyorum.

Sadece bir öpücük, daha fazlası değil. Ava, koltuğuma geri yerleşirken bana küçük bir gülümseme atıyor. Bu sefer çekingenlik yok, alt dudağını nazikçe ısırıyor. Her zaman güzel görünüyor, ama tatlı ve biraz kırılgan, sahip olduğum tüm erkeklik içgüdülerini harekete geçiriyor. Onu kucağıma çekip, aklını başından alacak şekilde öpmek istiyorum.

Ama yapmıyorum. Henüz buna ihtiyacı yok.

Rahat bir sessizlik çöküyor, sonra Anna tombul parmaklarıyla bana bir parça makarna ve peynir uzatıyor. "Senin için, babacığım."

Makarna ve peyniri sevmem ama kızıma karşı koyamıyorum ve elinden parçayı alıyorum. Ava'nın gözleri gülüyor, ben de abartılı bir şekilde "Mmm. Çok lezzetli." diyorum.

Anna gülümser ve Ava'ya vermek için bir parça daha alır. Bunu benim başlattığımın farkındayım ve Ava'nın Anna'nın elinden makarnayı yerken onu izlerken çok mutluyum.

Bu tam da hayal ettiğim an. Ava'nın bizimle birlikte olması gerektiğini biliyorum. Kimse buna engel olamaz.

Bu bir söz. Ve ben sözlerimi tutarım.

CHAPTER EIGHT

AVA

DIMITRI akşam yemeğinden kısa bir süre sonra ayrılır ve Anna ile ben akşamı birlikte geçiririz.

Kitap okuruz, oyuncaklarla oynarız, ama yatma vakti yaklaşınca çok sessizleşir. Yorgun olduğunu düşünürüm, ta ki kucağıma eriyip başını hissedene kadar. "Çok sıcaksın, tatlım."

"Üşüyorum," diye cevaplar ve kulağını çekerken vücuduma daha da sokulur. "Acıyor."

Acıyla yüzümü buruşturup onu kucağıma alıyorum. Koridordaki banyoya gidip ateş ölçer alıp alnına tutuyorum. Rakamlar yanıp sönüyor ve sonunda ekranda beliriyor. Hay aksi. Ateşi var. "Yüzün üzerinde," diyorum fısıldayarak.

Telefonumu elime alıyorum ve saatin neredeyse dokuz olduğunu fark ediyorum. Birkaç tuşa basıp Dimitri'yi arıyorum ve telefonun çalmasını bekliyorum.

İkinci çalınıştta açıyor. "Milaya?" "Merhaba.

Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sen beni hiç rahatsız etmiyorsun. Ne istiyorsun?"

Onun sözleriyle içimden bir sıcaklık geçiyor. Cadence ile olan ilişkimde bile böyle hissetmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Cadence ile son zamanlarda, ortadan kaybolmadan önce bile, işler tuhaftı.

Uzun süre konuşmamamız, bir değişiklik yapması gerektiğini ima etmesi, benim dışarı çıkmam, hayatımı yaşamaya başlamam gerektiğini söylemesi...

İç çekiyorum. "Anna. Ateşi var ve kulağının ağrıdığını söylüyor."

"Kahretsin. Biliyordum. İlaç dolabındaki çocuk Tylenol'u ver. Acil servisi arayıp sabah için randevu alacağım."

"Ne kadar?" diye soruyorum, termometreyi bulduğum rafın yanında duran şişeyi görerek.

Bana dozu söyler ve ben başımı sallarken Anna yüzünü omzuma gömer ve hafifçe inler. "Ah, tatlım," derim. "Yakında geçecek. Söz."

Dimitri telefonun diğer ucunda sessiz. "Ver ona ilacı. Ben beklerim."

"Çalışman gerektiğini biliyorum," derim, şişeyi alıp dozaj kapağını çıkarırken.

"Sorun değil, Ava, yakında hepsini öğreneceksin, ayrıca sesini duymak hoşuma gidiyor."

Şişeyi tek elimle sallayıp, Anna'yı tutmaya devam ederken kapağı açtım. Dimitri'ye sadece birkaç haftalığına burada olduğumu söylemek istedim, ama ilaçları dökerken dudaklarımı sıkıp susmayı tercih ettim.

Neden burada olduğumu, neyi başarmak istediğimi biliyorum. Ama bir parçam Dimitri'nin evinde, onun gücünün yanında olmaktan gerçekten keyif alması yanlış mı?

Sanki uzun süre nefesimi tutmuşum da şimdi nefes veriyormuşum gibi. Neredeyse ona, telefonun diğer ucundaki sesini de sevdiğimi söyleyecektim.

Beni ısıttığını, ama dilimi tutuyorum ve küçük bardağı Anna'nın dudaklarına götürüyorum. İlacı içiyor ve sonra bana kıvrılıyor.

Onu göğsüme sıkıca sararak sırtını okşuyorum ve onu rahatlatmak için hafifçe sallıyorum. Yanağımı onun başının üstüne koyarak yatak odasına doğru yürüyorum.

Dimitri boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır. "Keşke ikinizin yanında olabilseydim."

Sözleri çok... samimi. Onları içime çekiyorum. Keşke o da burada olsaydı. Başım büyük belada. "Ateş yüzünden yatma saati değişiyor mu?"

"Büyük olasılıkla evet. Özellikle kulak ağrısı varken. Dik durması iyi gelir."

"Tamam," Dimitri'nin sözlerine başımı sallayarak onaylıyorum. "Mümkün olduğunca çabuk eve döneceğim."

"Eve," diye tekrar ediyorum, etrafa bakınıyorum. Bu yer, tüm ihtişamına rağmen, benim evimden çok daha fazla evim gibi geliyor.

Belki de Dimitri'nin gücünü mobilyalarda hissedebilmemden ya da kızını çok sevdiği belli olmasından dolayıdır. Ya da mutfağın sağlıklı ve lezzetli yemeklerle dolu olmasından.

Anna'ya daha sıkı sarılırım.

"İyi misin, tatlım?" diye soruyor telefonda.

Bu, Steve'in bahsettiği adam nasıl olabilir? Mantıksız çelişkilerle dolu. "İyiyim. Yakında görüşürüz, değil mi?"

"Yakında," diye mırıldanıyor.

Telefonu kapatıyorum, onu bırakmak istemiyorum.

Anna'yı odasına götürüp pijamalarını giydiriyorum, bir battaniye alıp oturma odasına dönüyorum ve ikimizi koltuğa sokup sarılıyorum.

Vücudu benimkine yapışmış halde, onu battaniyeye sarar, sırtını okşarım.

İlk başta huzursuzdur, rahat etmeye çalışırken bir o yana bir bu yana dönüp durur.

Biraz telaşlandıktan sonra uykuya dalar. Kafasına öpücük kondururken gözlerim ağırlaşır. Sıcak ve rahatız, göğsümdeki ağırlığı rahatlatıcı. Çılgın bir gün oldu.

Cadence hakkında pek bir şey öğrenemedim, ama bu, çözemediğim birçok gizemden sadece biri.

Aslında yapmam gereken, birlikte yaşadığım adam hakkında daha fazla şey öğrenmek. O, ihtiyacım olan tüm cevaplara sahip. Sadece Cadence hakkında değil.

Ya da onun nasıl bir adam olduğu hakkında bile.

Kendim hakkında da öğrenecek çok şeyim olduğunu fark etmeye başlıyorum.

CHAPTER NINE

DIMITRI

Triston'un evinin önündeki devasa kapıya yanaştım. Buraya tek başıma gelmek çok riskli. Burada beni düşmanları olarak gören birkaç adam var, ayrıca Triston'un evine geldim, burada bana tuzak kurmuş olabilir.

Bu adamlar, kulüplerinden birini bombaladığımı, Killian Smith'in dairesini kurşunladığımı düşünüyorlar.

Derin bir nefes alıyorum. İlk işim onlara gerçeği söylemek olacak. Sonra müzakereler başlayabilir.

Kapılar açılır, şoförüm arabayı geçip yolun kenarından uzakta duran malikaneye doğru uzun yolu tırmanır. Tüm mülk, titizlikle düzenlenmiş bir duvarla çevrilidir.

Smith ailesi bir imparatorluğa sahip ve burası onların en değerli varlığı.

En azından Amerika'da. En büyük kardeşleri, dük unvanıyla birlikte İngiltere'de geniş arazilere sahip.

Şoförüm durur, ben kapıyı açar ve arabadan inerim. Merdivenlere doğru ilerlerken, üniformalı bir kadın kapıyı açar ve bana merdivenleri değil, evin arka tarafını gösterir.

İyi donanımlı bir mutfağa giriyoruz, burada birkaç Smith ve Kincaid erkek adam bir ada etrafında toplanmış.

"Bay Ivanov geldi," diye toplanan gruba seslenir.

"Teşekkürler Bayan Raith," diye cevaplar Triston, gruptan uzaklaşıp bana doğru gelir, elini uzatıp benimkini sıkar ve

ben de diğerlerinin yanına geçmem için işaret etti.

Ben de öyle yapıyorum ve tezgaha bakınca adanın ortasında büyük bir nachos tepsi görüyorum. Triston'ın ikizi Gris Smith, bir yığın peynir ve cips alıyor, bir tanesini kocaman bir ısırık alıyor ve ardından bir bira ile yutuyor.

Bu daha rahat ortam beni rahatlatmak içinse, işe yarıyor.

Birkaç infaz izledim ama hiç nachos servis edildiğini görmedim. "Burada olduğunuz için memnunuz," diyor Gris yutkunduktan sonra, "Hâlâ kayınbiraderim Mason'ı bekliyoruz."

"Muhtemelen Charlotte'u yatırıyor," diyor Killian, guacamole ile doldurulmuş büyük bir cips alırken. "O kadına daha fazla deli olabileceğini sanmıyordum, ama şimdi hamile olduğu ortaya çıkınca, takıntısı bir üst seviyeye çıktı."

Triston bana yan gözle bakıyor, muhtemelen bana güvenmiyor ve bu bilginin Mason'a karşı kullanılacağından endişeleniyor. "Bebek doğana kadar bekle," diyorum, arkadaşlarımın rahat tavrına uyum sağlayarak. "Koruma konusunda yeni seviyelere ulaşacak."

Herkes bana bakıyor. "Kincaid'lerin kulübünü bu yüzden mi bombaladın? Çocuğunu korumak için mi?" Jake Kincaid, cevabımı beklerken nachoyu havada tutarak soruyor.

Jake diğerlerinden daha yaşlı, Mason, Leo ve Roman Kincaid'in amcası. Benim gibi, şakaklarında biraz gri saçlar var, ancak kendisinden daha genç ve Vegas'ın yeraltı dünyasıyla daha bağlantılı bir kadınla evlendi.

Derin bir nefes alıp burnumdan hava veriyorum. Bu konuyu konuşmaya Mason gelene kadar beklemek istemiştim. "Bu, gündemimin ilk maddesi. Çünkü gerçek şu ki, ne gece kulübünüzdeki bombalama olayından ne de Killian'ın dairesindeki silahlı saldırıdan ben sorumluyum."

Sessizlik karşılık verir, herkesin gözlerinde bana inanamama ifadesi vardır. Killian dövmeli parmaklarını kırıştırır. "O saldırılarla hiçbir ilgin olmadığını mı söylüyorsun? Sorumluluğu üstlendiğin halde mi? Sana inanmak zor."

Boynumu çevirip omurlarımdan birini çatırdattım. Killian haksız değildi. Tezgaha yaklaşıp tepside dolu bir cips alıp ağzıma attım.

Nachos pek sevmem ama tadı güzel.

Cevap vermeden önce zaman kazanmak için çiğneyerek onları bekletiyorum. "Çoğunuz benim çok daha büyük bir operasyonun bir parçası olduğumu biliyorsunuz." Bir bira alıp açıyorum.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum. Dönüp Mason Kincaid'in girdiğini görüyorum. Bu adadaki en iri ya da en kaslı adam değil, ama vücudunun her bir çizgisi güçten bahsediyor.

Biradan yavaşça bir yudum alıyorum. "Mason."

"Dimitri." Yanımda durur. "Kendini yeterince takdir etmiyorsun. Senin sadece bir yardımcıdan çok daha fazlası olduğunu biliyorum."

Babamın işinden çıkardığım iş, kink kulüpleri, verimli ve güvenli bir şekilde yönetiliyor. Ahlakın zirvesinde olduğumu iddia etmiyorum, ama çalışanlarımın güvenliğini sağlıyorum.

Babamın çok farklı uygulamaları var. "On yıl önce Vegas'a ilk kumarhaneyi satın almak için geldim, Smith'lere sattığım kumarhaneyi. Ancak o yeri satın almak için kullandığım para benim değil, babamındı."

Çevreme bakıyorum. "Karşılığında, onun genelevlerdeki hisselerini satın aldım, onları yasal kulüplere dönüştürdüm ve insan kaçakçılığını sonlandırdım çünkü..." Bu tamamen iğrenç bir şey.

"Sorun şu ki, kendi organizasyonumdaki birçok kişi benim yöntemlerimi babamınkinden daha çok seviyor ve ben de hem kişisel hem de finansal olarak giderek daha fazla destekçi kazanarak yükseliyorum. Bu parayla işimi büyüttüm ve bir tehdit haline geldim."

"Baban için mi?" Mason kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Babamı nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Kendinden başka kimseyi sevmiyor. Bize karşı hissettiği tek şey güç ve kötülük. "Dört kumarhaneden üçünü yasallaştırmaya çalıştım. İkisini kendim satın aldım. Ama kendi başıma hareket ettikçe, kontrolü daha fazla ele geçiriyorum..."

"O da o kadar müdahale ediyor," diyor Triston, yüzündeki ifade inanamama değil, kabullenme.

Başımı sallıyorum.

"Triston?" Killian sorar ve Mason, Smith ailesinin reisini adanın diğer ucunda izler.

"İşlerinizdeki ikilemi hep merak etmişimdir. Seks kulüplerini yönetme şeklinizde bir nezaket var. Kadınları koruyorsunuz, sessiz, kontrollü. Onlara değer veriyorsunuz."

"Kahretsin." Mason yanımda mırıldanır ve omuzlarımdaki gerginlik kaybolur. Onlar anlar. "O benim kulübümü bombaladı, seni değil."

"Beni kontrol edebilmek için başarıımı sabote ediyor. Müttefiklerim olmadan çok daha zayıfım."

"Peki Katarina ve Ryker'ın evliliği karşılığında bana sattığın kumarhane ne olacak?" Triston sorar.

"Ondandı. Senin ailenle bağlantı kurmak istediği için kabul etti. Ama diğer üç işletmede onun parasını aklayacağımı ima ettim ve sözümü tutmaya niyetim yok. Gerçeği öğrenirse, soğuk savaşımız kızışacak." Son kısmı söylemiyorum. Eğer yapabilseydim, babamı bu dünyadan silerdim. Gittiği her yere acı ve ıstırap saçıyor.

Annemin hayatını mahvetti, şimdi de kız kardeşlerime aynısını yapmaya çalışıyor.

Triston derin bir nefes alır. "Kötü babaları anlarız. Bana güven." Gris ve Killian ikisi de başlarını sallar. "Ama söylediklerin doğruysa, kız kardeşin bizim ailemizin bir üyesi ve sen onu işten attığında ne kadar tehlikeye girersin?"

"Çok."

"Affedersin ama Dimitri'nin söylediklerine inanmaya hazır değilim," diye araya girdi Jake Kincaid. "Onun İtalyanlarla görüşeceğini hatırlayan var mı? Bizimle iş birliği yapmaya karar verdikten sonra bile arkamızdan anlaşma yapmaya çalıştı."

Yüzümü buruşturuyorum. "İtalyanlarla ben görüşüyordum. Size yalan söylemeyeceğim. Ama onlara kumarhanelerden birini satmayacaktım, sözleşmemizin hiçbir maddesini ihlal etmedim." Derin bir nefes alıyorum. "Onları, benim yapamadığım bir işi yapmaları için tutmuştum."

"Ne işi?" Mason sessizce sorar.

Bu bilgi, onurlu bir adam olarak konumumu güçlendirmiyor. "Kız kardeşlerimi hapiste tutuyor. Kızım ve kadın için bir tehdit..." Ava'nın adını söylemeden duruyorum.

"Dadısı mı?" Killian sorar. Lanet olası Killian. Hiç tanışmadığım kadar gölgelerin arasında dolaşabiliyor ve Ava'ya olan hislerim dahil her türlü sırrı biliyor.

"Babanı ortadan kaldırmak mı istiyorsun?" Gris, ağzına kocaman bir nacho atarak sorar. "Cesurca. Ve aptalca."

"O annemi öldürdü. Yavaşça. Acı çekerek." Dururum, dişlerimi sıkarak geri kalan duygularımı içimde tutmaya çalışırım, ama söylediklerimle zaten ortaya çıkmışlardır.

Bunu söylememeliydim. Bazı sırları açığa çıkarmak zorunda kalacağımı bilsem de, annem konusunda çok hassasım ve bu bilgiyi pazarlık kozu olarak kullanamam. Amacım onların tekrar ortaklığımızı kazanmak, bana karşı nefretlerini körüklemek değil.

Ama bu sözler havayı değiştirdi ve bana karşı değil. "Bunu biz de biliyoruz," diyor Mason. "Babamdan öğrendiğim tek şey, nasıl evlenilmeyeceği ve çocuk yetiştirilmeyeceği."

Hepimiz bu gölgeli hayata derin yaralarla geliyoruz. Ama kızım ve Ava ışıktayacaklar. Bir yudum daha yavaşça biramdan içiyorum. Normalde içtiğim bir içki değil, ama ihtiyacım olan uygun duraklamaları yaratıyor. "Ailem için güvenlik istiyorum. Emniyet. Bu ayrıcalık için çok şey veririm."

"Ne kadar?" diye sorar Mason.

"Güvenlik ne demek?" Triston devam ediyor. İkisi de mükemmel sorular. Adanın diğer tarafındaki Killian'a bakıyorum, gölge gibi duruyor, ağzına bir cips atıyor ve su bardağından bir yudum alıyor. Bira içmeyen tek kişi o.

Yutkunurken, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı. "Öncelikle babasını öldürmemi istiyor."

"Hayır," Triston elini havada keser. "Bu söz konusu bile olamaz."

Killian kardeşine bakmaz, bana bakar. "Seni dadiyla gördüm. Onu seviyorsun."

Hiçbir şey söylemeden yutkunuyorum.

"Seni takip etmeye altı ay önce başladım, kulüplerini keşfetmeye ise geçen ay. Ama senin için çalışan kızların konuşmalarını duydum..."

Hala sessizim. "Ve?"

"Senin günahkar kılığına girmiş bir aziz olduğunu söylüyorlar. Hiç bu kadar güvende hissetmediklerini söylüyorlar. Sömürülmedikleri, korundukları için nereye gidersen seni takip edeceklerini söylüyorlar. Annenize ne yaptı?"

Hepsini anlatmayacağım. "O bir fahişeydi. Utanmıyorum, onun küçük parmağında bile onun bütün vücudundan daha fazla kalp vardı. Ama o ona... Ben durdum, çenem taş gibi sertleşti. Onun sırlarını paylaşamam, yabancıların önünde olmaz.

Killian'ın eli kasılır. "Sen kardeşlerimle anlaşmasan bile ben yaparım."

Şükran duygusu omuzlarımı rahatlatırken ciğerlerimden hava boşalır. Babama dokunacak kadar yaklaşamam. Beni çok iyi tanıyorlar. Ama

Killian...

Rahatlama hissi beni sararken gözlerim kapanır. "Teşekkür ederim." "Diğer şartlar nedir?"

"Tünelinize bağlanan bir kumarhane istiyorum. Bu beni geçindirmek için yeterli olacaktır. Karşılığında diğer ikisini size uygun bir fiyata satacağım." İstedğim şey, ailemi geçindirebilecek meşru bir gelir kaynağı. Tüneldeki bir kumarhane bunu sağlayacaktır. "Ve birkaç telefon dinlemesi gerekebilir. Ben yapamam, ama senin yapabileceğini biliyorum." Hâlâ şüpheli görünen Jake'e bakıyorum. Ama dikkatim yine başka yere kayıyor.

"Peki ya görücü usulü evlilik?" diye sorar Ryker. Bütün bu süre boyunca sessiz kalmış, dikkatle dinliyor. Sessiz kalmak akıllıca bir hareket. Beni tanıırken, kendisi hakkında hiçbir şey vermiyor.

Onunla tanışmaya özen göstermeliyim. O benim kayınbiraderim olacak adam.

"Anlaşıldı," dedim, tezgâha tutunarak ve ona onaylayarak başımı salladım. "Ama ailemle tanıştığında dikkatli ol, babamı hafife almamalısın ve eğer başarısız olursak, kız kardeşlerimin güvende olması gerekiyor."

Sasha'yı nasıl koruyacağımı hala bilmiyorum, ama Katarina Ryker Smith ile evlenirse güvende olacaktır.

Parçalar yerine oturmaya başlıyor.

"Killian'ın babana nasıl ulaşacağını biliyor musun?"

"Kumarhanelerin satıldığını öğrenir öğrenmez gelecek. Ve geldiğinde hepimiz hazır olmalıyız."

CHAPTER TEN

AVA

Çan sesiyle KISMEN UYANDIM. Nerede olduğumu ve o sesin ne olabileceğini hatırlamaya çalışırken gözlerim açıldı.

Ama ses bir daha duyulmaz, sıcak ve rahattayım ve hemen tekrar uykuya dalarım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama kollarımın altında bir şeyin kaymasını hissedince birden uyanıyorum, gözlerim açılıyor.

Dimitri'nin yüzü benimkinin hemen yanında, koyu renkli gözleri beni inceliyor. "Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese soruyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

O öne eğilir, dudakları dudaklarıma değiyor. "Sessiz ol, milaya," diye fısıldıyor. "Sadece benim, güvendesin."

Sesi beni rahatlatıyor, o da beni göğsüne çekip sandalyeden kaldırıyor.

Korkmam gerekirdi, ama Anna aramızda sıkışmış olduğu için, Dimitri dikleşip beni de yanında götürürken kendimi tamamen güvende hissediyorum. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Yatağa."

"Ama..." Kaşlarım çatıldı. "O dik durmalı. Sen söylemiştin..."

"Söyledim. Onun için yaptıklarına minnettarım, ama senin de uykuya ihtiyacın var. Zaten iki iş yapıyorsun. Bir de ebeveynlik yapmana gerek yok."

Onun kollarının arasına daha da gömülürüm. "Aslında benim için sorun değildi. Onunla yatmak, ağır bir battaniyeye sarılmaktan daha iyidir."

"Dikkatli ol," diye homurdandı ve beni hafifçe sıktı. "Neye dikkatli?"

"Böyle konuşmaya devam edersen, sonunda tam zamanlı işin olacak."

Gülümserim. "Zaten bir işim var."

"Dadılık işini kastetmedim." Koridora doğru ilerleyerek önce Anna'nın odasına girer.

Kaşlarım çatıldı. "O zaman neyden bahsediyorsun?"

İkimizi de Anna'nın yatağına yatırdı ve sonra onu benim yanıma çevirdi, böylece Anna da yatağın üzerine uzandı.

Ne demek istediğini sormadan, beni tekrar kollarına aldı.

Şaşırtıcı bir şekilde, hala korkmuyorum. Kollarım boynuna dolanıyor. Bunun cinsel bir şey olmaması mı nedeni?

Her neyse, bir erkeğin kollarında olmayı hayal ettiğimden çok daha rahatım. Neden daha önce bir erkeğin bana böyle yaklaşmasına izin vermedim diye merak ediyorum. Daha yavaş ilerlemeye çalıştım... Ama sonra kendimi durdurdum. Belki de çok katı sınırlarımdan biraz vazgeçmeliyim. Ama bu o adam değil. Aslında Dimitri, yakınlık kurmayı denemem gereken son adam. Onun hakkında çok fazla şey biliyorum, onun güvenli olduğunu iddia edemem. "Beni bırakmalısın."

"Haklısın. Bırakmalıyım. Beni mahvedeceksin," gözleri karanlık ve fırtınalı ve bu gece ilk kez ondan tekrar korkuyorum. Sertleşiyorum, onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor.

"Dimitri," diye yalvarıyorum. Onu mahvetmek mi? Bu ne anlama geliyor? Gerçeği bir şekilde öğrenmiş mi? Neden burada olduğumu biliyor mu? Göğsümde panik yükseliyor ve içimde hissediyorum.

Sadece bana zarar vereceğinden korkmuyorum. Dürüst olmadığımı biliyor olabilir. O zaman benim hakkımda ne düşünecek?

Onun benim hakkımdaki düşüncelerini, hislerini önemsediğimi fark ediyorum. Ve yaptığım şey... her şeyi mahvedebilir.

Burada kötü olan ben miyim? Bu düşünce gözlerimi kocaman açıyor ve bu düşünceyi kafamdan atıyorum.

Ama bu kadar önemsediğim gerçeği, uzun bir nefes almama neden oluyor.

Bana bu kadar değer verdiğine inanamıyorum.

"Çünkü kızımı öyle tuttuğunda, bana..."

Sen benim olmalısın."

Ağzım açık kalıyor. Bu olamaz. "Dimitri." Benden hoşlanmamalı. Ben buraya onun sırlarını öğrenmeye geldim. Ve onu umursamamalıyım. O benim arkadaşımı benden alan adam.

"Üzgünüm, milaya, sana baskı yapmıyorum, ama söylemek istediğim şeyler varken sessiz kalmakta da pek iyi değilim."

Bu hiç de sürpriz olmadı. Odamın önünden geçip koridorda yürümeye devam ediyoruz. "Nereye gidiyoruz?"

Bu sefer gerçekten korkarak soruyorum. Çünkü buna hazır değilim...

"Sessiz ol, korkularını biliyorum. Seni asla korkutacak bir yere götürmem."

O kapının kolunu çevirip kapıyı açarken ve beni kollarında tutarak odaya girerken, ben tamamen şaşkın bir şekilde ona bakıyorum. "Senin yatak odanda olmak beni korkutuyor."

"Bir saniye," der ve beni yatağın yanına indirir.

Kaçmalı mıyım? Beklemeli miyim? Bir çekmeceyi açar ve bir çift kelepçe çıkarır. Kim yatağının yanında kelepçe tutar ki?

Neden şimdi çıkarıyor?

Geriye doğru sendiyorum ama o, metal halkaları yatağın üzerine atıp pantolonundan gömleğini çıkarmaya başlıyor.

Sonra düğmelerini açıp gömleğini çıkarır, altındaki tişörtü de başından geçirir.

Sırt kasları dalgalanıyor, omuzları o kadar geniş ki, geri çekilmeyi bırakıp sadece bakakaldım. Tanrım, o çok güzel.

Ayakkabılarını çıkarır ve yatağa uzanır.

Tüm korku yok oldu, yerine yoğun bir merak geçti, o da kelepçeleri başlığın çıtalarından birine geçirdi. "Anahtar çekmecedeydi."

Sonra bir kelepçeyi açar ve bileğine takar. "Gel Ava, diğer elimi de açık halkaya sok."

"Ama neden?" Vücudum ısınmaya başlasa da, ona şaşkınlıkla bakıyorum. Çünkü elleri kelepçeli... tek hissettiğim şey, nabız gibi atan bir ihtiyaç.

"Seninim, ne istersen yapabilirsin." Sonra ikinci elini de kelepçeye sokmayı başarır. "Seni tutamıyorum. Tamamen kontrol sende. Vücuduma dokunmak ister misin? Keşfetmek?"

Ağrım bacaklarımın arasında başlar, yatağın kenarına doğru ilerlerken arzuyla zonkluyor. Az önce onun, yakınlaşmamam gereken son erkek olduğunu düşünmüştüm.

"Yüzüme oturmak, sen boşalana kadar amını yalamamı ister misin?"

Nefesim kesildi, heyecan dalgası anında külotumu ıslattı. "İçine girmemi ister misin? Seni durduramam, istemediğin şekilde dokunamam. Emrindeyim."

"Dimitri," diye yalvarıyorum, adı dudaklarımdan dökülüyor. Tekrar tekrar söylüyorum, ama her seferinde farklı bir anlam ifade ediyor. Bu sefer... "Bu kötü bir fikir."

"Katılmıyorum. Bence bu harika bir fikir. Bence bu, başka biriyle güvenli ve kontrollü bir şekilde cinsel tatmin yaşamamı sağlayacak."

Ağzım açılır ama sonra tekrar kapanır. Haksız değil. "Gömleğini çıkar," diye emreder.

Etek ucuna uzanıyorum ama sonra duraksayıp tavana bakıyorum. "Kontrol bende sanıyordum."

Bana gülümsüyor, sonra yatağa daha derin yerleşiyor.

Elimi uzatıp göğsüne dokundum. Cildi benimkinden daha pürüzlüydü. Daha koyu. Parmağım meme ucuna dokunduğunda, benimki gibi dikleşti.

O nefes alırken ben de nefesimi tutuyorum.

Elbiseli pantolonunda bir çadır oluşuyor ve ben elimi vücudunda gezdirmeye devam ediyorum, altı paket karın kaslarının üzerinden pantolonundaki dar kemere kadar. O kadar yakışıklı ki ve şu anda tamamen benim. Her yerine dokunmak, her parçasını hissetmek istiyorum.

Dilimi kendi dudaklarımı yalamak için dışarı çıkarıyorum, tokayı açıp diğer elimle de pantolonunu açmak için iki elimi kullanıyorum.

Çadır daha da büyüyor. "Ava."

Bakışlarım onun gözlerine

kayıyor. "Ne?" "Ne yapıyorsun?"

"Keşfedebileceğimi söylemiştin. Keşfediyorum." Sonra fermuarı aşağı çekiyorum. "Kaldır," diye yumuşak bir şekilde emrediyorum.

Bunu yapmamam gerektiğini söyleyen ses, fısıltıdan da öte, merakım ve arzum onu bastırıyor.

Kalçalarını kaldırıyor, pantolonunu ve iç çamaşırını uyluklarına kadar indirirken karnı dalgalanıyor.

Penisi dikleşmiş, büyük ve kalın.

Bunun beni korkutacağını düşünmüştüm, ama hiç korkmuyorum. Sadece parmağımı uzatıp ucuna dokunduğumda daha da artan bir arzu hissediyorum.

Delğin ağızında bir damla sıvı oluşur ve parmaklarımı çevresine dolayarak başparmağımla okşarım, cildine yayarım.

Çenesi kilitlenir ve daha fazla ön sıvı sızar. O anda eğilip dilimi çıkararak küçük bir tat alırım.

"Milaya," diye boğuk bir sesle söylüyor, sesi boğazından çıkıyor. Ama ilk kez, sesine neredeyse hiç kulak vermiyorum. Büyülenmişim.

Bu, derin bir fantezinin gerçeğe dönüşmesi gibi. Korku yok. Endişe yok. Sadece keşif, arzu ve tatmin. Bu, şimdiye kadar istediğim ve nasıl gerçekleştireceğimi bilmediğim her şey.

Kendimi bırakıyorum ve sonunda onun emrini yerine getiriyorum, gömleğimi yırtıp çıkarıyorum, sonra arkama uzanıp sütyenimin kopçasını açıp bir kenara atıyorum.

Gözleri beni içime çekiyor, içindeki arzu inkar edilemez ve bu gece, bu şekilde, beni daha da ateşli yapıyor. Beni yakalayamayacağını, zorlayamayacağını bilmek, onun gözlerinin bana sadece beni ne kadar istediğini söylediğini, bana zarar vermeyeceğini anlamamı sağlıyor.

Başparmaklarımı tayıtımın beline takıp, tayıtı uyluklarımdan, dizlerimden ve sonunda ayaklarımdan aşağıya doğru indiriyorum.

Ayağa kalkıp onu izliyorum, o da beni izliyor, bakışlarının sıcaklığı beni kızartıyor.

"Tanrım, çok güzelsin," diye homurdanıyor Dimitri. "Hayal ettiğimden bile daha güzel." Hiçbir şey söylemiyorum. Onu tam olarak kullanmıyorum, ama kendi kafamın içindeyim, sonunda uzun zamandır bastırduğım tüm ihtiyaçlarımı keşfedebiliyorum. "

Seni içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum." "Ben seninim, tatlım. Bana ne istersen yap."

Daha fazla izin beklemeden yatağa tırmanıp onun üzerine oturuyorum. O doğal bir şekilde benim açığa bastırıyor.

Acı yok, korku yok, olacağını düşünmüştüm ama yok. "Kadınlar bunu sever, değil mi? Bir erkeğin kendilerini..." Nefes alıp, sözleri söylemeden önce duraksıyorum, "siktiklerini."

"Sevişeceğiz, Milaya, senin iyi hissettiğin, benim vücudum tarafından sevildiğini ve korunduğunu hissettiğin yerde."

Aşağıya bakarken ağızım açık kalıyor. Ellerim göğsüne dayanmış, kollarım göğüslerimi birbirine bastırıyor, o da içime girmeye başlıyor.

Bu his o kadar muhteşem ki, nefesimi tutarak sırtımı ve boynumu geriye doğru eğiyorum, bu da onun daha derine girmesine neden oluyor.

"Bilmiyordum," diye fısıldadım, o tamamen içime girene kadar onun üzerinde kayarak. "Tanrım, bilmiyordum. Lanet olsun, ben..."

"Yukarı kay ve sonra tekrar al beni," diye dişlerinin arasından homurdanıyor.

Bu sefer onun emirlerine uymayıp, ilk seferkinden daha da iyi hissediyorum ve içimde hareket eden penisinin başını hissetmek için yüksek sesli, nefes nefese bir inilti çıkarıyorum.

"Hızlı. Yavaş. Sert. Yumuşak. Neyi sevdiğini bul..."

Ama ben çoktan tekrar yukarı çıkıp aşağıya inmeye başlamıştım, her itişte hızımı artırarak, sanki olimpik bir spor dalıymış gibi onun üzerinde zıplamaya başladım. O kadar iyi hissediyordum ki, orgazm o kadar yükseldi ki, tek yapabildiğim bu hissi kovalamak ve boşalmak için çaresizce çabalamak oldu.

Parmak uçlarım göğsüne batıyor, başım o kadar geriye düşüyor ki, uzun sarı saçlarım uyluklarına değiyor.

"Ava," diye homurdandı. "Yaklaştığımda sen..."

Ama dinleyemiyorum, vücudum parçalanıyor, orgazm daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde içimi parçalıyor.

Çılgık atıyorum, çılgınca ritmi koruyarak, onun verebileceği her damla zevki istiyorum.

Dudaklarından hırıltılı bir inilti çıkar ve o da yukarı doğru iterek, kendi boşalmasıyla beni spermle doldururken titrer.

O anda nefesim kesilir. "Kahretsin."

"Çok geç," diye dişlerinin arasından sıkarak, içime daha derine giriyor. Gözlerim ona bakarken kocaman açılıyor. Ne yaptım ben?

CHAPTER ELEVEN

DIMITRI

AVA, gözleri fal taşı gibi bana bakıyor, az önce yaşadığı sersemlik tamamen geçmişti.

Benimle sevişirken adımları hatırladığından bile emin değilim.

hatırlayıp

hatırlamadığında Ve bu sikişmekti.

n bile emin Üzgün değilim, aslında onun buna ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Duygularını değilim.

duygularını, tüm duygularını kapatması gerekiyordu, böylece korkusunu da yatıştırabilir ve sadece zevki hissedebilirdi.

"Tatlım," diye fısıldıyorum, yumuşak bir sesle. Alçak. Sıcak. "Göğsüme uzan."

O da öyle yapıyor, bana kıvrılıyor, benim aletim hala onun içindeyken yanağı yakama bastırıyor, başı omzumla boynum arasındaki boşluğa sığıyor. "Dimitri?" diyor ve gözyaşlarını duyabiliyorum.

Keşke kollarımı ona dolayabilsem, ama kollarım başımın üstünde zincirlenmiş durumda. "Buradayım."

"O..." sesi kısılıyor.

"Biliyorum." Çenemle alnını okşuyorum.

"Sen gelmeden önce durmayı unuttum."

"Biliyorum."

"Ya..." Artık sadece bir soru var, gözyaşı yok.

"Söyle bana milaya, eğer öyle bir şey olursa, birlikte bir karar verimiz." Boynuma başını yaslayarak başını sallıyor, vücudu benimkine o kadar rahatlamış ki, saçlarına gülümserim.

Uzun, sarı saçları yatağımın üzerine dökülüyor, bu hem saçlarının bu hali bir erkek olarak beni etkiliyor, hem de sırtını harika bir şekilde görebiliyorum. Sırtının muhteşem kıvrımlarını, üzerimde otururken kalçalarının kabarıklığını görebiliyorum.

İçimdeki penisim tekrar şişmeye başlıyor.

Kıpırdanıyor, başını kaldırıyor. Bu, göğüs dekoltesini görüş alanıma getiriyor. Sütyenleri ve bol ipek gömleklerinin altında saklanan muhteşem dolgun göğüsleri var.

Düz, tonlu karnı ve kalçalarının şişkinliği ile birlikte, saatlerce ona bakabilirim. Onu resmedebilirim. Ressam olduğumdan değil tabii.

Ben piyanistim. Babamla büyümemin tek avantajı, dersler için yeterli paramız olmasıydı ve o, bir gangster olmaktan daha fazlası olmak istediği için, müziğe olan tutkumu destekledi.

Benim iyi olmam hoşuna gidiyordu. Ama şimdi onu düşünmek istemiyorum.

Dudakları aralık ve dilinin dudaklarının arasından çıkıp benim menimi tatmak için uzandığını hatırlıyorum. İçinde daha da büyüdüm.

"Bu çok iyi," diye fısıldadı, boynu tekrar kavislenerek. Ama bu sefer karnı benimkine bastırılmıştı.

"Bu çok iyi, Dimitri," diye düzeltiyorum. Beni bir kez kullanmış olması umurunda değil. Ben teşvik ettim. Ama yatağa kelepçeli olsa bile, tekrar sevişmek isterse, gözlerimin içine bakarak sevişecek.

Kelepçeli ya da değil, bu sefer benim dediğim gibi yapacağız.

Kalçasını benimkine bastırıyor, ben kasık kemiğimle klitorisine vururken inliyor.

"Söyle, milaya."

"Bu çok iyi geliyor, Dimitri." Sonra gözleri yeterince açılıyor ve içindeki tutkuyu görebiliyorum.

"Öp beni," diye emrediyorum, o benim penisimden kaymaya başlarken.

Dediğimi yapar, ağzı ağzıma düşer. İlk öpücük için garip bir zaman olduğunun farkındayım, zaten içine boşalmıştım. Ama ağzını tanımak istiyorum, tutkuya samimiyet katmak istiyorum.

Ama dudakları benimkilere değdiğinde, yumuşak ve çok tatlı dudakları, onu daha fazla tatmak için alt dudağını yaladım.

Yine benim sikimin üzerine çökerken ağzıma inliyor. Sonra elleri saçlarıma kayıyor, saçlarımı kavrarken beni daha derin öpüyor. Bana sürtünüyor, vücudu rekor hızla başka bir orgazma doğru yükseliyor ve ben de onun hemen arkasında.

Bu, öpücüğü derinleştirirken, dilim onun diline dolanırken asla unutmayacağım bir seks. Ne dilimden ne de sikimden çekiliyor. Aksine, daha da çılgına dönüyor, dilini benim üzerimde gezdirerek zevk peşinde koşuyor.

"Yeter. Vücudumun sana vermek için yaratıldığı zevki al" diye homurdanmak için yeterince uzun süre ayrılıyorum.

"Dimitri," diye ağlayarak dudaklarıma yapışıyor. "Boşalacağım. Tanrım, boşalacağım..." Sonra ağlayarak tekrar ayrılıyorum.

Ben de boşalmadan önce bir, iki, üç kez daha vuruyorum ve onu tekrar dolduruyorum.

Ava'nın hamile kalma ihtimali çok yüksek. Birincisi, bunu çok yakında tekrar yapacağız ve onu böyle hissettikten sonra, her seferinde içine boşalacağım.

Göğsüme yığılır ve ben hala onun içindedir, ama bu sefer göğsüme uzanır ve anında uykuya dalar.

Gülümserim ve şakağına öperim.

Gözlerim de kapanıyor. Henüz uyuyamam, bu kelepçeleri çıkarmam lazım. Onu uyandırmak üzereyim ki monitörden bir ağlama sesi geliyor.

Şaşırmadım. Anna kulak enfeksiyonu varsa uzun süre uyuyamazdı.

Ama Ava birden uyanır, yarı oturur pozisyona gelir ve sonra tekrar göğsüme düşer. "Anna," diye nefes nefese söyler. Sonra vücudumdan inmeye başlar.

"Ava. Dur." Anna'nın çığlıkları daha da yükselir. "Çekmecedan anahtarı al."

Dediğimi yapar, çekmeceye uzanırken vücudu muhteşem bir şekilde ortaya çıkar. Çekmecenin içinde el yordamıyla arar ve sonunda anahtarı çıkarır.

Gözleri odaklanmamış ve hareketleri ağır. "Nefes al."

O da nefes alır, gözleri biraz açılır. Sonra anahtarı yavaşça küçük kilide sokar. Metalin açıldığını hissedirim, sağ bileğimdeki kilit açılır.

Elimi çekip anahtarı alıyorum ve diğer bileğimin kilidini de kendim açıyorum.

Ava beni izliyor, vücudu hala bana yapışık. Kelepçelerden kurtulduktan sonra kollarımı ona doluyorum ve yanlara doğru yuvarlanıyoruz.

Artık korku yok, vücudu tamamen esnek, içinden çıkıp dudaklarına öpüyorum. "Uyu. Anna'yı getireceğim."

"Ben..."

"Sen uyu." "Benim odama git."

Gölümsüyorum. İmkanı yok. Anna'yı yatırdıktan sonra, birkaç saatimi karım olacak kadının yanında kıvrılarak geçireceğim. O henüz bilmiyor olsa da. "Onu sonra düşünürüz. Şimdi uyu. Yorgun olmalısın."

Yorganın içine kıvrılır, gözleri kapanır. "Emin misin?"

"Eminim." Aslında, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

CHAPTER TWELVE

AVA

Hayatımda hiç bu kadar rahat ve huzurlu hissetmemiştim. Ayak parmaklarımı kıpırdatıp esnemek için uzandığımda, sert bir et duvarıyla karşılaştım. O anda, bu kadar rahat hissetmemin sebebinin başka birinin vücuduna kıvrılmış olmam olduğunu anladım.

Dimitri'nin kolu gövdemın etrafında, eli çıplak karnımın üzerinde, parmakları cildimi kaplayacak şekilde açılmış. Nefesimi tutarak oturmaya çalışıyorum.

"Milaya," diye gürledi arkamdan. "Anna beni bütün gece uyutmadı. En azından yatağımdan çıkarken biraz dikkatli olabilirsin."

"Özür dilerim," diye ağlayarak yüzüne bakmak için dönüyorum. O anda hatamı fark ediyorum. Çıplağım. O da neredeyse çıplak. Göğüslerim göğsüne yapışırken, tenim en baştan çıkarıcı şekilde onun teninde kayıyor.

Beni saran kolu şimdi kalçamın hemen üzerinde ve elini aşağı kaydırarak bir yanağımlı avuçlayıp kalçalarımızı birbirine yaklaştırıyor.

Bir an korku hissediyorum, ama sonra sıcak bir şehvet omurgamdan aşağı kayarak bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Ama o benim hafifçe kasılmamı hissetmiş olmalı, çünkü sırt üstü dönerek beni üstüne çekiyor.

Burnunu boynuma gömüyor. "Daha iyi mi?" "Nasıl anladın?"

"Korkunu hissedebiliyorum. Bundan hoşlanmıyorum. Sadece kendini daha iyi hissetmeni istiyorum." Köprücük kemiğıme öpücükler kondururken, diğer kolunu sırtıma doladı.

Gözlerim kapanıyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Nefret etmem, hatta korkmam gereken adam, nasıl bu kadar sabırlı, nazik ve anlayışlı olabilir? Kendi takıntılarımı aşmam için zaman ayırmaya istekli olabilir?

Çılgınca, ama bir an için, dudaklarının hissini, yumuşak vücudumun altında hareket eden kaslarını keyifle hissediyorum. Cildimde karıncalanma hissi uyandırırken, ağzımdan bir iç çekiş kaçıyor.

"İşte duymak istediğim ses," diyor göğsüme fısıldayarak, elleri sırtımda yukarı doğru kayıyor.

Bence böyle seks yapabilirim. Elleri vücudumda, dudakları tenimde dolaşıyor.

Başımı geriye doğru eğerek ona daha fazla erişim sağlıyorum. Dimitri'nin dokunuşları beni gittikçe daha az korkutuyor, elleri endişe ya da kaygı değil, rahatlık ve mutluluk getiriyor.

Parmaklarımı saçlarına kaydırıyorum, alnını öperken başını ellerimle tutuyorum. "Dimitri."

"Adımı bir daha öyle söyle, yoksa seni bu yataktan çıkarmam."

Bir an için hareketsiz kalıyorum. Beni çok arzuladığını hissettiriyor. Erkekler ilk görüşte beni arzuladılar, ama gerçek ben ortaya çıktığında yanımda kalmadılar. Dimitri gibi değil. "Beni kışkırtma," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıyorum.

"Baştan çıkarıldın mı? Çünkü eğer öyleyse..." Anna'nın monitörden gelen ağlama sesi, söylemek üzere olduğu şeyi keser.

Gözlerim birden açılır. "Zavallı şey."

Uzun bir nefes verir. "Bunu kısa kesmek zorunda kaldığım için üzgünüm."

"Önemli değil," diyorum otomatik olarak, ondan kayarak uzaklaşırken. Anna'ya kızamıyorum. O sadece sevimli bir kız çocuğu değil, belki de babası olması onu benim için ideal yapıyor. Sabırlı. Nazik. Anna'ya yaptığı gibi, benim ihtiyaçlarıma uyum sağlamaya istekli.

Ayağa kalkıyor, sadece boxer şortu kalçalarını ve uyluklarını sarıyor, her bir kasını sergiliyor.

Battaniyeyi üstüme çekince ağzım kuruyor. Bir tanrı heykeli gibi görünüyor.

Bacaklarına spor pantolonunu çekerken bana dönüyor. "Örtme. Seni bir kez daha görmeme izin ver."

Yanaklarım kızarıyor ama uyluklarımın arasındaki ağrı da zonkluyor ve kendimi yavaşça battaniyeyi indirirken buluyorum.

Yan yatıyorum ama omuzlarım yatağa yapışmış, kalçalarım tamamen ortada.

Gözlerinin kararmasını izliyorum ama bu sefer korkmuyorum, aksine, bakışları vücudumda gezerken nefesim kesiliyor. "Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Yüzümü çevirip dudağımı ısırırken kızarmış olmalıyım. "Dur."

Yatağa geri kayıyor ama beni örtmüyor, bunun için minnettarım. Bunun yerine kalça kemiğimi öpüyor ve nefesimi kesen bir yoğunlukla bana bakıyor. "Yapamıyorum. Seni çok istiyorum."

O kadar ateşliyim ki, nefesim kısa nefesler halinde çıkıyor. Ben de onu istiyorum. Onu çok istiyorum.

Cildimi yalıyor, bir eli dizimin üzerinde kayıyor.

Ağzını, ağrıyan yerime öpmek için kaydırması düşüncesi, içimde bir arzu dalgası yaratıyor.

Eğilip parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum, bacaklarımı davetkar bir şekilde açıyorum.

Anna'nın bir çığlık daha atmasıyla onun kalçama gülümsediğini hissediyorum. "Çocuğu olan bir adamla yatmanın dezavantajı."

Yaptığımız şey bu mu? Birlikte yatmak mı? "Patron ben olmasam, kendimi kovardım."

Ve patronum bunu öğrenirse, işimden olurum. "Bunu yapamayız."

Gelecek, korkularım hakkında söylemek istediğim çok şey var, ama o yataktan kalkıp tişörtünü giyerek yatak odasından çıkıyor. Ama ona gerçeği söylersem ne olacağını hiç bilmiyorum.

Ben de yataktan kalkıp tişörtümü ve taytımı giyiyorum, sonra kendi odama gidip banyoya giriyorum ve duşu açıyorum. Buradaki misafir banyosu, evimdeki banyonun iki katından daha büyük.

Her kuruşumu biriktiriyorum ama belki de dairemi yenilemenin zamanı gelmiştir. Hayatım işim ve Cadence için var ve buraya geldiğimden beri, önceki hayatımın biraz boşmuş gibi hissediyorum.

Cadence'i çok seviyorum.

Ama aramızda bir mesafe var ve ona yakın olmak için hiç olmadığı kadar çok çalışıyorum. Onu her zaman seveceğim, ama belki de ona olan ihtiyacımla onu boğuyordum.

O gitmeden önce bile ona çok sıkı sarılmıştım. Her zaman birlikte olduğumuzdan çok ayrıldığımız dönemler yaşadık.

O bir maceraya atılırdı ya da ben onu mutlu etmek yerine kızdırıp bir durumdan kurtarırdım.

Ama son zamanlarda yeni bir durum ortaya çıktı. Her zaman benim hayatımın düzgün olmasını sevmiyor gibi görünüyordu. Ama son birkaç konuşmamızda benim için endişelendiğini söyledi. *Hayatımın yeterince dolu olmadığını, onun dışında başka insanlara ihtiyacım olduğunu söyledi.*

Onun sözlerini önemsemedim. O bana yetiyordu. Daha fazla insan, daha fazla risk istemiyordum. Duşu açıp kıyafetlerimi çıkardım.

Meğer o haklıymış.

Burada olmak, hayatıma hayal bile edemeyeceğim şekilde renk kattı. Sıcak suya giriyorum, masaj yapan duş başlığı sertleşmiş kaslarıma hedefli bir su akışı gönderiyor.

Başımı geriye eğip saçlarımı ıslatıyorum ve kalın saç tellerine şampunu sürüyorum. Dimitri'yi kurtarıcım olarak göremem. Bu, sonunda yine incineceğim anlamına gelir.

Ve Cadence. Onu bulmalı, eve sağ salım götürmeli ve gerçeği söylemeliyim. Onu kurtardığım kadar, o da beni kurtardı, kendim hakkımda bazı gerçekleri görmemi sağladı.

Her zaman böyle oldu ve meğer onun gitmesi de benim için gerekliymiş. Çok çılgınca.

Bir saat sonra Dimitri, Anna'yı çocuk doktoruna götürmek için evden çıkar. Ben de gitmek isterim ama o nazıkçe reddeder ve ben rahatlarım. "Vaktin varken diğer işlerini hallet."

Ama onlar giderken, kendimi apartmanda yalnız bulduğumda, bilgisayarıma dönmüyorum.

Bunun yerine, Dimitri'nin ofisinin kapısının önünde durmuş, kapalı kapıya bakıyorum. Bunu gerçekten yapacak mıyım? Onun evinin özel alanlarını karıştıracak mıyım?

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Bunun için buraya geldim. Arkadaşıma başka nasıl yardım edebilirim ki?

Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum. Oda tam da hayal ettiğim gibi, bir ucunda büyük bir maun masa, arkasında bir dizi pencere ve Las Vegas silüetinin muhteşem manzarası.

Bir duvara koyu renk ahşap çerçeveli dosya çekmeceleri yerleştirilmiş.

Odanın ortasına doğru yürürken, etrafta kamera var mı diye hızlıca bakıyorum. Dairede hiçbir yerde kamera izi görmedim, ama masanın arkasına geçip ortadaki çekmeceyi açmadan önce bir kez daha bakıyorum.

İçinde kalemler ve diğer ofis malzemeleri dışında hiçbir şey yok.

Bir sonraki çekmecede bant ve zimba düzgünce dizilmiş. Üçüncü çekmecede ise ofis malzemelerinden başka ilginç bir şey yok.

Dolaplara doğru ilerleyip bir çekmeceyi açıyorum ve çeşitli kumarhanelerin vergi belgeleri ve maaş bordrolarını buluyorum. Her şey, meşru bir iş sahibi olduğunu gösteriyor.

Ellerimi belime koyup nefes veriyorum. Dimitri'nin suç faaliyetleriyle ilgili bilgileri kimsenin bulamayacağı bir yerde bırakmaması mantıklı.

Ama yine de. Küçük bir ipucu bulmayı ummuştum. Ne iş yaptığına ve Cadence'i aramaya nereden başlayacağıma dair küçük bir ipucu.

Ya da belki de ummamıştım. Rahatlama, nefesimin uzun ve düzenli bir şekilde dışarı çıkmasına neden oluyor.

Son çekmeceyi aradıktan sonra ofisten çıktım. Koridoru geçip Dimitri'nin yatak odasına girdim. Dün geceyi burada geçirdiğim için burada daha rahattım.

Bir parçam vazgeçmek istiyor. Hiçbir şey bulamadım ve bu bir hata olduğu anlamına gelebilir. O, sandığım adam değil ve aramızda olanları keşfetmekte özgürüm.

Ama şimdi vazgeçmemeliyim. Ayrıca, Dimitri eve dönüp beni burada bulursa, dün gece bir şey unuttuğumu söyleyebilirim.

Burada aramaya devam etmenin bir riski yok.

Komodini karıştırıyorum, tek bulduğum şey dün gece kullandığımız kelepçeler. Onlara dokunuyorum, vücudum her yerimden ısınırken, komodinin üzerine geçiyorum. Sonunda dolabı arıyorum ama beni bir battaniye gibi saran ve muhtemelen berbat bir insan olduğumu hatırlatan kokusundan başka bir şey bulamıyorum.

Aramayı bitirince, yeni bir plan yapmam gerektiğini biliyorum. Ama bu arada, Anna geri dönmeden ve ben yine hasta bir çocuğa bakmak zorunda kalmadan önce, gerçek işlerimi halletsem iyi olur.

Garip olan, Dimitri ve Anna'nın dönmesini ne kadar çok beklediğim. Kısa bir süreliğine gitmiş olsalar da onları özlüyorum.

Onları ikisini de çok fazla önemsiyorum ve dikkatli olmazsam kendi tuzağıma düşeceğim.

CHAPTER THIRTEEN

DIMITRI

ANNA'YI İÇİMDE TAŞIYORUM, antibiyotiklerini tezgahın üzerine atıyorum. Buraya geri dönüp Ava'yı görmek, tenine dokunmak için sabırsızlanıyordum.

Yine başımı yatağın başlığına kelepçelebilir. Onun içinde olmak, vücudunun benimkine sürtünmesini hissetmek için ödenecek küçük bir bedel.

Ben çok taviz veren bir adam değilim. Ama Ava'yı o kadar çok istiyorum ki, onu benim yapmak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyorum.

İlaç şişesini açtım, damlalığı çıkarıp sıvıyı damlatmak için hazırlandığımda, takıntımın nesnesi ortaya çıktı.

Tayt ve dar bir spor bluz giymiş, saçları başının üstünde toplanmış, Ava'yı bu haliyle de, dar etekleri ve ipek bluzlarıyla olduğu kadar seviyorum.

Anna öne eğilir, kollarını Ava'ya uzatır ve küçük kızımı kollarının arasına alır.

Anna annesini özlemiş mi? Bebeğim kadınıma kıvrılıyor, Ava'nın çenesi Anna'nın başının üstüne geliyor. "Kulağın hala acıyor mu, tatlım?"

İlaç damlalığını doldurup Anna'nın ağzına tutuyorum. "Benim küçük prensesim yakında iyileşecek."

Anna ilacı içip Ava'nın kucağına kıvrılır, ellerini ikisinin arasına sıkıştırır.

Ava, Anna'nın kafasına öpücükler kondurarak onu okşadı. Kendimi tutamadım. Ava'nın belini kavradım ve ikisini de kendime doğru çekerek kucakladım.

Ava kasılmıyor, aksine Anna'nın vücudu aramızda olmasına rağmen bana eriyor. Diğer kolumu da onların etrafına dolayarak, çenem Ava'nın başının üstüne gelene kadar onları sıkıca sarıyorum, üçümüz birbirimize kenetlenmişiz.

Bir iki dakika böyle kalıyoruz, sonra Ava sonunda geri çekiliyor. "İşe gitmen gerek."

Evet, gitmeliyim. Trent'in de dahil olduğu birkaç aramayı kaçırdım, ama mutfağımda olanlar işteki her şeyden daha önemli geliyor. "Yakında."

Bana küçük bir gülümseme atıyor, ama bakışları uzak duvara sabitlenmiş, benden tekrar uzaklaştığının açık bir işareti. Ava ile geçirdiğim zamanlar bahar gibidir. Sıkışırız, geri çekiliriz.

Sorun değil. Ben ısrarcı bir adamım.

Boğazını temizledi. "Anna en son ne zaman Tylenol aldı?" "İki saat önce."

Başını sallayarak oturma odasına doğru döner. Onun peşinden bir adım atarım, elimi kalçasına koyarak gitmesini engellerim.

Omzunun üzerinden bana bakar, çok güzel ve kırılgan görünür, biraz da korkmuş. Göğsüm sıkışır, elimi indiririm. Benim sevgime ve desteğime çok ihtiyacı var, ama bunu kabul etmeye çok korkuyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır. Ofisimde olacağım."

Hafifçe başını sallar, dudaklarını büzerek Anna'nın odasına doğru yürür. Derin bir nefes alıp veririm, sonra bir tane daha, ikisini de arabama atıp uzaklara götürmek için içimde kaban arzu bastırmaya çalışırım.

Bu hiçbirimiz için bir çıkış yolu değil. Bunu hep biliyordum, bu yüzden bunca zamandır sıkı durdum. Ama Ava'nın gelmesiyle, korumak istediğim şeylere yeni bir boyut eklendi. Ama bu doğru hareket değil.

Şimdi, geleceğimiz için savaşmamın zamanı geldi.

Bunu düşünerek, koridordan geçip Anna'nın odasının önünden ofisime doğru ilerlerken telefonumu çıkarıp Trent'i arıyorum.

Kapının kolunu çeviriyorum ama kapı açık olduğu belli. Durup kaşlarımı çatıyorum. Kapıyı her zaman kapatırım.

Temizlik ekibi yarın gelmiyor. "Selam patron," diyor Trent telefonda.

Kapıyı düşünmeden, kapıyı itip ofise giriyorum. "Selam. Aradığımı gördüm."

"Evet. Dün gece toplantı oldu mu?" Tavsiyesine uymadığım için kızgın gibi geliyor. Bu da beni kızdırıyor.

Bu kararları ben veriyorum ve sonuçlarına da ben katlanacağım. "Gittim."
"Ve..."

"İyi gitti." Her kelimeyle sesim sertleşiyor. Trent'in benim kararımı sorgulaması hiç ona göre değil ve bu değişiklik hoşuma gitmiyor.

"Sözleşmeler avukatlara ulaştığı için tahmin etmiştim, bu harika bir haber. Ama..." Dişlerini birbirine vurarak bir ses çıkarıyor. "Bu sabah baban da sana bir e-posta göndermiş."

Kahretsin. Sesinin garip gelmesine şaşmamalı. "Ne hakkında yazmış?"

"Kız kardeşinin nişanlısıyla tanışmak için buraya geleceğini söylüyor, ama zamanlama çok şüpheli." Boğazını temizliyor.

"Evet, öyle." Sandalyeye kayarak yüzümü ovuşturuyorum. "Her şeye hazırlıklı olmalıyız."

Cevap vermez ve ben onun sessizliğini anlayarak uzun bir nefes veririm. "Karını geri alacağız Trent. Kız kardeşlerimi de."

Hayal kırıklığını sesiyle dışa vurur. "Biliyorum. Şu anda çok fazla sorunumuz var. Cadence'i kim arıyor, bir haber var mı?"

"Henüz yok." Yüzümü buruşturuyorum. Babam gürültü çıkarmaya başlarsa, en son ihtiyacımız olan şey birinin polise gitmesidir. Av'ın ayrıntıları ortaya çıkarsa, tüm operasyonum tehlikeye girer.

Ve ben de hapishaneye düşerdim.

Orası, babamla savaşamayacağım tek yer. "Hala Jake Kincaid'in telefon kayıtlarını almasını beklemek istiyor musun?"

"Hayır. Zane'i ara. Cadence'in telefonunu kontrol etmesini söyle. Sorunları ortadan kaldırmaya başlamalıyız."

"Tamam."

Telefonu kapatıp masanın üzerine nazikçe bıraktım. İşime burnunu sokan her kimse, çabucak halledilmeli. Vegas'a cehennem kopmak üzere.

CHAPTER FOURTEEN

AVA

Anna'yı yatırdığımda, kendini açıkça daha iyi hissediyor. O uykuya daldığında rahat bir nefes alıp odasından çıkıyorum.

Dimitri öğleden sonra kumarhanelerden birine gitmişti ve yarım saat önce eve geldiğini duydum, ama Anna'nın odasına girmedi, yatma işini bana bıraktı, bu da benim için bir rahatlama oldu.

Amacım, onu görmeden odama gizlice girip uyuyormuş gibi yapmak.

Buraya gelme sebebim bu olmasına rağmen, dedektifçilik oynamak garip geliyor.

Ona her baktığımda, beni hiç kimsenin daha önce yapmadığı şekilde yardım eden, bana bakan bir adam görüyorum. Ve ben ona en büyük iyiliğini, onu ihanet ederek geri ödüyorum.

Kötü kız olmakta hiç iyi olmadım ve kendi doğama karşı çok mücadele ediyorum.

Kapımı açıp odama girmek üzereyken, koridordan onun sesi geliyor: "Milaya."

"Şşş," diyorum. "Anna'yı yeni uyuttum."

Bana doğru yürürken, aramızdaki mesafeyi hızla kapatır. "Öyleyse odama gel."

"Dimitri," diye fısıldıyorum, dudağımı ısırarak. "Yapmamalıyım."

"Gelmelisin," diyor, eğilip boynuma bir öpücük konduruyor. Dokunuşuyla cildim karıncalanıyor ve kendimi teslim olmaya, onu istemeye başladığımı hissediyorum.

Onu, çizgimi korumak istediğimden daha çok seviyorum.

Ama bunu yapamam. Onun suçlarını ortaya çıkarmak ve arkadaşımı bulmak için çalışırken onunla aynı yatağı paylaşamam.

Belki ona sorabilirim...

Eğer aradığım adam o değilse, tüm bunlar çok aptalca olur. Ve sır saklamaktan nefret ederim. Ama Cadence'i kaçıran adam oysa, bana gerçeği söyler mi?

Tüylerim diken diken oldu. "Dimitri," dedim nefes nefese. "Bu bir çıkar çatışması. Sana dün söyledim..."

"Katılmıyorum," diye mırıldanıyor. "Seni evimde ve yatağında görmek, çıkarlarımızın en iyi şekilde uyduğu an gibi geliyor."

"Kimin?"

"Benim," der ve kolunu belime dolayarak beni kendine çeker, vücudum onun vücuduna mükemmel bir şekilde uyum sağlar. "Şimdi, benimle duş almak istemiyorsan, başka bir fikrim var..."

Ağzım kurur, meme uçlarım sertleşir. Son fikri hayatımın en güzel gecesi idi. "Kelepçe var mı?"

Cildime gülümsedi. "Hayır. Ama bacaklarının arasına çömeliyor, sen benim adımı haykırıncaya kadar seni yalamam gerekiyor."

O kadar ıslandım ki, kendi azgınlığının kokusunu alabiliyordum ve eminim o da alabiliyordur. "Tanrım," diye fısıldadım, bir elim boynuna dolanmıştı.

"Bu evet mi?" diye sorarak boynumdan kulağıma doğru yalayıp öpüyor.

Bu aynı anda hem çok yanlış hem de çok doğru ve ben titreyerek nefes alıp verirken, başımı sallayarak kontrolümü kaybetmiş bedenimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Hayır. Hayır. Yapmam gereken işler var." Bu zayıf, berbat bir bahane ve sözlerim ikna edici değil.

Yine de geri çekildi, kaşları çatılmıştı. "Seni korkuttum mu, milaya? Öyleyse özür dilerim." Eli yanağıma kavradı. "Yavaşlayacağım."

Hiç bu kadar cesur hissetmemiştim, onun beni korkuttuğunu düşünmesini istemiyorum. "Sorun yok. Ben sadece..."

"Sorun yok," diye yatıştırıyor, diğer eli kolumdan hafifçe aşağı kayıyor ve tüylerim yine diken diken oluyor. "Ne kadar sabırlı olman gerekiyorsa o kadar sabırlı olurum."

Kahretsin. İşleri daha da zorlaştırıyor.

Kendimi tam bir aptal gibi hissederek başımı sallayıp odama girip kapıyı kapattım. Sağlam ahşap kapıya yaslanıp derin bir nefes aldım.

Onunla kavga etmek istemiyorum. Beni iyileştirmesine izin vermek istiyorum.

Kapıdan uzaklaşıp odayı geçtim ve telefonumu aldım. Bu işe başladığımda Cadence'i aramayı bırakmıştım, ama yine de onun adını tuşladım ve telefonun çalmasını dinledim. Onun sesini duymam, neden burada olduğumu hatırlamam gerekiyordu.

Telefon sesli mesaja geçiyor. Mesajını dinlerken gözlerim doluyor. "Cesaretin varsa mesaj bırak."

Her zaman sorun çıkaran sözlerine başımı sallıyorum. Onu çok özlüyorum ve endişeleniyorum.

Sinyal sesi duyulduğunda gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Merhaba Cade, benim. Sadece sesini duymak ve sana şunu söylemek istedim... Senin için daha çok mücadele etmem gereken zamanlar olduğunu biliyorum. Ama şimdi mücadele ediyorum. Benim için zor, bunu biliyorsun. Ama senin için dünyanın sonuna kadar giderim. Sonuna kadar mücadele ederim. Seni seviyorum."

Telefonu kapatıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken elim ağzıma yapışıyor. Onlar hiç yardımcı olmuyorlar, sadece ihtiyacım olan enerjiyi benden alıyorlar.

Tam o sırada telefonum çalıyor. Aşağı bakıyorum ve gözlerim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Cadence arıyor!

"Cadence?" diye ağlayarak telefona bakıyorum.

"Hayır." Derin bir erkek sesi yanıt veriyor. "Aramayı kes, Ava. Cadence seninle konuşmak istemiyor."

Sonra hat kesildi.

Boğuk bir çığlık atıyorum, sesimi bastırmak için elim yine ağzıma geliyor. Yere çöküyorum ve ellerimin arasından kesik kesik hıçkırıklar çıkıyor.

Korkularımın hepsi bir adamın boğuk sesinde canlandı. Cadence'in başı dertte. "Şimdi yatıp uyuyacağım..." diye fısıldadım odaya. Bu sefer Al ona saldırdığında yaptığım gibi sadece yatağa uzanmakla yetinemezdim. Bu sefer savaşıacaktım.

CHAPTER FIFTEEN

AVA

ÇABALAMAMA RAĞMEN, neredeyse hiç uyuyamadım ve ertesi sabah kendimi yataktan zorla kaldırdım. Uyurken bile rüyalarım kabuslarla doluydu, geçmişim ve Cadence'in geçmişi birbirine karışarak beni çaresiz ve savunmasız hissettiriyordu.

Keşke Dimitri'nin yatağında, vücudu beni sarmış, gücüyle beni güvende hissettirirken olsaydım. Bunun kabusları engelleyeceğini biliyorum.

Eğer isteseydim, Cadence konusunda bana yardım edebilir miydi?

Ben yetkin ve çalışkan biriyim. Ama en yakın arkadaşımın başına gelenlerle başa çıkamıyorum ve nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum.

Telefonda duyduğum gibi bir adama karşı koymak...

Kulaklarım kan basıyor. Bu benim en kötü kabusum. Sinirlerimi yatıştırmak için birkaç kez derin nefes alıyorum.

Kendimi duşa sürükleyerek, sıcak suyun altında durup rahatlamaya çalışıyorum. Hem gergin hem de yorgunum.

Sonunda banyodan çıkıp giyinirim ve birkaç derin nefes alıp kapıyı açarak koridora adım atarım.

Kahve ve pastırma kokusu burnuma çarptı, bu koku beni anında canlandırdı.

Mutfağa doğru ilerlerken Anna'yı yükseltilmiş sandalyesinde, önünde omletiyle otururken buluyorum.

Dimitri tek kelime etmeden bana bir fincan kahve uzattı. "Teşekkürler," diye iç çekerek, buhar çıkan fincanı elinden aldım. "Buna ihtiyacım var."

"Zor bir gece mi?"

"Evet."

"Geç saatlere kadar çalıştın mı?"

"Hayır," diyorum, ona işim olduğunu söylediğimi hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. Keşke öyle olsaydı.

"Bugün için mi endişelisin?"

"Bugün ne var?" diye soruyorum, kaşlarım kahve fincanının üstünden onun kaşlarına doğru çatılıyor.

"Senin için ayarladığım terapist randevusu. Hatırladın mı?"

Kupamı indirip gözlerimi kocaman açtım. "Randevu mu?" Bana söylemişti ama olan biten o kadar çok şey vardı ki tamamen unutmuştum. Bu hiç bana göre bir şey değildi. "Peki Anna ne olacak?"

"Normalde anaokuluna giderdi. Ama dün ateşi vardı, evde kalması daha iyi olur diye düşündüm. Bu yüzden... konuşma terapistini ekstra bir seans için çağırdım."

Dimitri bunun için çok uğraşmıştı. Ama bugün, hem de bugün, geçmişimi kurcalamak... "Ben..."

"Senin için iyi olacak, milaya."

"Ama seninle çok daha iyiyim," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum ve kahvemini bir yudumunu daha içiyorum.

"Öyle." Ocağın başından omzunun üzerinden gülümsüyor, sonra adanın etrafından dolaşıp alnıma hafif bir öpücük konduruyor. "Ama bir terapistin geçmişinle barışmana yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Dimitri," diye yalvarırcasına söylerim. Tanrım, bu adamın gücünün içinde saklanmak, beni sarması ve dünyadan koruması istiyorum.

Dimitri gibi bir erkeği olan bir kadın, başka erkeklerin ona zarar vermesinden asla endişelenmez herhalde. Bu düşünce, gözlerimi kocaman açarken nefesimi keser.

Eli çeneme gelir, yüzümü nazikçe avuçlar. "İstersen randevuyu erteleyebilirim. Ama sana yardım etmek istiyorum, tatlım. Bunu bil."

Biliyorum, yardım etmek istiyor. İşte bu çılginca olan kısmı. Steve'in bu adamın Cadence'in ortadan kaybolmasından sorumlu olduğunu düşündüğü aklıma geliyor. "Hayır. Randevuyu değiştirmen gerekmez. Unuttum. Ben... kendimde değilim."

Kolunu omzuma atıyor, beni kendine çekiyor. Bir hafta önce, böyle dokunulacağını hayal bile edemezdim. Şimdi ise ona yaslanıyorum, yüzümü gömölüyorum gömleğine. Sanki onun gücü bana geçecekmiş gibi kokusunu içime çekiyorum.

"Ava," diye fısıldadı kulağıma. "Senin için endişeleniyorum."

Gömleğine başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Emin misin? Ben... Çok hızlı ilerliyorum, değil mi? İlk tanıştığımız zamankinden çok daha dengesiz görünüyorsun..."

"Hayır." Kafamı kaldırıyorum. Bu kucaklaşma, parçalanmak üzereyken beni bir arada tutuyor. "Ben... Bir arkadaşımın sorunları yaşıyorum. Ben..." Ona anlatmak istiyorum. Her şeyi. İçimi dökmek istiyorum.

Eli boynumun arkasına kayıyor, başımın ağırlığını destekliyor. "Oh, Milaya, üzüldüm. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa söyle."

Ağzım açılır, kelimeler dökülmek üzeredir. Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Steve'in söylediklerini bile. Dimitri'nin bunun doğru olmadığını söylemesini istiyorum. Ve benim için burada olduğunu, Cadence konusunda bana yardım edeceğini. Dudakları dudaklarıma hafifçe değdiğinde fısıldarım, "Teşekkür ederim."

"Senin için buradayım, Ava."

Bir elimle onun kolunu sıkıca tutarken, diğer elim beline kayıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor. "Terapistin adresini verebilir misin?"

"Seni ben götürürüm," diye cevaplar. "Öyle daha kolay olur."

Sonra geri çekilir ve kahvemi işaret eder. "İç. Ve kahvaltı yap. İyi gelir."

Onun dediğini yapıyorum, yemek yedikten sonra biraz daha iyi hissediyorum.

On beş dakika sonra kapıdan çıkıyoruz, asansöre binip lobide değil, bir kat aşağı, garaja iniyoruz.

Kapının hemen yanında, özel bir park yerinde Dimitri'nin arabası duruyor. Siyah ve şık bir araba ama ben araba kullanmayı bilmediğim için ne marka olduğunu bile bilmiyorum.

"İçeri gir, kilitli değil." Yolcu kapısını işaret ediyor.

Bu şehirde arabasını açık bırakmasının cesurca olduğunu söylemek üzereyim ki, etrafa bakınıp garajın sadece ona ait olduğunu ve metal bir kapının kapattığını fark ediyorum. Metal kapı gürültüyle açılırken arabaya biniyoruz ve Dimitri arabayı geriye doğru sürüyor.

Koltuk beni sarıyor, iç mekan zengin deri kokuyor. "Araban çok güzel."

"Teşekkür ederim." Bana bakıp göz kırptı. "Sürmek ister misin? Bu sadece lüks bir sedan değil, mükemmel bir beygir gücüne sahip."

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. "Sürmeyi bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Trafiğe girerken kaşlarını kaldırdığını görüyorum. "Araba kullanmayı bilmiyor musun?"

"Şehirde koruyucu ailede büyüdüm," omuz silkiyorum. "Yaşadığım ailelerin çoğu benim gibi çocukları para için evlerine alıyordu. Arabaları yoktu, olsa bile bana sürmeme izin vermiyorlardı."

Ağzını sıkı sıkı kapattı. "Sana öğretmem gerekecek."

Ağzım açılıp kapanıyor. Yine başlıyor, hayatımdaki tüm yanlışları düzeltmeye.

Terapistin ofisine giden yol kısa, bina çok güzel. Park edip beni beşinci kata çıkarır, lüks halılar ve rahat koltukların bulunduğu şık bir lobiye gireriz.

İki kişilik koltukta otururken, karnımda kelebekler uçuyor. Rahatlatıcı iç mekanlara rağmen, kendimi yabancı hissediyorum. Geçmişimden asla bahsetmem.

Dimitri'ye bile anlatmak istememiştim ve o, Cadence'den bu yana en yakın olduğum kişi.

Elimi onun eline kaydırıyorum, göğsümde yeniden yükselen duyguları hissediyorum. Keşke daha fazla uyusaydım ya da Cadence için bu kadar endişelenmeseydim. Zaten kendimi çok hassas hissediyorum ve şimdi gidip duygularımı anlatacağım. En kötü deneyimlerimi.

Terapist kapıyı açtığında, biraz titriyorum, Dimitri bana endişeyle bakıyor. "Hazır değilsen bunu yapmak zorunda değilsin."

Başımı sallıyorum ama yine de ayakta kalıyorum. Belki iyi gelir. Belki Cadence ile olan karmaşık ilişkim ve ne kadar endişeli olduğumdan başka bir şey konuşmam gerekmez.

Titrek bacaklarımla ayağa kalkıp çekici bir profesyonel kadını ofisine kadar takip ediyorum.

"Merhaba, ben Dr. Morgan, ama çoğu hastam bana Hope der." "Hope.

Sizin işiniz için çok güzel bir isim," diyorum ve o gülüyor, ama eminim bu şakayı daha önce duymuştur.

Bana oturmamı işaret etti, ben de oturdum ve yavaşça nefes verdim. "Bay Ivanov'un sizin için bu randevuyu ayarladığını biliyorum. Birinin sizi dinlemesine ihtiyacınız olduğunu söyledi."

"Belki," diye cevapladım, nefesim kesildi. "Emin değilim..."

Elini kaldırdı. "Senin hızında ilerleyeceğiz. Bugün sadece birbirimizi tanıyalım, olur mu?"

Omuzlarım gevşedi. "İyi. Çok gergindim. Yani, burada olmam gerektiğine eminim. Yetimhanede büyüdüm ve bazı şeyler oldu..." Durdum, fark ettim ki yine başlıyorum. İçimde bunu gerçekten dökmek isteyen bir parça var mı? Geçmişim zehir gibiydi, tüm hayatımı zehir etti.

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum. "Annem öldükten sonra bir arkadaşım olmuştu, birlikte birçok yuvada kaldık. Ama son zamanlarda benden uzaklaşıyor, gittikçe daha fazla."

Hope kaşlarını çatar. "Bazen değişim, geçmişten kurtulmak anlamına gelir." Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "O benim ailem." "Bana ondan bahset."

Anlatırım. Cadence'in beni nasıl koruduğunu, başı belaya girdiğinde onu nasıl kolladığımı anlatırım ve farkına varmadan, benim için her şeyin değiştiği o güne doğru ilerlerim.

Planım bu değildi, Hope'u neredeyse hiç tanımıyorum, ama sanırım bu anı içimde kabarmış ve Dimitri duygularımı daha da yüzeye çıkarmış. Zehir dışarı çıkmak için patlamak üzere.

Muhtemelen bu yüzden kelimeler ağızımdan dökülüyor. "Okuldan sonra düş aldım. Çıktığımda saçımı havluyla sardım." Önemsiz bir ayrıntı gibi göründüğünü biliyorum, ama o anki ruh halimi açıklıyor. "Sonra üvey anneme ait uzun bornozu giydim. Koridorda giymemi söylemişti, böylece üstüm kapalı olacaktı."

Titreyerek nefes alıyorum, kalbim göğsümde hızla atmaya başlıyor. "Kapıyı açtım ve koridora doğru ilerlemeye başladım, o anda birdenbire üvey babam üzerime atladı."

Boğazım gözlerim kadar yanıyor. Bu sırları saklayan duvarlar son zamanlarda özellikle zayıf ve kendimi bir daha asla gitmek istemediğim yerlere giderken buluyorum. "Beni karısıyla karıştırdı sandım. Anlarsın ya? Başımdaki havlu, bornoz. *Hank, benim, Ava*, dedim. O bornozu çekip pantolonunu indirirken bile."

Göğsüm inip kalkıyor ve gözyaşları yüzümden akmaya başladı. Artık tutamıyorum. "Bana vurdu ve susmamı söyledi, sonra..."

Oda dönüyor ve nefes alamıyorum.

"Başını dizlerinin arasına koy," diyor Hope yumuşak bir sesle yanıma gelerek.

Söylediklerini yapıyorum ama öne eğildiğimde oda korkunç bir şekilde dönüyor ve yere düşüyorum.

"Ava," diye bağılıyor Hope. "İyi misin?"

O anda kapı açılır ve Dimitri görüş alanıma girer. Bir kelime bile söyleyemeden beni kollarına alır ve vücuduna sıkıca sarar.

"Sessiz ol," diye fısıldadı kulağıma, beni göğsüne bastırarak.

Ona sıkıca sarılırım, ıslak yanağım boynunun çukuruna gömülür. "Çok erken çok fazla konuştum. Henüz çok hassasım..."

"Biliyorum, aşkım. Ama ben buradayım ve benimle güvendesin." Elimi boynuna doluyorum. "Söz mü?"

"Hiçbir erkek seni bir daha incitmeyecek. Söz veriyorum." Onun kokusunu içime çekerken beni daha sıkı sarıyor.

Kalbim hızla atmaya bırakıyor, gözlerimi kapalı tutarken nefesim tekrar düzeliyor. Beni tartıştıklarını duyuyorum. Başka bir randevu... güvenlik kontrolü, ama kelimeleri kafamda tutamıyorum.

Aklımda tek bir düşünce var.

Dimitri Ivanov ne zaman evim gibi hissetmeye başladı ve ben ne yapacağım?

CHAPTER SIXTEEN

AVA

Dimitri'nin dairesine geri dönüyoruz, o işe gidiyor, ben ise günü Anna ile geçiriyorum. Anna'nın uyku saati ve ek hizmetleri sırasında, dadı aramaya zaman ayırmaya çalışıyorum ve iş e-postalarını ve taleplerini takip ediyorum.

Ama Anna'ya dadı bulmak ya da işlerim konusunda kalbim pek istekli değil. Dürüst olmak gerekirse, burayı seviyorum.

Ve her geçen gün, Cadence'i aramamda yardım istemem gereken kişinin Dimitri olduğu, onu araştırmam gereken kişi olmadığı konusunda daha da emin oluyorum.

Anna'yı yatırdıktan sonra, yorgun ama sabahki halimden çok daha sakin bir şekilde kanepeye oturuyorum.

Terapiste söylediklerim, kusmakla eşdeğerdi. Sanki zehri dışarı atmışım ve artık vücudum nihayet iyileşebilecek gibi.

Yorgun ama daha dengeli hissediyorum.

Ve Cadence'in telefonunu alan adamı düşünmek için biraz zamanım oldu. Bildiğim kadarıyla, o Cadence'in son erkek arkadaşıydı. Benden farklı olarak, o erkeklerle yatmakta hiçbir sorun yaşamıyor. Belki ona benden bahsetmemiştir, ya da bahsetmiştir.

Belki de "*eski en iyi arkadaşım bir sapık oluyor*" demiştir. Düşündüğümde, bu aslında doğru olabilir.

Onun başının dertte olabileceği gerçeğini bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Ama yine de, en azından onun bu dertte kendi isteğiyle girdiğine dair bazı kanıtlar var. İşini öylece bırakıp gitmesi...

böyle bırakmış olması.

Belki de her şeyi yanlış anlamışımdır...

Asansörün zilini duyuyorum, dizüstü bilgisayarımı kapatıp Dimitri'nin odaya girmesini izlemek için dönüyorum. "Gelmişsin."

"Evimdeyim," diyor, bana doğru yaklaşırken.

Adımlarını neredeyse hiç bozmadan eğilip beni kollarının arasına aldı ve beni kucağına oturtturarak kanepeye yerleşti.

Her şey o kadar karmaşıktı ki, onun gücünü ya da beni mutlu etmek için ne kadar uğraştığını takdir edecek zamanım olmadı.

Ama şimdi anlıyorum, göğsümü göğsüne bastırıp ona yaklaşarak dudaklarına öpücük konduruyorum.

O kadar iyi hissettiriyor ki, parmaklarım saçlarına dolanırken tadı muhteşem.

O da beni uzun ve yavaşça öptü, sonra geri çekilip gözlerime baktı. "Bana kızacağından biraz endişelenmiştim."

Şaşkınlıkla gözlerimi ona dikip bakıyorum. O hiç güvensiz değildir.

"Neden?" "Randevuyu ben ayarladım, sen açıkça hazır değildin."

Başımı sallayarak iç çekiyorum ve ona yaslanıyorum. "Böyle daha iyi hissediyorum ve kendimi gitmeye zorlayabileceğimi sanmıyorum." Cadence'in de söylemeye çalıştığı şey buydu. İyileşmek istiyorsam, sadece var olmakla yetinmek yerine, bu çok dar konfor alanımdan çıkmam gerekiyor. Bunu gerçekten anlamaya başlıyorum.

Beni öper, ağzı benimkini öperken, içimizi kaynayan bir tutkuyla doldurur, nefes alamaz hale gelirim.

Beni tekrar kaldırdığını, kollarında durduğumuzu zar zor fark ettim. İki kolumu boynuna doladım, ellerim saçlarında, ağzım tamamen ona açılmıştı.

Dimitri yavaşça eğilip ayaklarım yere değene kadar nereye gittiğimize dikkat etmiyorum.

Onun odasında, ayak parmaklarım kalın halıya batıyor. Dengemi zar zor bulmuşken, beni vücuduna yapıştırıyor, kalçalarımızdan göğsümüze kadar birbirimize yapışıyoruz, aramızda hiç hava kalmıyor.

Ağızına inleyerek, ona sarılmaya o kadar hazırım ki, bizi ayıran giysiler beni rahatsız ediyor.

Sanki isteğimi hissetmiş gibi, tişörtümü avuçlarıyla kavrar ve vücudumdan yukarı doğru çekmeye başlar. Pamuklu tişörtü başımdan geçirebilmesi için geri adım atarım ve sonra onun gömleğinin düğmelerini çekerim.

Ama düğmelerin yarısına kadar gelemeyen, elini kalçama doladı ve kalçamı kendi kucağına çekti.

Sertleşmiş penisi tam ihtiyacım olan yere baskı yapıyor ve ben durmak zorunda kalıyorum.

Onu soymaya çalışırken başımı geriye yaslayıp ona doğru eğildim, vücudumun her yerinde onun tüm uzunluğunu hissetmek için.

Diğer eliyle, ben son düğmeyi açarken sütyenimi çıkardı. Gömleğini omzundan çekmeye başladım, manşetlerinin sıkı olduğunu unutarak.

Bu yüzden kumaş ellerinde toplanıyor ve çıkmıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Görünüşe göre erkekleri soymakta berbatım."

O gülerek gömleğini omuzlarından indirip manşetleri açarak giysiyi çıkarıp kenara atar. "Senin kıyafetlerin benimkilerden çok daha kolay çıkıyor." Sonra giydiği tişörtü başının üzerinden çıkararak çıplak göğsünü ortaya çıkarır.

Kendimi tutamıyorum, iki elimi kaldırıp kaslarını, göğüs kılımlarıyla kaplı cildini okşuyorum, sıcak ve baştan çıkarıcı.

"Pantolonunu çıkar, milaya," diye gürlers, meme uçları dokunuşumla sertleşir.

Ellerimi ondan çekiyorum, emrini yerine getirmek için sabırsızlanıyorum. Önceki tereddütlerim, onunla birlikte zevk alacağımı hatırlamadan önce ilk içgüdüm olan o küçük korku kayboldu.

O kemerini çıkarıp yere atarken, ben de taytımı ve iç çamaşırlarımı aşağı çekiyorum.

Ben çoktan çıplak kalmıştım, o ayakkabılarını çıkarırken gözleri vücudumda geziniyordu. "Yatağa eğil," diye gürlledi.

Emreddiği gibi dönüp yapıyorum. O anda küçük bir titreme hissediyorum. Çok açıkta kalmışım...

Arkamda yumuşak bir ses duyuyorum ve arkama bakıyorum. Dimitri dizlerinin üstünde duruyor. Anında rahatlıyorum. Korkumu nasıl hissettiğini bilmiyorum ama hissediyor. Ve her düzeltme yaptığında kendimi çok güvende ve emniyette hissediyorum.

Yine gevşiyorum, bacaklarım onun ellerinin bacaklarımın arkasından yukarı doğru kaymasıyla ayrılıyor. "Kokunu alabiliyorum."

Ben de kokuyu alabiliyorum. Daha yeni başladık ve ben sırılsıklam oldum. Utançtan dudaklarımı ıslatıyorum. "Sanırım bu konuda çok yeniyim, tepkilerimi kontrol edemiyorum..."

"Kokunu seviyorum," diye homurdanıyor ve sonra dilini bacaklarımın arasına sokacak kadar öne eğiliyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, bir nefes alıp

Bir iniltiyle son buldu. Ağzı, açıkta kalan tenime titreyerek değdi. "Tadını daha da çok seviyorum."

Bugün bana aşkım dedi. Duydum. Fazla anlam yüklememeye çalışıyorum, ama duygularımın karıştığını biliyorum, çünkü gün boyunca onun ses tonunu kafamda en az yüz kez tekrar ettim.

Beni tekrar yalıyor, dilini klitorisimin etrafında dolaştırıyor, bacaklarım o kadar yoğun bir arzuyla titriyor ki, beni altüst ediyor. Parmaklarım çarşafıya gömülüyor, yüzümü başka bir iniltiyi bastırmak için battaniyeye gömerken yumruklarımı sıkıyorum.

Sırtım o kadar kavisli ki kırılacağımı düşünüyorum, ama onun dokunuşunu kovalıyorum, zevk o kadar yoğun ki başımı geriye atarken sessiz kalamıyorum.

Bu da demek oluyor ki, beni daha da sert çalıştırıyor, tam ihtiyacım olan yerden vuruyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, vücudum o kadar şiddetli titriyor ki, tiz çığlıklarla inliyorum. Bana her dokunduğunda, hayatımın en güzel anını yaşıyorum.

O kadar gerginim ki, tüm vücudum kasılmış durumda. "Dimitri," diye yalvarıyorum. "Ben... ben..." Acı dolu bir çığlık atıyorum, kendimden geçiyorum, orgazm beni sarsıyor.

Titremeler durmadan ayağa kalkıyor, pantolonunu yırtıp dizlerine kadar indiriyor. "İçinde olmak istiyorum, aşkım."

Omzuma bakıyorum. Bugün bana ikinci kez aşkım diyor. Bunun bana ne yaptığını biliyor mu? Beni nasıl hissettirdiğini? "Ben de istiyorum," diyorum, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş.

Tabii ki yalan söylüyorum ve o dizlerinin üstünde, ama gözlerine baktığımda heyecandan başka bir şey hissetmiyorum.

Vücudunu benimkine hizaladı ve penisinin ucunu içime soktu. "Tamam mı?"

"İyi." Her zamanki gibi bana çok dikkatli davranıyor. O kadar minnettarım ki, gözlerim yaşlarla doluyor. Bir erkeğin bu kadar güçlü ve nazık olabileceğini hiç hayal etmemiştim.

"Emin misin?" diye sorarak geri çekiliyor ve sırtıma eğilip şakağıma öpücük konduruyor. "Ağlıyorsun, Milaya."

Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarını siliyorum. "Hayır. Ağlamıyorum. Ya da belki ağlıyorum, ama bunlar mutluluk gözyaşları, söz veriyorum. Ben sadece... teşekkür ederim."

Kaşları kalktı ama sormadı, tekrar içime girdi, bu sefer daha derine, beni en tatmin edici şekilde doldurana kadar durmadı. İkimiz de inledik.

O zaman cevap veriyor, "Erkeklik görevimi yaptığım için bana teşekkür etme. Yakınlık güven üzerine kuruludur. Bir erkeğin sana dokunmak için izin istemek ve sadece ikinizi de iyi hissettirecek şekilde dokunmak bir lütuf değildir. Bu senin hakkın."

Ona bakarken nefesim kesildi. Dimitri ile tanıştığımdan beri yaptığı ve söylediğı her şey benim için bir tablo oluşturmıştu.

Bu, kadınları inciten bir adam değil. Asla.

Bu, güvenilebilecek bir adam. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Neden daha önce fark etmedim bilmiyorum, ama şimdi anlıyorum. Şüphelerim ve kuşkularım ne olursa olsun, Cadence'in ortadan kaybolmasının makul bir açıklaması olmalı.

Çekiliyor ve tekrar içeri giriyor, en sonuna kadar. Onu olabildiğince içime almak için kalçalarımı yukarı kaldırıyorum.

Kalçalarımı kavrar ve kaldıraç etkisiyle ritmi belirler, ta ki içimde yeniden biriken zevkten nefes nefese kalana kadar.

Beni nasıl bu kadar iyi hissettiriyor? Yüksek sesle soramıyorum, tek yapabildiğim hızlanan hareketlerle yatak örtüsünü kavramak.

İkimiz de çok yakınız, sevişmemiz sanatını, vuruşların istikrarını kaybetmeye başlıyor, o da elini uzatıp iki parmağını klitorisime bastırıyor.

Yine pathıyorum, parçalanırken onun adını inleyerek. O da kükrüyor, boşalırken vücudu titriyor. Omzuma tekrar bakıyorum, her kasını gerginleştiren zevki izliyorum. Böyle çok yakışıklı, erkeksi ve vahşi ama aynı zamanda çok güçlü.

Onu içime çekmek istiyorum. Hafızama kazımak istiyorum.

Gözleri yavaşça açılır, benimkilerle buluşur. Dudaklarım aralanır, söylemeye cesaret edemediğim sözler ağzımda birikir.

Ona aşık olabileceğimi söylemek istiyorum. Cadence hakkında ona güvenip sırrımı açmak istiyorum.

Eli omurgamdan yukarı kayıyor, omuzlarımın arasına giriyor ve sonra elini boynumun arkasına doluyor. "Yorgun olmalısın."

Dün gece neredeyse hiç uyumadım ve iki muhteşem orgazm kalan tüm enerjimi tüketti.

Gözlerim kapanıyor. "Öyleyim."

O hafifçe gülüyor. "Henüz uykuya dalma. Seni yorganın altına alayım."

"Odama gidebilirim," diyorum, hareket etmeye hiç niyetim yok.

Kollarını altıma sokup beni kaldırırken ters çevirir. Kollarımı boynuna dolayarak kulağının arkasına öpücükler kondururken, o da örtüyü çekip beni yatağa yatırır ve vücudumu örtür. Sana sokulurum. "Yatağa geliyor musun?"

"Geldiğimi biliyorsun," diye cevaplar, yatağın etrafında dolanarak. "Dün gece çok saçmaydı, sen odanda, ben bu büyük yatakta tek başıma."

Bu beni gülümsetir, dudaklarımdan küçük bir kahkaha kopar. Saçma bir geceydi. O tırmanıp büyük vücudunu benimkine sararken yan dönüyorum. O cennetteymişim gibi hissettiriyor ve ben onun kucaklamasına gömülüyorum, zevkimi mırıldanarak yarı uykulu haldeyim.

Tam o sırada telefonu çalıyor.

Birden uyanırım, o uzaklaşırken bile kaşlarım çatılır. "Üzgünüm, Ava, bunu cevaplamam gerek."

"Tabii." Ama o çoktan yatağın kenarına oturmuş. Hala çıplak halde telefonu açıyor. "Trent?"

Adını hatırlıyorum, onun en güvendiği adamlarından biri olduğunu biliyorum.

Erkek sesinin düşük gürültüsünü duyuyorum, Dimitri'nin vücudu her kelimeyle birlikte sertleşiyor.

Başını hızla çeviriyor, gözlerini bana diyor, bakışlarındaki suçlama nefesimi kesiyor. "O sözleri tekrar etmeni istiyorum," diyor, daha dik oturarak. "Ava, Cadence'i nereden tanıyor?"

Nefesimi tutarak oturuyorum, tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Bu kötü. Çok kötü.

CHAPTER SEVENTEEN

DIMITRI

"AVA TANTOR, Cadence ile birlikte koruyucu ailede kalıyordu," diye tekrarlıyor Trent. Serbest elim yumruk haline geliyor, bu sözlerin olası ihaneti midemi kesiyor.

Ava'nın buraya tesadüfen gelmiş olması imkansız. Bu da demek oluyor ki, sahte bir kimlikle gelmiş.

Bu, aşık olduğum kadın. Çocuğumun annesi olmasını istediğim kadın. Ona sadece saygı ve nezaketle davrandığım kadın.

Ve o, The Hunt'ın son kadın oyuncusuyla bağlantılı.

"Cadence'i defalarca arayan kişi o." "Hayır."

"Evet," diye yanıtladı Trent gür bir sesle. "Jake Kincaid sayesinde, görünüşe göre evinin karşısına kameralar yerleştirmiş, Anna'yı çocuk doktoruna götürürken ofisini aradığı anların video görüntüleri elimizde."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Aslında sana e-posta ile gönderdi." Gözlerimi kapatıyorum. Trent, cevaplamam gerekmeyen e-postaları silmek için her gün e-postalarımı kontrol ediyor, bu yüzden e-postayı önce onun görmesi mantıklı. "E-postayı sildim, görmene gerek yok. Ama Cadence'in telefonundaki kayıtları aldım, Ava'yı geçici iş ajansına kadar takip ettim ve sonunda senin evine ulaştım."

Anlamaya çalışarak telefona bakıyorum. Kollarımda tuttuğum kadın Cadence'i takip etmeye çalışan kişi mi?

Ava'nın bana söylediği birkaç şeyi tekrar düşünmeye başladım. Koruyucu aile. Endişelendiği bir arkadaşı.

Dudaklarımdan bir hırıltı çıkar. Bana yalan söylemiş.

Ava oturur, battaniyeyi göğsüne sıkıca sarar, ellerinde sıkıca tutar. Gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü ölümcül bir şekilde solmuştur.

Spermim şu anda ondan akıyor. Elim yanımda yumruk haline geliyor ve onun kıvrılarak kendini bükmesini görüyorum.

Şu anda bile kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ona asla zarar vermem. "Sana söyleyecektim," diye fısıldıyor.

Ama onu duymazdan gelip Trent'e cevap veriyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Evet," diye uzun bir nefes veriyor. "The Hunt'a katılmak isteyen bir kadın çıktı. Yarın gece için ayarladık."

"Bu kadar çabuk mu?" Normalde Av'ın her ayrıntısını dikkatlice incelerim. Doğru yapıldığında, bu bir sanattır ve katılan kadınlar için tamamen yeni bir başlangıçtır. Sinapsis yolları oluşur ve bir kez oluştuktan sonra beyin bunları tekrar tekrar kullanır. Ancak korku, bu yolları başka hiçbir duygu gibi yeniden şekillendirebilir.

Av, kadınlar için yıkıcı davranış kalıplarını anlamlı bir şekilde değiştirmek için bir fırsattır.

Ama ters gidebilecek çok şey var, bu yüzden ben kendim hallediyorum. Şu anda umurumda değil. Hiç umurumda değil.

"Henüz kazanamayan ve bir şans daha isteyen birkaç yarışmacımız var, bu yüzden seçimler çok hızlı oldu. Hepsi paralarını çoktan yatırdı."

Çenem sıkılaşıyor.

Av, önemli bir kâr getiriyor, ama mesele para değil. Ayrıca çok yasadı, bu yüzden gizli tutuyoruz.

Ve şu anda, ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığı. Ava, babam ve kumarhanelerin satışı arasında biraz meşgulüm.

"Yarın konuşuruz," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Ava büyük, korkmuş gözlerle bana bakıyor ve neredeyse onun yaptığını affetmek istiyorum. Neredeyse.

Babamın sevgisi yok. İstediklerini elde etmek için her şeyi ve herkesi ısırıp yiyen bir yılan.

Beni ihanet edecek bir kadınla birlikte olmak... Sahte bahanelerle benim evimde kalmak... Omuzlarım gerilir ve ona sert bir bakış atarım. "Senin için yeni bir

takma adın var, Ava. Yahuda."

Kafasını şiddetle sallar, sarı saçları sırtına dökülür. "Hayır. Dimitri, lütfen." Sesi o kadar kırık ki, içimi kemiriyor. Onu ilk gördüğüm andan itibaren, içimden bir ses onun benim olduğunu anladı.

Şimdi o parçam isyan ediyor. Korumak istiyor. Onu geri itiyorum.

"Seni evime aldım, kızıma bakman için, ve burada olduğun süre boyunca beni aldattın."

"Seni tanı mıyordum," diye ağlıyor. "Tek bildiğim, sahip olduğum tek ailenin kayıp olduğu ve onu geri almak için her şeyi yapacağımdı."

Bu sözler beni vurdu. Ben de kız kardeşlerim için bunu yapmıyor muydum?

Bu yüzden Ava'nın davranışları mantıklı geliyor. Onu yönlendiren sevgisi ve sadakatiydi. Ama aynı zamanda... "Beni aldatmak, kullanmak için buradaydın ve sana dünyadaki en değerli varlığımı bıraktım. Kızımı."

"Seni ihanet etmek için burada değildim," diye ağlıyor, yüzü suçlulukla dolu. "Sadece Cadence'e ne olduğunu öğrenmek istedim. Onu bulmak istedim. O benim için bir kız kardeşe en yakın kişi."

Dizlerini kendine çekip kollarını etrafına dolayarak küçük bir top gibi kıvrılırken ağzından bir hıçkırık kopar.

Ama ben onun kıyafetlerini alıp yanındaki yatağa atıyorum. "En iyisi odanda uyu."

"Dimitri," der, yanağından bir damla gözyaşı süzülür. "Sana söyleyecektim."

"Buna inanmam zor." Birkaç fırsatı olmuştu. Bu sabah panik içinde yerde yatarken yerden kaldırdığım kadın bu. Ona en iyisini verdim. Kahretsin. Ona kalbimi verdim.

"Sana güvenebileceğimi biliyorum. Buraya geldiğimden beri, tüm sorunlarıma rağmen bunu anladım. Ama seni tanımadan önce, Cadence'i korumak için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordum."

"Onun senin korumana ihtiyacı yok," diye karşılık verdim, yerden iç çamaşırlarımı alıp bacaklarımdan yukarı çektim.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Ava örtüyü geri atar ve tamamen çıplak olarak bana doğru yaklaşır.

Ay ışığında banyo yapmış gibi görünen vücudu o kadar güzel ki, durup iç çamaşırlarımın lastiği belime yapışır. "O iyi mi?" diye sorar, eliyle ağzını kapatarak, gözleri kocaman ve yalvarırcasına.

"O iyi. İyiden de iyi. O..." Ava'ya ayrıntıları anlatamıyorum ve kelimeleri arıyorum.

"Ama telefona cevap veren adam..."

Bir dizi küfür savuruyorum. Zane bunu yapmamalıydı.

Ava öfkeden benden uzaklaşır ve ona uzanıp onu teselli etmek için tüm gücümü kullanırım. Şimdi bile onun acı çekmesini izlemeye dayanamıyorum.

"Yarın, senin yerine birini bulacağım."

Omuzları çöküp, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülürken, onun yüzünün buruştuğunu görüyorum. Kollarını kendine sararak, başka yere bakıyor. "Bunu yapmana gerek yok. Yarın akşama kadar yerine birini bulurum. Şimdi gidebilirim ya da yerine biri gelene kadar kalıp sana yardım edebilirim."

İşte aşık olduğum Ava. Yetkin. Yardımsever. Kırılgan. Göğsüm acıyor ve muhtemelen bu yüzden onu evimden kovmak yerine başımı sallıyorum.

Ama ona bunu yapamam. Kırılmış ve kendini onarmak için çok uğraşıyor. Aslında sevmeyi bilmediğini biliyorum.

Bana güvenmek için bir nedeni de yoktu. Ama Anna'yı da bu işe karıştırmaması... kızımı bana ulaşmak için kullanması. Buna tahammül edemem.

Bu, ellerimi yüzüme sürerek, duygularımın savaş halinde olmasına neden oluyor. "Senin benim olmanı istedim."

"Artık istemiyor musun?" diye fısıldadı, sesi sert ve kesik kesikti. "Hayır." Sözler dilimde acı bir tat bıraktı.

"En azından Cadence ile konuşabilir miyim?"

"Hayır," başımı sallıyorum. "Zane ile üç hafta geçireceğine ve eski hayatının alışkanlıklarından uzak kalacağına söz verdi. Eğer geri dönmek isterse bir hafta sonra onu görebilirsin. Eğer dönmezse..."

"Buna nasıl güvenebilirim?"

Çenem kilitlenir. "Eğer sözüme güvenmiyorsan, arkadaşına zarar verdiğimi düşünüyorsan, o zaman beni hiç tanıımıyorsun." Bu çok acı verici çünkü ben ona yardım etmek ve onu iyileştirmek için her şeyi yaptım.

Onun çekindiğini görüyorum. "Seni tanıyorum Dimitri. Kadınlarını şefkat ve merhametle seven bir adamsın. Ama Las Vegas'ta genelevlerin de yok mu? Kadınları satmıyor musun?"

Başım geriye doğru savrulur. Bunu nereden duymuş? "Kadınlara kendilerini satabilecekleri güvenli bir yer veriyorum. Babam, Rusya'da, yumuşak kalpliliğim ve suç yerine akademiye yönelmem nedeniyle bana işkence etmek için bu işi bana yüklemişti. Ama ben onun cezasına karşılık, bu dünyayı biraz daha iyi bir yer haline getirmek için bu işi ona geri verdim. Başka seçeneği olmayan kadınlar benim korumama sığınmak için akın ediyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Muhtemelen ona hiçbir şey anlatmamalıydım. Bu kadın beni gözetliyor, güvenimi suistimal ediyor ve ben ona sırrımı anlatıyorum.

Arkadaşına zarar vereceğimi nasıl düşünebilir? "Cadence, Av'a katılmayı seçti ve..."

"Av'a mı?"

Lanet olsun. Sinirlerim bozuk ve çok konuşuyorum. Hala çıplak ve onu kendime çekip vücudunu okşamamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Hâlâ ona olan ihtiyacımdan acı çekiyorum. Bunun yerine, tunik tişörtünü alıp başından geçiriyorum. O da sessiz emrimi yerine getirerek otomatik olarak kollarını deliklerden geçiriyor.

Ama hayatım boyunca içimde kırılanları iyileştirmek için mücadele ettim ve kalbinde benim iyiliğimi istemeyen bir kadına sevgimi veremem.

Yine de, bana yalvarırcasına bakarken, kendimi birazcık pes ederken hissediyorum. Yumuşuyorum. Acı çekiyor ve Cadence için endişeleniyor. "Sana bundan fazlasını söyleyemem."

"Neden?"

"Çünkü..." Diye iç çekiyorum. "Herkesin güvenliği için çok katı sözleşmeler imzalıyoruz. Ama Cadence gittiği yere kendi isteğiyle gitti, güvende ve ona iyi bakılıyor, ve senin gibi o da geçmişini aşmaya çalışıyor."

Ava yatağımın ucuna oturur, taytını giyer, başını öne eğmiş.

"Bana inanmıyorsun."

"İnanmak istiyorum," diye cevaplar. "Ama Cadence ve ben ergenlik çağından beri, onu bir sürü beladan kurtardım. Ve onun için savaşmamı gerçekten ihtiyaç duyduğu zamanlar oldu, ve bu sefer..." Ayağa kalkar, pantolonunu tamamen giyer. "Kız kardeşlerin olduğunu biliyorum. Onların tehlikede olduğunu düşünüsen neyi feda ederdin?"

"Her şeyi," diye cevapladım ve bunun doğru olduğunu biliyordum.

Ava tüm kalbiyle sevmeyi biliyor. Ben, bunu yapmak için feda edeceği birçok şeyden sadece biriydim.

Ama kalbimin derinliklerinde, onu hala istiyorum.

Kafasını sallar ve kapıya doğru yürür, odamdan tek kelime etmeden çıkar ve kapıyı arkasında yumuşak bir sesle kapatır.

Açık avucuma yumruğumu vuruyorum. O gittiğine göre ve ben boşluğa bakarken, her şeyi yanlış yapmış olabileceğimi düşünüyorum.

İç çamaşırları yerde duruyor ve ben onları alıp yumruğumda sıkıyorum.
Onlar onun uyarılmasının kokusunu taşıyor ve vücudum bana ihanet ederek tepki veriyor.

Düşüncelerimle küfrederek yatağıma tırmanıyorum.

Bana yalan söyleyen bir kadını kabul edemem. Kızımı kullanarak bana ulaşmaya çalışan bir kadını. Yapamam.

Hayatımda çok fazla ihanet gördüm, beni böyle yalan söyleyip aldatacak bir kadına güvenemem.

Ama yatağına giderken, iç çamaşırları hala elimde.

CHAPTER EIGHTEEN

AVA

Dün gece uyuyamadığım için yorgunluktan bitkinim ama yine de gece yarısına kadar uyanık kalıp yastığıma gözyaşları döküyorum.

Sabahın üçünde, sonunda vazgeçip yataktan kalkıyorum. Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum ve su içmek için mutfığa gidiyorum.

Odamdan çıkmak garip geldiği için sessizce hareket ediyorum.

Dimitri açıkça söylemişti, artık burada istenmiyorum ve onun evinde dolaşmak garip geliyor. Mutfığa gidip bir bardak su alıyorum ve odamın güvenliğine dönerek birkaç yudum içiyorum.

Ama tam o sırada Anna'nın ağladığını duydum. Durumu çok daha iyiydi, ama gecenin bir yarısı kulağı ağrıyabilir diye endişelendim. Kapısını açmadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim. "Her şey yolunda, tatlım," diye fısıldadım, o yatakta oturup bana kollarını uzattı.

Onu kaldırıp kalçama oturtuyorum. "Kulağın acıyor mu?"

"Evet," diye omzuma ağlıyor.

"Sana ilaç alalım." Onu banyoya götürüp şişenin kapağını açıp ilacı döktüm.

O içkiyi bir dikişte içip sonra bana daha da sokulur. İç çekerek ona sarılıyorum.

Sonra onu oturma odasına taşıyıp koltuğa yerleştiriyorum. İkimiz de koltukta daha iyi uyuyacağız, o uyanık olduğu için, ben ise ona sarılmaktan daha iyi tek şeyin babasına yaslanarak uyumak olduğu için.

Dimitri'yi düşünerek iç çekiyorum. Bana kızgın olmak için her hakkı var. Bana çocuğunu emanet etti ve buraya gelmemin tüm nedenleri, o kadar emin olduğum nedenler, artık belirsiz ve karışık hale geldi.

Cadence ile konuşabilseydim her şey çok daha kolay olurdu. Her şeyi açıklığa kavuştururdum. Dinlemeye hazırım ve Dimitri sayesinde, konuşmaya açık bir zihinle gireceğim. İyileşmesi için neye ihtiyacı olduğunu gerçekten dinleyeceğim. Daha önce bunu yapmadığımı anlıyorum. Ona bakma ihtiyacım, onun için olduğu kadar benim için de vardı. Kendi sorunlarımla yüzleşmemek için kullandığım bir yöntemdi. Ama geçmişimi de incelemeye hazırım.

Ama bu sorunları aşmamın cevabının beni onun evinden kovmak olduğunu hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, Anna'nın ağırlığı üzerimde rahatlıyor.

Onu daha sıkı sararak, başının üstüne öpücükler konduruyorum. "Sen harikasin, tatlı Anna. Seni bir daha göremesem bile, şunu bilmeni istiyorum, kendi bebeğim olmasını istediğimi fark etmemi sağladın."

Saçlarına iç çekerek nefes veriyorum. Bunun için sorunlarımı aşıp evlenmem gerekecek. Eğer bir bebeğim olacaksa, o küçük erkek ya da kızın iki ebeveyni olacak. Bir çocuğun benim gibi dünyada yalnız kalmasına asla izin veremem.

Uykuya dalmadan önce son düşüncem, Dimitri'den düzgün bir şekilde özür dilemenin bir yolunu bulmam gerektiği.

Beni kalmama izin vereceğini sanmıyorum, ama bana çok yardımcı oldu. Böyle bitiremem. Kalbimi kırsa bile ona hislerimi ve bana öğrettiklerini söylemeliyim.

Ne kadar uyudum bilmiyorum, ama uyanınca izlendiğimi hissediyorum.

Anna hala göğsümde uyuyor, ama gözlerimi açtığımda Dimitri'nin kollarını kavuşturmuş bir şekilde başımda durduğunu görüyorum.

Dün gece bıraktığım boxer şortundan başka hiçbir şey giymemiş.

"Kızımın kulağı ağrıyor," diye fısıldıyorum. Gözlerim tekrar kapanıyor. Yorgunum ve rahatım.

Dimitri'nin eli çıplak bacağımda kayıyor. "Kızımı sana emanet etmekle hata yapmadım, değil mi?"

"Onu asla incitmem." "Buna nasıl güvenebilirim?"

Kafamı sallıyorum. "Ben de aynı sorunu yaşıyorum. Kalbimde hissettiklerimle, sende gördüklerimi nasıl güvenebilirim?"

"Haklısın," diye cevaplar ve yanıma çömelir, eli uyluklarımın üzerine yerleşir.

"Ama özür dilerim," diye fısıldadım. "Bazı konularda haklıydın ve ben..."

"Milaya," diye mırıldandı ve göğsümde bir baloncuk yükseldi. Bana bana tatlım mı diyor?

"Evet?" diye soruyorum umutla.

Ayağa kalktı, sonra kollarını altıma soktu ve beni ve Anna'yı sandalyeden kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Hepimiz benim yatağında yatıyoruz," diye cevaplar. "Dimitri," diye başlarım.

"Daha sonra konuşabiliriz. Hala çok kızgınım. Ama uyuyamıyorum ve yarın işim var."

Kollarının arasına sokuluyorum. "Haklısın. Bu iyi bir fikir." "Yarın konuşacağız."

"Şimdi konuşabiliriz."

"Hayır." Odasına giriyor. "Sadece biraz uyumak istiyorum ve senin de uyuman lazım."

"Bana uyar." Tartışacak durumda değilim. Beni hafifçe yatağa yatırıyor, Anna hala kollarımda, sonra arkama geçip beni vücudunun kıvrımlarına sokuyor.

Aralarında sıkışmış halde, kucaklamasına anında gevşerim ve tekrar uykuya dalarım.

Anna uyanana kadar tekrar uyanmıyorum. Uykulu gözlerle saate bakıyorum, saatin dokuzu geçtiğini fark ediyorum.

"Günaydın," Anna gülümseyerek cıvıldadı.

"Kulağın daha iyi mi?"

"Evet," diye cevaplar, yatağın kenarına kayarak aşağı iner. "Nereye gidiyorsun?"

"Oynamaya."

Onu takip etmek için kalkmaya başlıyorum, ama Dimitri kolunu bana daha sıkı sarar. "Nereye gidiyorsun?"

Gülümseyerek ona bakıyorum. "Kızını izlemek için."

"Bir dakika için bir şey olmaz." Sonra boynuma başını yaslar.

Neden bu kadar sevgi dolu davrandığını tam olarak anlamıyorum ama sorgulamak da istemiyorum. Elim koluna kaydırıp başımı eğerek boynuma daha kolay ulaşmasını sağlıyorum.

Bacaklarımı onun bacaklarına doluyorum. Serbest elini karnımın üzerine koyuyor. "Çok iyi hissettiriyorsun."

"Sen de," diye nefes veriyorum.

"Ava," Anna diğer odadan seslenir. "Gel oynayalım."

Dimitri boynumda gülerek inler. "Seni çağırıyorlar."

"Duydum." Dudaklarımı ısııyorum. Anna'nın hayatının bir parçası olamayacak olma düşüncesi kaslarımı gerginleştiriyor. "Gittiğimde çok üzülecek mi?" Dimitri'nin yumruğu karnıma çarptığında nefesim kesiliyor.

"Ava," diye boğazıma fısıldadı. "Ben..." "Bu akşam Gertrude geliyor."

"Gertrude mu?"

"Dadımız."

O iç çekiyor ama sertleşmiyor. "Tamam."

"Onu yine iptal edemem, işten ayrılır." Nefes alıyorum. Sarılmanın tadını çıkarıyorum ve bu uyumu bozmak istemiyorum. Ama bugün olacaklar hakkında düşünceler kafama girmeye başladı ve ben bunları görmezden gelmekte hiç iyi değilim.

Dirseklerini kaldırıp bana bakıyor. "Senin gibi bir kadının öfkemizi kalbine alacağını bilmeliydim."

"Seni kim suçlayabilir ki? Benim yapmam gerekmez miydi?" O başka yere bakarken nefesim kesildi.

"Evet." Bu kez iç çeken o. "Ve hayır."

Açıklamasını beklerken kaşlarım kalktı. Eli kalçama kaydı. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama seni ilk gördüğüm andan itibaren senin benim olduğunu biliyordum."

Ağzım açık kalır. "Ciddi misin?"

Boynuma tekrar öpücük kondurdu. "İlişkimizin çok başlarında olduğumuzu biliyorum ve dün evimden gitmeni söyledim, ama seni kızımınla birlikte görmek..." Boynuma karşı yüzünü buruşturduğunu hissettim. "Senin ait olduğun yerin neresi olduğunu biliyorum, milaya, o da bizim yanımız."

Ben de öyle hissediyorum. Dimitri'nin hayatında olmak, başıma gelen en güzel şey. "Ben de bunu istiyorum," diye fısıldıyorum. "Çok istiyorum."

Sıcak nefesi hassas cildimde esiyor. "Ama güven konusunda çalışmamız gerekecek."

"Anladım," diye cevap veriyorum zayıf bir sesle. "Eşyalarımı toplayacağım, Gertrude için odayı boşaltacağım. Hepsini sonra eve getirebilirim..."

"Senin evin burası." Omzumdan koluma doğru öpücükler bırakıyor.
Ama onu görmek için geriye doğru itiyorum. "Sadece bir misafir odası var. Gertrude'un orada kalmasını istersin herhalde."

"Evet. Bu yüzden eşyalarını buraya taşımalsın." Ağzım açık kalır. Ciddi olamaz. "Dün..."

"Ne dediğimi biliyorum," diyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş halde. "Haklısın. Benim nasıl bir adam olduğumu bilemezdin. Ama Anna..."

"Onu asla incitmezdim."

"Anlıyorum, milaya, ve ona bakacağına güveniyorum."

Bir an için duygularım beni boğar. Onun kabulü ve anlayışı, kalbimi tarif edemeyeceğim bir şekilde doldurur. Yataktan kalkarım. "Teşekkür ederim."

"Nereye gidiyorsun?" O da oturur, kaşları çatılır.

"Anna ile oynamaya gidiyorum."

Başını yana eğip bana bakar.

"Çünkü burada bulmayı umduğum her neyse, Anna'nın en iyisini hak ettiğini her zaman çok iyi biliyordum."

O da kalkar, beni kollarına alır ve dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırarak beni yutan ve sahiplenilen bir öpücük verir.

Ancak korku yok, sadece kızgın bir arzu var, ben de kollarımı boynuna dolayıp ona karşılık veriyorum.

Onun verebileceği her şeyi istiyorum ve geçmişimin en güzel geleceği yaşamama engel olmasına izin vermeyeceğim.

Cadence de bir süredir bana bunu söylemeye çalışıyordu. Geri çekildim. "Ben... Cadence ile konuşamayacağımı biliyorum, ama ona bir mesaj iletebilir misin?"

O da başını kaldırıyor. "Ava..."

"Sonunda bana söylemeye çalıştığı şeyi anladığımı bilmesini istiyorum. Hayatımda ilerlemeye hazırım ve..." Derin bir nefes alıyorum, sonraki kelimeler zor geliyor. "Artık beni hayatında istemiyorsa anlıyorum. Onu bırakacak kadar seviyorum, eğer ihtiyacı buysa." Son kelimeler boğazımda düğümleniyor, duygular göğsümü sıkıştırıyor.

"Oh, Milaya," diye eğilir, burnu bir yanağına değiyor, avucuyla diğer yanağını tutuyor. "Onu tüm kalbinizle seviyorsunuz."

"Bazı şeyleri yanlış yaptığımı biliyorum, ama..."

Çenem boyunca öpücükler bırakıyor. "Birçok şeyi doğru yaptın ve endişelenme. Birlikte sevmeyi öğreneceğiz."

"Sevmeyi öğrenmen mi gerekiyor?"

"Babam iyi bir örnek değildi. Kendinden başka kimseyi sevip sevmediğinden emin değilim. Böyle birinin yanında büyümek zor. Kalbimin sesini duymak için kafamdaki sesini susturmam gerekiyor. Gittikçe iyileşiyorum."

O kulaklarımın arkasını öperken ben başımı sallıyorum.

"Ava," Anna kapıdan seslenir, küçük kaşları çatılmıştır. "Gel."

Gülümserim, küçük bir kahkaha göğsümü titretir. "Bu sabah daha iyi misin, küçük kuzum?"

"Evet. Gel." Tombul küçük elini kaldırıp beni çağırıyor. Dimitri'nin boynuna bir öpücük kondurup kollarından çıkıyorum.

O, benim gidişimi izliyor. "On beş dakika sonra duşta randevunuz var."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, yüzüm kızarır. Onunla duş almak kulağa harika geliyor.

CHAPTER NINETEEN

DIMITRI

Anna ve Ava'nın evin içinde koşuşturup gülüşüp gürültü yaptığı bu sabah, en keyifli sabahlarımdan biri.

Kızım Ava'yı benim kadar seviyor.

Bu da Anna'nın Ava'nın ilgisi için en büyük rakibim olduğunu gösteriyor.

Ava'yı duşa sokmak on beş dakikadan fazla sürüyor. Anna kahvaltı ve daha fazla oyun zamanı istiyor.

Ama sıcak suyu açtığımda, tekrar kesintiye uğramamızın an meselesi olduğunu biliyorum.

Bu yüzden Ava'yı kollarıma alıp ayaklarını yerden kaldırıyorum. O da mesajı anlıyor ve bacaklarını belime dolayarak, istekli vücudunun içine anında girmeye izin veriyor.

Beni sarmalaması o kadar iyi geliyor ki, yüzümü boynunun kıvrımına gömerek inliyorum.

Bana karşı çok açık, başını eğerek bana erişim sağlıyor, hatta spreyin yanı sıra onun sıvıları da beni ıslatıyor. Bütün gün burada kalmak isterdim, ama bu seferki hızlı olmak zorunda.

Bu yüzden kalçalarını tutup onu benden kaldırıp tekrar aşağı çekiyorum, ikimiz de inliyoruz.

Hızlı bir tempo belirledim, bacakları belime dolanarak daha hızlı, daha sert olana kadar onu sikim üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdim, ta ki ikimiz de nefes nefese kalana kadar.

O kadar iyi, o kadar doğru hissediyorum ki, tam da olmam gereken yerde olduğumu biliyorum. Ayaklarımı genişçe açıp, o geriye doğru eğilirken onu daha sert sikiyorum, göğüsleri dışarı çıkıyor, çığlıkları ve nefes nefese kalması yoğunlaşıyor, böylece onun yaklaştığını anlıyorum.

Kendi orgazmımın yaklaştığını hissediyorum, biraz daha dayanmaya çalışırken testislerimde sperm kaynıyor. O boşalana kadar boşalmayacağım, ama o kadar gerginim ki, kırılabilirmişim gibi hissediyorum.

Dayanıyorum, bacakları belime dolanıyor, elleri omuzlarıma gömülüyor, tırnakları derimde izler bırakıyor.

Sonunda o da boşalıyor, çığlığı banyoyu dolduruyor. Bu benim boşalma işaretim, boğazımdan gelen gırtlaksı bir kükremeyeyle onu spermle dolduruyorum.

Duvara yığılırım, hala onu kollarımda tutuyorum. Dayanıklılığı olan bir erkeğim ama Ava ile seks yapmak bambaşka bir tatmin ve yorgunluk seviyesi.

Kollarımda tamamen yumuşak, vücudu benimkine yapışmış. "Bu harikaydı."

Omzuna öpücükler kondurarak gülümsüyorum. "Evet. Öyleydi."

Başı duş duvarına yaslanıyor. "Sanırım misyoner pozisyonuna geçebiliriz."

Bu sözler anında bana enerji verir, içimdeki penis sertleşir. "Bunun için bolca vaktimiz var ve o zamana kadar yapabileceğimiz birçok yaratıcı seçenek var."

Bir bacağına yere indirirken gülümsediğini hissediyorum, ayak parmağı ıslak fayansların üzerinde dans ediyor. "Bunu bilmek güzel."

Sanırım bunun uzun vadeli bir ilişki olmasını istediğimi anlamaya başlıyor. Diğer bacağına da yere indirirken, kendi ağırlığını desteklerken yanlarını okşuyorum.

"İstedğin kadar zaman alabiliriz, milaya." Kalçalarını avuçlayıp, kalçalarını benimkilerin arasına çekiyorum.

"Teşekkür ederim, Dimitri. Ve anlayışın için teşekkürler..." Eli havaya kalkıyor, el sallıyor.

"Cadence'e mesajını iletirim." "Teşekkür

ederim." Sesinde boğuk bir ses duyuyorum.

Yıkanıp duştan çıkıyoruz ve giyiniyoruz. Ava beni işime bırakıp Anna'nın odasına dönüyor.

Yeni dadı öğleden sonra geç gelecek. Ama benim istediğim olursa, Ava hiçbir yere gitmeyecek. Benim odama taşınacak. Dadı da burada olacağı için, daha uzun süre duş alabiliriz.

Telefonumu alıp Zane'i aradım.

The Hunt için yarışmacıları dikkatle inceliyoruz ve Zane, Cadence'i kazanmasını umduğum adamdı.

O, çok güçlü bir adam ama dengeli bir mizacı var, sabırlı ve nazık, Cadence'in zorla değil, sevgi ve sabırla yetiştirilmesi gerektiğini anlayacak biri.

"Dimitri?" Zane şüpheyle cevap veriyor. Trent, herkesin güvende olduğundan emin olmak için ikisini de düzenli olarak arıyor, ama benim aramam... beklenmedik bir şey. Çiftin yalnız kalması gerekiyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, sandalyeme yaslanarak. "Kulübe nasıl?"

"Kulübe denemez. Evet, her şey yolunda. Dün Trent aradığında da öyle söyledim."

Yakalandığımı bilerek ağzım seğirdi. "İyi. Cadence'e saygımdan seni arıyorum."

"Saygı için...?"

"Av için. Süreç için..." Nefes alıyorum. "Ama Cadence'in arkadaşı Ava benim evimde ve kendi iyileşme sürecini yaşamaya çalışıyor."

"Cadence, Ava ile konuşmak istemiyor," diyor Zane, kadını için savaşılmaya hazır bir adam gibi. İyi.

"Bu yüzden onu değil, seni arıyorum."

"Devam et."

"Ava, Cadence'in iyileşmesi için gerekliyse, Cadence'in hayatından çıkmasını kabul etmeye hazır olduğunu söylüyor. Sadece Cadence'in güvende olduğunu teyit etmek istiyor. Hepsi bu."

"Bunu ona söyleyemez misin?"

"Denedim, ama bu bir güven meselesi ve The Hunt'ı organize eden kişi olduğum için, sözüme inanmakta zorlanıyor."

Zane homurdandı. Telefonu sessize almış olmalıydı, çünkü ses kesildi. Bir dakika, hatta daha uzun bir süre sessizlik oldu, sonra geri geldi. "Ava'yı arayacak. Sadece bir dakika."

Uzun bir nefes veriyorum. Bu kurallara aykırı ve Trent'in telefonlarında izleme cihazı olduğunu biliyorum, yani Zane'i aradığımı ve Cadence'in Ava'yı aradığını öğrenecek, ama ona sonra açıklarım.

"Teşekkürler, Zane." Telefonu kapatıp ofisimden çıkıp Anna'nın odasına gittim. Anna ve Ava birbirlerine sokulmuş, oyuncak evle oynuyorlardı.

Onları görmek g  s m  sıkıştırdı ve neredeyse onları rahatsız etmek istemedim. Ama Ava'nın buna ihtiya ı vardı. "Ava, telefonun yanında mı?"

"Evet. Neden?"

Ama bir saniye sonra telefonu çalıyor. Cebinden çıkartıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Ona nazikçe gülümsedim. Bu anın ona ne kadar iyi geldiğini biliyordum ve ona bunu yaşattı ım için çok mutluydum.

CHAPTER TWENTY

AVA

Telefonumda Cadence'in adını görmek beni şok etti. Anna'nın başına bir öpücük kondurup ayağa kalktım ve cevap düğmesine bastım, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Alo."

"Selam," diye cevaplar Cadence.

Serbest elim yüzüme gelir, rahatlama, öfke, sevgi ve kızgınlık arasında gidip gelirken gözlerimi kapatırım. "İyisin."

"Ben iyiyim," diye iç geçirir.

Ağzım açılır, kelimeler ağzımda birikir. *Bana bunu nasıl yapabildin?* Söylemek istediğim şeylerin başında bu var. Ama Dimitri'ye Cadence'i bırakmakla ilgili söylediklerimi hatırlayarak kelimeleri yutuyorum. "Sevindim."

"Hiçbir şey söylemeden gittiğim için özür dilerim. Anlayacağın düşünmedim." Onun sözlerini dinlerken, kendimi kontrol etmek için mücadele ederken boğazıma gelen yumruyu yutuyorum. Dimitri kollarını bana doluyor, beni yerden kaldırıyor ve Anna'nın odasından çıkarıyor.

"Haklısın. Anlamadım." Hala anlamıyorum. Cadence'in büyürken yaptıklarının yarısını bile anlamadım sanırım. Ama bugün bunun zamanı değil. Dimitri'ye, Cadence'in güvende olduğunu teyit edersem onu hayatımdan çıkarmayı kabul edeceğime söz verdim. "İyi olduğuna sevindim."

"Sen iyi misin?" diye soruyor.

"Ben iyiyim, Cade. İyileşeceğim..." Boğazım düğümlenir ve alnımı Dimitri'nin boynuna dayar, gözlerimi sıkıca kapatırım. "Sana en iyisini diliyorum."

"Ava," der, nefes nefese. "Öyle söyleme. Sanki artık beni istemiyormuşsun gibi."

"Beni istemeyen sensin Cadence. Ve bu normal. Senin mutlu olmanı istiyorum. Her zaman istedim."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Seninle bir ilgisi yok. Evet, dışarı çıkıp risk alman ve hayatı gerçekten yaşamalısın, ama seni aşağı çeken benim. Sen bunu görmedin. Ve ben, tüm kaynaklarını emen bencil bir kara delik yerine, ihtiyacın olan arkadaş olabilmek için düzelmeye çalışıyorum."

Umutsuzca, titrek bir nefes alır, sonra tekrar konuşur. "Bunu sana söylersem, bana öyle olmadığını ve bana yardım etmenin sorun olmadığını söyleyeceğini biliyordum. Ama sorun olmalı, Ava. Bana hak ettiğimden çok daha iyisin. Bazen kızgın görünüyorum çünkü sadece kendi hayatımı mahvetmediğimi, seninkini de mahvettiğimi biliyorum."

Göz yaşları yanaklarımdan süzölmeye başlar. "Senin için cehenneme bile giderim, Cadence. Sen kara delik değilsin. Hayatımı mahvetmiyorsun. Sen benim ailemsin. Bu çılgın dünyada beni koruyan tek kişi sensin. Sana her zaman, senin bana ihtiyaç duyduğun kadar ya da daha fazla ihtiyaç duydum."

"Kahretsin," kendi gözyaşlarına boğulur. "Yine batırdım, değil mi?"

"Önemli değil. Seni affediyorum. Yapman gerekeni yap, sonra belki çift terapisine falan gidebiliriz."

Bir anlık sessizlik olur ve sonra kahkahalarla gülmeye başlar. "Ciddi misin?"

"Gittim. Bir danışmana. Haklıydın. Beş dakika sonra panik atak geçirip yere yığıldım. Belli ki yardıma ihtiyacım var. Tekrar gideceğim. İçimde taşıdığım bu yakınlık sorunlarını çözmeye çalışacağım..."

"Ava," Cadence nefes nefese. "Ona Hank'ten mi bahsettin?"

"Onun adını söylemekten hoşlanmadığımı biliyorsun."

"O pisliği yedi kez daha bıçaklamalıydım."

"Yeter," arka planda bir adam gürlledi. "Heyecanlandığını duyabiliyorum."

"Bu farklı, Zane. Sevdiğim biri saldırıya uğradığında şiddet kullanma hakkım var."

Bacaklarım titremeye başlar. "Ben de seni seviyorum."

"Konuştuğumuza sevindim," diye fısıldadı. "Bütün o kurallara rağmen beni telefona nasıl çıkardın bilmiyorum."

"Uzun hikaye ama en ilginç kısmı, biriyle çıkmaya başladım." Dimitri sonunda ayaklarını yere indirir, vücudum onun vücudundan kayar. Dimitri'nin göğsüne gülümserim.

Cadence duraksıyor. "Kapa çeneni." "Evet. Sana anlatmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de. Ben de. Bir hafta sonra döndüğümde konuşuruz." Bir sessizlik olur. Bir parçam, şu anda bile, telefonu kapatmak istemiyor, onu tekrar bırakamıyor.

Ama artık bu kadar sıkı tutunmayı bırakmamın zamanı geldi. "Hoşça kal Cadence. İyi şanslar.

Seni seviyorum."

"Sen de, Ava. İyi uykular."

Gülümsüyorum, annemiz olmadığı için birbirimize fısıldadığımız sözleri hatırlayarak. Daha fazla şey söylemek istiyorum, ama yerine telefonu kapatıyorum.

Dimitri beni sıkıca sarar, tek kelime etmez. Aramızdaki boşluğu sessizliğin doldurmasına izin veririm, kollarının rahatlığına çok minnettarım.

Cadence'e kızmak istiyorum, ama onun gitmesi, burada kendimi bulmam için ihtiyacım olan itici güç oldu. "Sanırım sana aşık oldum."

Elleri sırtımda yayıldı. "İyi."

"İyi mi?" Yüzümü kaldırıp ona bakıyorum. "Hepsi bu mu?"

"Hayır. Ama sevmiyorsan benimle evlenmek garip olur. Bir kez denedim, pek iyi gitmedi."

Kaşlarım kalktı. Eğilip beni öptü. "Şimdi ne hakkında konuşuyoruz?"

"Ben de seni seviyorum. Sen benim geleceğimsin, Ava Tantor."

"Oh," diye kızarak ellerimi göğsüne koyuyorum. "Bu çok güzel." O eğilip beni öpüyor. "Seninle evlenmek istiyorum."

"Oh," diye tekrar ettim. "Çok hızlı."

Gülümser, sonra gözleri ciddileşir ve kısılır. "Merak etme. Düşünmek için bolca vaktin var. Sen düşünürken benim de halletmem gereken birkaç mesele var."

"Çözmen gereken sorunlar mı?" Benim bakış açımdan, hem hayatını hem de duygularını dikkatli bir şekilde kontrol ediyor.

"Babam kız kardeşlerime yaklaşmama izin vermiyor. Onlar onun acımasızlığının hapisanesinde tutsaklar."

"Bu çok korkunç," diyorum, ellerimle hafifçe boynunu ovuşturarak.

"Onu zorluyorum, yani çok büyük bir ayıyı uyandırıyorum. Senin zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum, benim de öyle. Kız kardeşlerimi kurtarır kurtarmaz, geleceğimizi tekrar konuşabiliriz."

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına öpücük konduruyorum. Daha fazla kadını kurtarmaya çalışması beni şaşırtmıyor. Dimitri, sevdiği kadınları bedenleriyle, zihinleriyle ve ruhlarıyla önemseyen bir adam.

Birkaç santim geri çekilip tekrar gözlerine baktım. "Bana daha fazlasını anlatabilir misin?"

Yüzümü tutarak beni tekrar öptü. "Hepsini anlatacağım. Ama bugün sadece sana odaklanalım. Yarın, benim berbat ailemi ve narsist ve sadist babamı konuşabiliriz."

Onun adına içim sızladı. Çünkü bu konuda ortak bir noktamız var. Gerçekten berbat geçmişlerimiz. Beni anlamasına şaşmamalı.

Ve onu tanıdığımdan beri ilk kez, Cadence artık aramızda değil. Onunla özgürce vakit geçirebiliyorum.

Bu da midemi korkuyla burkuyor.

Hayat bana bir şey öğrettiyse, o da bu tür anların çok ağır bir bedeli olduğu. En azından benim gibi insanlar için, rahatladığım anda korkunç bir şey olmak üzere...

CHAPTER TWENTY-ONE

AVA

GERTRUDE BEŞTE GELİR. Dimitri ile tanışma ve selamlaşma oldukça iyi geçer. O kibar ve misafirperverdir.

Gertrude hâlâ ona yan gözle bakıyor.

O huysuz bir yaşlı kadın ve bu soğukluğunu yaşına bağlayabilirim. Ama Dimitri'nin ellerindeki dövmelere bakışından, birlikte yaşayacağı adamın nasıl biri olduğuna şüpheyile yaklaştığı belli.

Taşındıktan sonra benim de burada yarı zamanlı olarak yaşadığımı fark ettiğinde nasıl tepki verecek merak ediyorum.

Arkadaşlar ve aile için dadı bulma konusunda insan kaynakları politikasını hatırlamaya çalışırken yüzüm buruşuyor. Kafamı sallıyorum. Bu yarının sorunu.

Bu gece, Gertrude'u yerleştirip Anna'nın alışmasına yardım etmek benim görevim. Onun için çok fazla değişiklik oldu ve üzülmesini istemiyorum.

Dimitri akşam iş için çıkar. Gitmeden önce bana veda öpücüğü verir. "Bu gece geç geleceğim."

Akşam yemeğini hazırlayıp oyun oynadıktan ve en sevdiği programı izledikten sonra Gertrude'u yatırma rutinine alıştıyorum.

Kanepede otururken Gertrude örgü örerken, ben de dizüstü bilgisayarımı açıp Anna'nın dadısı için Gertrude'un kalıcı birini bulmaya kararlıyım. Artık oyalanmayacağım.

Haftaya birkaç görüşme ayarladım, ama birkaç tane daha ayarlamam gerekiyor. Bir de görmezden geldiğim bir yığın yeni talep var.

E-postalarımı açarken iç çekiyorum ve cevaplanmamış tüm yazışmaları gözden geçirmeye başlıyorum. Bunları halletmem haftalarımı alacak.

Tam o sırada cep telefonum çalıyor. Numarayı tanımıyorum ve cevap vermeden önce yerel numaraya gözlerimi kısarak bakıyorum. "Alo?"

"Bayan Tantor, ben resepsiyondan Henry."

"Oh. Merhaba Henry."

"Bay Trent sizi görmek istiyor."

"Bay Trent mi?" Bir anlık şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

"Sık sık buraya gelir, hanımefendi. Bay Ivanov ile çalışıyor. Anahtarı var ama nezaketen beni aramamı istedi."

Bağlantıyı kurduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Tabii ki. Onu yukarı gönder." Dizüstü bilgisayarımı tekrar kapatıp, dudaklarımı ısırarak kahve masasına koyduktan sonra ayağa kalkıp mutfağa doğru yürümeye başladım.

Tam mutfağa vardığımda asansör kapısı açıldı.

Tamamen siyah giyinmiş bir adam asansörden çıkar. Dimitri'nin yaşlarında olduğunu düşünüyorum, ama çok daha gri saçlı, ama yine de aynı derecede saygın, kıyafetleri özenle dikilmiş, saçları mükemmel bir şekilde taranmış. Oldukça yakışıklı ve dostça bir gülümsemeyle karşılıyor bizi. "Sen Ava olmalısın." Rus aksanı, tam olarak anlayamadığım bir gerginlikle karışık.

"Benim. Trent?" Nedense elimi uzatmıyorum. Ona dokunmak istemiyorum... Belki de sandığım kadar iyileşmemişim.

"Evet, doğru." Gülümsemesi genişleyerek dişlerini daha fazla gösterir. "Aslında Dimitri seni almam için beni gönderdi."

"Almak için mi?" Kaşlarım çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

Tuz ve karabiber rengi saçlarını eliyle taradı, gülümsemesi kayboldu. Elini indirip ceketinin yakasını çekti. "Endişelenmeni istemem, ama Cadence bu akşam düştü ve yerel bir hastaneye kaldırıldı."

Nefesimi tutarak ellerimi ağzıma götürdüm. "Ciddi misin?"

"Korkarım öyle. Seni soruyor ve Dimitri seni ona götürmem için beni gönderdi, böylece birbirinizi görebilirsiniz."

Ellerim düşer, göğsüme yapışır. "O iyi mi? Yaraları ciddi mi?"

"İyi olacak. Bacağı incindi, ama hepimiz seni görmek isteyeceğini düşündük. Onu bir gör." Daha fazla dinlemeye gerek yok. Dönüp diğer odaya koşuyorum, sweatshirt'ümü alıp spor ayakkabılarımı giyiyorum. "Hemen

Geri döneceğim, Gert. Acil bir durum çıktı," diye bağıyorum Gertrude'a ikinci ayakkabımı giyerken.

Endişeyle bana bakar ama ona soru sorma fırsatı vermeden ayağa kalkıp mutfağa doğru koşarım.

Trent beni görür görmez asansör düğmesine basar.

Asansör kapıları kapanana kadar, Dimitri olmayan bir adamla baş başa kalacağımı fark etmiyorum.

Bu, benim yapmayacağım şeylerden biri.

Cadence için kendimi kontrol etmem gerektiğini bilerek paniği bastırmaya çalışıyorum, ama garaja vardığımızda bacaklarım titriyor.

Trent'in arabasının Dimitri'nin arabasının olduğu yere park edilmiş olması ve Trent'in telefonuna basarak garaj kapısını açması işimi kolaylaştırıyor.

Trent, Dimitri'nin güvendiği bir adam olduğu belliydi. Arabaya binerken birkaç kez derin nefes alıp verdim.

Arabayı garajdan çıkarır ve Vegas sokaklarından otoyola doğru ilerler.

Trafik o kadar yoğun ki bir süre konuşmuyoruz. Bunun yerine, pencereden dışarı bakarak Cadence, geçmişimiz ve Dimitri hakkında düşüncelere dalıyorum.

Trent beni düşüncelerime bırakıyor ve ben de sessizliğin rahatlatıcı etkisiyle gevşiyorum.

Ama trafik azalınca, nereye gittiğimizi bilmediğimi fark ettim. "Hastane nerede? Yakınlarda olduğunu sanıyordum."

"Güneyde," diye cevapladı.

"Cadence'in götürüldüğü hastane güneyde mi?" diye soruyorum, tek kelimelik cevabı beni tekrar tedirgin ediyor.

"Onun için yerel demek istedim." Bana bakar ama bu beni sakinleştirmez.

Hatta, yan bakışı göğsümü sıkıştırıyor. "Peki, orası nerede?" Otoyol hızla ilerlerken, tek görebildiğim açık çöl.

"Çok uzak değil. Nehirden beslenen küçük, ormanlık bir alan var. Orada Av için kullandığımız kulübelerimiz var."

"Av," diye tekrarlıyorum, omurgamdan bir ürperti geçiyor. Dimitri ayrıntıları paylaşamayacağını çok net bir şekilde belirtmişti. Trent'in bundan bahsetmesine şaşırıyorum.

"Av'dan sonra, kazanan ve ödül için hızlıca gidebileceğimiz bir yer olsun isteriz."

"Kazanan mı? Ödül mü?" Arkadaşımın ödül olarak anılmasından hoşlanmıyorum. Ona bakıyorum, ellerimin titremesini engellemek için ellerimi sıkıyorum. Neden bana bunları anlatıyor? Ve neden ben sadece anahtar kelimeleri tekrarlıyorum?

"Kadınlar gönüllü olarak geliyor. Çoğu Cadence gibi, dış dünyada anlamlı ilişkiler kurmakta zorlanıyor ve kendi kalıplarını kırmanın bir yolunu arıyor. Kalıplaşmış düşünce yapısının sinirsel olarak sıfırlanması diyebiliriz. Davranış döngüsünü kırmanın bir yolu. Dimitri sana daha fazla bilgi verebilir."

"Dimitri sinirsel sıfırlamadan mı anlıyor?"

Trent bana alaycı bir gülümsemeyle anlamlı bir bakış attı. "Sana söylemedi mi? Hiç şaşırmadım. İkiniz birbirinizi pek tanımıyorsunuz ve sen onu aldattın."

Kalbim hızla çarpmaya başlar, kan kulaklarıma hücum eder.

"Dimitri, babası onu bırakıp aile işine girmeye zorlamadan önce nörobiyoloji okumuştı. Ama edindiği bilgileri, birçok kadının hayatını değiştirmek için kullanıyor. Korku tepkisi, diğer tepkilerden daha iyi yeni sinir yolları oluşturmaya yardımcı oluyor. Bana sorarsan, annesinin sonunu yeniden yazmaya çalışıyor, ama bunu düşünmem çok normal. Ben psikoloji okudum."

Ona bakıyorum, titreme tüm vücudumu sararken nefes almakta zorlanıyorum. Başka bir zaman, Dimitri hakkında öğrendiğim bu bilgiyi keyifle dinlerdim ama şu anda tek düşünebildiğim arkadaşım. "Cadence mi yaptı bunu? Bir adamın onu avlamasına izin mi verdi? Yakalamasına?"

"Adam değil. Adamlar. Beş kişi. Zane kazanan oldu."

"Yaraları ondan kaynaklanmıyor mu?" diye ağlayarak telefonumu çıkarmaya çalışıyorum ve Dimitri'yi aramak istiyorum. Nedense, tehlikede olmadığımı söylemesi için onun sesini duymam gerekiyor. Çünkü bu durum... delilik gibi gelmeye başladı.

Ama Trent, ne yaptığını bile anlamadan telefonu elimden kapıyor.

Küçük bir çığlık attım. "O benim telefonum!"

Cevap vermez. Bunun yerine camı indirip telefonu hareket halindeki arabadan dışarı atar.

Başımı çevirip, telefonun asfaltın üzerine düşüp birkaç kez zıpladıktan sonra durduğunu ve ekranının yandığını gördüm. Ekran kararmaya kadar izledim, koltuğumun arkasına sıkıca tutunarak boğazım düğümlendi.

Daha önce de aynı hatayı yapmıştım, bana saldıran adamın sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünmüştüm. Burada bir hata yok ve daha fazla bilgi almak için sormak da anlamsız.

Trent bana nedenini söylemeyecek.

Kan kulaklarıma hücum ederken, zihnimdeki düşünceleri sakinleştirmeye çalışarak, kesik kesik nefes alıyorum.

Kollarımı belime doladım. "Gerçekten nereye gidiyoruz?" Nefes nefese, zar zor fısıldayarak sorabildim.

"Av," diye cevapladı alaycı bir gülümsemeyle. "Sen bir sonraki ödölsün."

"Hayır." Ama sesim fısıltıdan öteye geçmiyor. Zar zor konuşabiliyorum.

"Bu arada, bir erkek ödölü onu sikerek alır. Yerde, toprakta ya da diğer oyuncuların izleyebileceğı bir ağacın dibinde."

Bir top gibi kıvrılıyorum, erkeklerin kavga ettiğı, içlerinden birinin beni acımasızca aldığı düşüncesi beynimi bembeyaz, sonra da kapkara yapıyor.

CHAPTER TWENTY-TWO

DIMITRI

"TRENT GEÇ KALDI," saatime bakıp önümdeki beş adama sert bir bakış attım. Son birkaç gün daha dikkatli olsaydım, bu dövüşçü kadrosunu asla kabul etmezdim.

Yüzlerce başvuru var ama kimi kabul edeceğime çok dikkat ediyorum. Bunlar en güçlü erkekler. Askerler, dövüşçüler, borsa simsarları, hepsi kendi alanlarının en iyileri ve modern dünyanın zorlaştırdığı derin, anlamlı bir ilişki arayan erkekler.

Katılan kadınlar da aynı şeyi istiyor. Gerçek bir koruyucu ve bakıcı. Ama her kadını doğru yarışmacıyla eşleştirmek için çok dikkatliyim.

Cadence'in durumunda, erkeklerin hepsi dengeli bir mizaca sahipti, böylece onun mücadelelerine sabırlı olacaklarından emin olabilirdik. Güvenmediğinde, savaşır.

Onun Avı, ona karşı güç kullanmayacak, sadece diğer erkeklere karşı güç kullanacak oyuncular gerektiriyordu. Bu zorunluydu. Tabii ki, bir avcı beni kandırmayı başardı, bir daha yapmayacağıma söz verdiğim bir hata.

Bu yüzden bu alandaki oyuncular beni endişelendiriyor. Bu kadro Cadence'inkinden yirmi kat daha agresif. Bu erkeklerin hepsi daha önce yarışmış, çoğu da mümkün olan en agresif şekilde.

Bu hoşuma gitmiyor. Hiçbirine ikinci bir şans verip yarışmasına izin vereceğimi sanmıyorum. Hepsinin tek bir avda olması, Trent'in kararını ciddi şekilde sorgulamama neden oluyor. Ve şimdi, geç kaldı.

Trent'ten hiç şüphe etmemiştim, biz silah ve acı kardeşleriz. Ama son zamanlarda garip davranıyor. Trent, Amerika'ya gelmeden önce babamın en güvendiği adamlardan biriydi. Babam, bana yaptığı gibi ona da şantaj yaptı, Trent'in sadakatini kazanmak için sevdiği kadını elinden aldı.

Ama Trent, babamın gücünü elinden alıp karısını ve kız kardeşlerimi geri alabilmemiz için bana sadakatle yardım etti.

Yanımdaki adamlar huzursuzca hareket ediyorlar.

Tarlanın ortasındayız, solumuzda bir nehir kıvrılıyor, diğer taraflarımız ağaçlarla çevrili. Nehir, ormanlık bir vaha yaratmış. Bu yüzden burayı seçtim. Vegas'a yeterince yakın, ama faaliyetlerimizin fark edilmeyeceği kadar sessiz ve tenha.

Bu alanı satın aldım ve meraklı gözleri uzak tutmak için dört metrelik bir duvarla çevirdim.

"Ne oluyor lan?" diye gürledi içlerinden biri. Tazz. Çılgın MMF dövüşçüsü, enerjik kadınları sever. Son kız arkadaşı büyük bir şirketin CFO'suydu. Kadınlara karşı oldukça naziktir, uygunsuz bir şekilde düşmanca davrandığı kişiler diğer erkeklerdir. Son The Hunt turunda saldırganlığı sorun olmuştu.

"Sakin ol," diye gürledi Callum. O eski bir özel kuvvetler mensubu ve yarıştığı kadını o kadar korkutmuştu ki, kadın ilk haftasını kazananın yanında, sinek kağıdına yapışmış sinek gibi ona yapışarak geçirmişti. Callum bunu umursamamıştı ve bu muhtemelen aralarındaki bağı güçlendirmişti, ama Callum'un kadını o kadar korkutması gereksizdi.

Onları sırayla süzerken gözlerim kısılır. Trent, bu dövüşçülerin hepsini işaretlediğimi biliyordu. Neden buradalar? Bana danışmadan böyle bir karar vermezdi. Neden bu sefer verdi?

Bu da tüylerimi diken diken ediyor. Trent son zamanlarda garip davranıyordu ve bu kadar dikkatim dağılmasaydı fark ederdim.

Telefonumu çıkarıp onu ararken kaslarım seğiriyor. Telefonu açmıyor.

Ama farlar ağaçların arasından geçip kapının kapanma sesini duyduğumda cevap vermediğini anlıyorum. Sonunda geldi.

Umarım bu kadar erkeksi bir enerjiye hazırlıklı bir kadın seçmiştir. Bunu atlatmak için güçlü bir kadın gerekir.

Farları söndürdü ve park alanından tarlaya giden yol tekrar karardı.

Hava duruluyor ve etrafımdaki adamlar başlamak için sabırsızlanarak hareket ederken havanın çatırdamasını hissediyorum.

Tüm yarışmacıları silah var mı diye kontrol ettim, ama yine de sırtımın alt kısmında sakladığım tabancamı hissederek arkama uzandım. Sağıma baktım, adamlarımdan biri sıranın sonunda duruyordu.

Alex. O da benim hissettiğim aynı ihtiyatla bana bakıyor.

Bütün alan kameralarla donatılmış, müdahaleye gerek olması ihtimaline karşı daha fazla adamım kabinlerde izliyor. Her türlü güvenlik önlemini aldık ama bu, vücudumu saran gerginliği engelleyemiyor.

Kalçamdan telsizi alıp, alıcıya bağırarak çağrı düğmesine basıyorum. "Trent ne yapıyor?"

Hat cızırdadı ve adamlardan biri cevap verdi: "Kızı sahaya götürüyor. Av her an başlayabilir." Karşıdaki sesi tanımadım, bu da endişemi daha da artırdı. Bir şeyler çok ters gidiyordu.

Yarışmacılar onun sözlerini duymuş ve hala hazır ve bekliyorlar.

Havada onların ve benim gerginliğimden kaynaklanan bir gürültü var, arka dişlerim birbirine sürtünüyor.

Yola doğru baktığımda, küçük ve kambur bir silüet belirir. Gözlerim kısıılır. O yanlış kişi. Bir bakışta anlıyorum.

Bu tür bir alana çıkan bir kadın, savaşıcı olmalı. Saldırganlıkla başa çıkabilecek kadar güçlü olmalı. Bu kadın ise ödü kopmuş durumda. "Bekle," diye homurdanıyorum, Tazz bir adım öne çıkarken kasları seğiriyor.

Alex de öne çıkar ve diğer adamlar da onu takip eder, hazırlık yaparken uzuvlarını titretir, kornanın sesini bekler. "Bekleyin," diye bağırırım ve telsizin düğmesine basarım. "Kornayı çalmayın. Tekrar ediyorum, çalmayın..."

Cevap yok, korna tarlada çalmadan önce kimse cevap vermiyor, emrim yok sayılıyor.

Kadın çılgık atar ve sesinin tonunda korkuyu duyarım.

Ama aynı zamanda...

O ses tonu. Anlamam yarım saniye sürer ve sonra anlarım. Bu Ava. Ava bu alanın diğer ucunda duruyor.

Zihnim yetişemedi vücudum harekete geçer ve tüm hızımla koşmaya başlarım. Alex'e önce ben ulaşırım. "Kadına ulaşamazlar," diyorum. "Ne pahasına olursa olsun durdurun onları."

Sonra ilk yarışmacıya doğru ilerliyorum.

Çocukluğumdan beri savaşıcı olmak için eğitildim ve şimdi tereddüt etmiyorum. Parmaklarımı boğazının yan tarafına saplıyorum. Saldırım beklenmedik geliyor, bir ton tuğla gibi yere yığılıyor.

Diğer adamların ayak sesleri duyulmasını engelliyor ve ben sürpriz unsurunu koruyorum.

Önümde Ava, yerde cenin pozisyonuna kıvrılmış. Bu, bacaklarımı daha hızlı hareket ettiriyor. Bir başka avcıya ulaşıyorum ve böbreğine vurduğum darbeyle onu yere düşürüyorum. Kendine gelip arkama geçecek, ama benim ilk işim diğer adamlardan önce Ava'ya ulaşmak.

Bir sonraki adama ulaştım ve bacağını tekmeledim, onu yere düşürdüm. Yere çarptığında kemiklerin kırılma sesini duydum ama arkama bakmadım.

Önümde sadece iki adam var: Tazz ve Callum.

Tazz sağa yönelir ve diğer adama öyle bir güçle çarpar ki, Callum yana uçar ve çimlere düşer.

Dişlerimi sıkıp bacaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum, göğsüm yanıyor. En iyi hamlem, ona ulaşmadan hemen önce onu sertçe itmek ve sonra herhangi bir yetenekli dövüşçünün ikinci saldırısını beklemek.

Tazz omzunun üzerinden bakarak gözlerime bakıyor ve hırslıyor. Sonra birden hızlanarak uzaklaşıyor.

Göğsümden bir kükreme kopar, vücudumu daha da zorlayarak koşmaya devam ediyorum, ciğerlerim bu çabadan patlamak üzere.

Ama tam o anda gölgelerden siyah giysili bir figür ortaya çıktı. Bir an için korku göğsümden davul gibi çaldı. Yer kaybediyordum ve şimdi bir adam daha vardı...

Karanlık silüet yumruğunu havaya savurur ve yumruk ölümcül bir isabetle Tazz'ın çenesine çarpar. Tazz adımını yarıda keser ve bir taş gibi yere düşer.

O anda siyah giysili adamın gözleriyle karşılaşıyorum. Killian Smith.

Ava'ya yaklaşırken bunun ne anlama gelebileceğini düşünecek vaktim yok. Hızımı yavaşlatıp, bacaklarımı kaldırıp döndürerek, yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış olan Ava'nın iki yanına iniyorum. "Ava," diye bağıriyorum, patlamak üzere olan ciğerlerimden zar zor kelimeleri çıkarabiliyorum. "Benim."

Bana bakar, mavi gözleri... ürkek. Sonra bacağıma sarılır, o kadar sıkı sarılır ki, mücadele edebileceğimden emin olamam.

Ama onun dokunuşu kafamı berraklaştırıyor, kadınımı korumaya hazırlanırken vücudum adrenalinle doluyor.

Diğer iki dövüşçü bize doğru atılırken, ben onlara dönmek için hareket ettim, ama Killian benimle aralarına girdi. "Eğer önümüzdeki beş dakikayı hayatta geçirmek istiyorsanız..." Kemerinden iki tabanca çekti. "Durmanızı tavsiye ederim."

Diğer dövüşçüler anında itaat eder ve bir an için rahat bir nefes alırım. Ama tam o anda şakağımın yanında bir silahın tıkırtısını duyarım. "Üzgünüm Dimitri, ama onu alamayacaksın."

Trent.

Namlu cildime bastırıyor. Onu yavaşça öldüreceğim.

CHAPTER TWENTY-THREE

AVA

DÜŞÜNEMİYORUM, nefes alamıyorum, Dimitri'ye tutunuyorum. Bana nasıl ulaştığını, bu mucizeyi, anlayamıyorum bile, ama umurumda da değil. Beni öldürmeleri gerekecek, yoksa onun bacağını bırakmayacağım.

Silahın horozunun sesini duyduğumda bunun çok olası olduğunu hissediyorum. Dimitri'ye doğru sıçırıyorum. Onun tepkisi? Elini hafifçe başımın üstüne koyuyor, parmaklarıyla kafa derimi okşuyor.

"Üzgünüm Dimitri, ama kızı teslim etmek zorundasın."

"Sanmıyorum," diye cevapladı Dimitri, parmaklarının hareketini değiştirmeden hafif okşamaya devam etti. Parmaklarım, bir saldırıya hazırlanır gibi onun uyluğuna gömüldü. O kadar sıkı tutuyordum ki, muhtemelen derisini morartıyordum.

Bu benim en kötü kabusum.

Beş adam beni zorla almak için üzerime koşuyor. Dimitri'yi daha da sıkı tutuyorum. Kimsenin bana zarar vermeyeceğine söz vermişti.

O anda, onun bacağına tutunur gibi o sözüne tutunuyorum. "Başka seçeneğin yok."

"Oh, ama var..." siyah giysili adam cevap veriyor. Dimitri dövmeleriyle korkutucuysa, bu adam...

Gerçekten şeytan gibi görünüyor. Koyu renk saçları ve gözleri, keskin kilitleri görünüşüne bu uğursuz havayı katıyor.

İki tabancadan birini sallayarak Dimitri'ye ya da Trent'e doğrultuyor. Emin olamıyorum. "Deneyebilirsin..." duygusuz bir sesle söylüyor

boynumdaki tüyleri diken diken ediyor. "Ama Porsche'ne asla ulaşamayacaksın."

"Bir Rus'u durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Trent tükürüyor.

"Tek başıma mı? Muhtemelen. Evet. Ama dört kardeşim, ben başaramazsam diye seni bekliyor." Siyah giysili adam, sıkılmış ve kendinden emin bir sesle cevap veriyor.

Trent silahı bir otuz santim indirir, ağzında acı bir ifade belirir.

Ama siyah giysili adam konuşmasını bitirmemiştir. "Aramızda bir yanlış anlaşılma olmasın Dimitri, o seni ihanet etti ve Anastasia'yı geri almak için seni babana sattı. Jake onun telefonunu dinliyordu."

"Ben zaten her şeyi anlamıştım," diye cevaplar Dimitri, sakın bir sesle, kollarımın gevşemesine yardımcı olur. Dimitri endişeli görünmüyor, dokunuşları hafif. Kafamı kaldırıp ona bakarım, parmakları saçlarımı okşuyor.

"Başka seçeneğim yoktu," diyor Trent, dişlerini göstererek. "Baban bunu açıkça belirtmişti."

Başını eğmiyor, bakışları Trent'e sabitlenmiş. "O nerede?"

"Bilmiyorum."

Dimitri küçük bir hırıltı çıkarır. "Yalan söylüyorsan iyi ol, çünkü söylemiyorsan aptalsın."

"Anlamalısın," diye karşılık verdi Trent, sesi hırıldamaya başladı. "Anastasia hayatımın aşkı."

Dimitri'nin çenesi taş gibi sertleşir. "Anlıyorum. Ama kendi hedeflerim için başka birinin sevdiğini asla feda etmeyeceğimi de biliyorum. Sadece daha çok savaşırım."

Trent kükrer. "Seni korumaya çalıştım. Sana onun casusluk yaptığını ve seni aldattığını söyledim. O sana ihanet etti. Onu bırakmalısın, kız kardeşlerinle takas etmelisin, baban hala onun senin için değerli olduğunu düşünüyor."

Kulaklarımda kan uğuldadı. Dimitri bunu yapar mıydı? Beni onlarla takas eder miydi? Gözlerimi sıkıca kapattım ve beni avlayan adamların en kötü kabusum olmadığını fark edince dudaklarımdan küçük bir hıçkırık kaçtı.

Bu, benim en kötü kabusum.

Savunmamı aşan kişinin beni sevmeyeceği düşüncesi. Çok kırık olduğum, sevmeye layık olmadığım düşüncesi. Bu yüzden bunca zamandır kendimi sakladım. Cadence'e sarıldım.

Çünkü başka birini hayatıma sokmak, acıyı yeniden yaşamama neden olur.

Dimitri'nin parmakları saçlarımdan çeneme doğru iner, uçları cildimde hafifçe dans eder. "Sessiz ol, milaya," diye fısıldar geceye. "Benimle güvendesin."

Ona bakıyorum, o kadar güçlü ve uzun, çenesi kararlı bir çizgi halinde. Ve biliyorum...

Dimitri'ye güvenebileceğimi.

Yanağımı onun uyluğunun iç tarafına bastırıyorum. Dimitri her zaman ilkeli bir adam olmuştur. Aklım buna inanamadan önce, kalbimin derinliklerinde hissettim.

Beni korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

Ve ona vermeyeceğim hiçbir şey yok. Benim yerim onun yanında.

Daha fazla adamın gürleyen ayak seslerini duyuyorum ve korkuyla bir kez daha donup kalıyorum, Dimitri'nin bacağına imkansız bir şekilde sıkı sıkı tutunuyorum.

Her zamanki gibi eli nazik kalır.

"Onlar benim korumalarım," Trent kollarını göğsünde kavuşturur. "Bunu tek başıma yapacağımı düşünmedin, değil mi? Anastasia ve kız kardeşlerin karşılığında kızı teslim edeceksin. Bu iyi bir anlaşma ve bana teşekkür etmelisin."

Yerde yatan, bana neredeyse ulaşan iri adam ayağa kalkıyor, elini çenesine sürüyor. "Kadının ne sorunu var?"

"Nesi var?" diye sordu Dimitri.

"Yere yat!" Trent, silahını diğer adamın göğsüne doğrultarak bağırdı.

Sert dövüşçü Trent'i görmezden gelir ve bana bakar.

"O kurban edildi," silahlı dövmeli adam cevaplar. Dimitri

boğazından derin bir ses çıkarır. "Bunu nereden biliyorsun?" "Karım da aynı davranışları sergiliyor."

Karısı mı? Bu adam evli mi? Çok korkutucu görünüyor. Ama görünüş aldatıcı olabilir.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Bakışlarımız kesişiyor ve yemin ederim, gözlerinde sıcaklık görüyorum. "Ama merak etme, Ava," diyor sakın ve güven verici bir sesle. "Önce beni geçmeleri lazım ve ben çok zor biriyimdir."

Boğazımdan küçük bir ciyaklama çıkar.

Diğer dövüşçü yaklaşır, omuzları genişler ve Trent'e bakar. Bu adamlar nasıl gerçek şampiyonlar bulduğum grup olabilir? Beni korumak için ayağa kalkmaya hazır adamlar. Savaşçılar. Onlar işte bunlar.

Bir farkındalık içimi kaplar. Gerçek güç, gerçek erkeklik korur, zarar vermez. Bu da demek oluyor ki, Cadence'in planı o kadar da çılgınca değildi.

Beni az önce avlayan diğer dövüşçü, Dimitri'nin yanına bir adım daha atar. "Senin yanında duracağım."

"Bunun bedeli ne?"

"Bir dahaki sefere bedavaya yarışmak istiyorum." Dövüşçü, hayat memat meselesi değil de, ikinci el araba pazarlığı yapar gibi konuşuyor.

"Anlaştık." Dimitri cevaplar.

Başka bir adam, o da siyah giyinmiş, ormandan çıkar. Bunun dost mu düşman mı olduğunu merak etmek için sadece bir saniyem var ki şeytan gürleri: "Tris."

"Başlama, Killian." Dimitri'nin diğer tarafına gelir ve etrafında bir halka oluşturur.

Trent'in arkasında, yüzleri bandanalarla örtülü, siyah giysili bir dizi muhafız belirir. Gözlerimi tekrar sıkıca kapatırım.

"Trent size ne ödedi ise, iki katını veririm," diye bağırır Dimitri.

"Para değildi," diye alaycı bir şekilde yanıtladı Trent. "Aileleri güvende çünkü..."

Dimitri'nin yanındaki adam belinden tuttuğunda hafif bir sarsıntı hissediyorum, ardından silahın patlama sesi geliyor. Çılgılık atarak yere daha da yakınlaşıyorum.

Bir gümbürtü duyuyorum ve gözlerim tekrar açılıyor. Trent yerde ölü yatıyor.

Şok dalgaları içimi sarar. Çılgılık atmamak için dudaklarımı sıkıca kapatıp gözlerimi tekrar kapatırım.

Şaşırmışım, hiç böyle bir ölüm görmemiştim. Ama üzüldüğümü söyleyemem. O adam beni kaçırıp buraya sürüklemişti. Diğer muhafızlar ne yapacaklarını bilemezmişçesine bir sıra halinde garip bir şekilde hareket ediyorlar.

"Killian," diye seslenir Dimitri. "Ava'yı arabama götürür müsün?"

"Hayır," diye inlerim. "Seninle kalmak istiyorum."

Dimitri yaklaşır. "Milaya, ona güvenebilirsin, söz veriyorum."

"Triston götürür," diye cevapladı Killian. "O kadınları benden çok daha az korkutur, ayrıca tabancayı da benden daha az kullanır."

Bir adam eğilip bana rahatlatıcı bir gülümsemeyle bakar. O kadar yakışıklı ki, GQ dergisinden çıkmış bir model gibi. "Merhaba, Ava. Triston Smith, tanıştığımıza memnun oldum."

Birkaç metre ötede bir ceset varken nasıl böyle konuşabiliyor? Bu düşünceye rağmen rahatlamaya başlıyorum ama sonra onun etkisinin farkına varıp ona yan gözle bakıyorum. "Hiç kimse sana neredeyse fazla yakışıklı olduğunu söyledi mi?"

Killian'ın dudaklarından kakhaha patlar. Çimlerin arasından bir adam inler. Avcılardan biri mi? Killian'ın kakhahası kesilir, ama Tris bana yine rahat bir gülümseme atar. "Evet. Bütün kardeşlerim ve eski kız arkadaşlarımın çoğu."

"Tris," diye gürledi Dimitri. "Ormanın içinden geç. Hemen, lütfen."

Triston elini uzattı ve ben de kaslarımı gevşeterek elini tuttum, ama kaslarım çalışmak istemiyordu.

Bana uzanıyor, yardım etmeye çalıştığına eminim, ama ben yine inleyerek kaslarımı gerginleştiriyorum. "Sessiz ol, Ava," diyor Dimitri, eğilip beni kendisi tutmadan önce. Anında gevşiyorum ve o beni kaldırıyor, vücudum doğal olarak ona doğru eğiliyor. Ama kollarımı boynuna dolamadan, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni Triston'a atıyor.

Triston beni yakaladı ve ormana doğru koşarken göğsüne bastırdı.

Ama ağaçların arasına zar zor girmişiz ki, havayı daha fazla silah sesi doldurur.

Bir saniye içinde yere yığıldık, Triston'un vücudu benim üzerimde. Vuruldu mu?

Kontrol edemediğim, kulakları sağır eden bir çığlık atıyorum. Bu, içimden fişkırان korkunun sesidir. Bana zarar vermek istemediğini, belki de kendisi de incinmiş olabileceğini biliyorum, ama ben çok hassasım. Tepkimi kontrol edemiyorum.

"İyi misin?" diye gürler, ellerini kulaklarıma getirip gürültüden korumaya çalışır.

Bu sözler, zihnimi kontrol eden korku balonunu delip geçmeye yardımcı oluyor. "Ben... adamlar..." Nefesimi kesik kesik alırken başka kelime çıkamıyorum.

Ama o sadece başını bana yaklaştırıyor. "Seni buradan çıkaracağım. Endişelenme."

Gömleğine tutunup ona yaslanıyorum.

Otuz saniye geçmeden ayak seslerinin gürültüsü tekrar duyulur. "Ava?"

"Dimitri," diye nefes nefese söylüyorum.

Triston başını kaldırır ve Dimitri'nin bize doğru koştuğunu görürüm.
"Yaralandı mı?"

"H-h-hayır," diyorum zorlukla. "Sadece korktu."

Triston yüzüme nazikçe elini koyar. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

Onun üstümdeki vücudunun beni bu kadar korkuttuğunu söyleme fırsatım olmadı. Dimitri onu benden itip eğildi ve yaralarımı kontrol etmek için ellerini bacaklarımdan kollarıma kadar gezdirdi. Yere uzanıp derin bir nefes aldım.
"Yaralandın mı?" diye sordum.

"Ben iyiyim, tatlım." Ellerini kaburgalarımın ve karnımın üzerinde gezdirir, sonra beni kaldırır ve vücuduna sarar.

Gözlerimi kapatıp ona sarıldım. "Bana nasıl ulaşabildin?"

"Aşkla doluydu," Killian arkadan seslenir. Sesinde alaycılık bekliyordum ama tamamen samimi geliyor.

Dimitri alnımı öptü. "Haksız değil."

Onun sıcak dudaklarının dokunuşunu hissederek gözlerimi kapatıyorum.
"Şimdi ne olacak?"

"Yeni dadı Anna'yla mı?" "Evet."

"Öyleyse, burada kalıp babamın gelmesini bekleyelim."

CHAPTER TWENTY-FOUR

DIMITRI

İDEAL BİR DÜNYADA, Ava Anna ile birlikte evde güvende olurdu. Kadınımı kucağıma alıp Killian'a dönüyorum. "Kızımın güvende olduğundan emin olmanı istiyorum."

Killian yüzünü buruşturur. "Gidebilirim, ama o zaman Ava'yı korumana yardım edemem."

Ava'nın kollarımda titreyerek korkudan ürperdiğini hissediyorum. "Onu Anna'ya gönder," diye fısıldıyor.

Ona bakıyorum, kalbim ağzıma geliyor. Bugün ne kadar korktuğunu hayal bile edemiyorum.

Bu, onun en kötü kabusunun gerçeğe dönüşmesiydi.

Ve tüm bunlardan sonra, kızımı koruması için Killian'ı gönüllü olarak gönderiyor?

Ava'nın sevdiğinde tüm kalbiyle seveceğini biliyordum. Ama bunun kanıtını gözlerimle görmek nefesimi kesiyor.

Başımı eğip onu öpmek için dudaklarım dudaklarına çarptı.

Nazik olmalıyım. O hassas ve savunmasız, ama kasılmıyor ya da geri çekilmiyor.

O da beni öpüyor, dudakları benimkilerin altında yumuşak ve esnek.

Babamın şantaj yaptığı tüm adamlar öldü. Bunun beni bir katil yaptığını biliyorum, ama aynı zamanda onların ailelerini de koruyor. Erkekler askerdir, korunması gerekenler kadınlar ve çocuklardır.

Bu, her zaman anladığım bir gerçektir.

Onların ölümüyle, babam intikam peşinde koşmayacak. Ve tıpkı o bilinmeyen eşleri, anneleri, çocukları koruduğum gibi, ailemi de koruyacağım.

Ava ve Anna, hayatıma mal olsa bile, tam korumam altında olacaklar. Bu benim kuralım. Ve Vegas'ta da bu kurala göre yaşıyorum.

Başımı kaldırıp ağaçların sırasına doğru bakıyorum. Küçük ormanlık alanın ötesinde, en son konforla donatılmış üç küçük ev var. Avdan sonra için yapılmışlar. Bir erkeğin, bağlarını tamamlamak için sahip çıktığı kadını götürebileceğı yer.

Cadence ve Zane şu anda onlardan birinde.

Yanımda, Tazz hızımı takip ediyor, çenesinde ve yanağında morluklar beliriyor.

Tris, yaraları ağır olanları arabasına yükleyip acil servise götürmek için hazırladı.

Ama diğer Smith kardeşler de bize katıldı. Eğitimli bir dövüşçünün ustaca kendine güveniyle hareket eden Gris, sağımda duruyor. Onun yanında Jake ve Luke Kincaid var. Jake güvenlik şefi, Luke ise Kincaid Enterprises'ın baş kas gücü.

Bu adamlar benim rakiplerim. Onları sevmediğimi mi sanıyordunuz? Burada olmaları, karakterleri hakkında çok şey söylüyor. Benimle aynı kurallara göre hareket ediyorlar ve bu yüzden onlara tam bağlılığım var.

"Burada olmamı istemediğinden emin misin?" diye soruyor Killian. "Kavga burada çıkabilir."

"Eminim," diye başımı sallıyorum. "Kızımı koru."

Killian başını sallayarak uzaklaşır ve neredeyse anında karanlıkta kaybolur. Ava'yı onunla göndermek için içimden bir ses var. Ama yolculuk tehlikeli olacak ve onun yeri benim yanımda. Babamın ona zarar vermesine izin vermeden ölürüm.

Ormana giriyoruz, sessizlik duyularımı keskinleştiriyor, ağaçların arasında arama yaparken, tehlikeye karşı gözlerimi ve kulaklarımı dört açıyorum.

Başımı sağa sola çevirirken adımlarımız yavaşladı.

Ava'nın elleri boynuma sıkıca yapışır. Onu daha sıkı sararak, kulübelerle aramızdaki dar orman şeridinden geçeriz.

Babam geliyor. Hiç şüphem yok.

Trent buzdağının sadece görünen kısmıydı. Tehlikenin geri kalanı suyun altında, ortaya çıkmak için bekliyor.

Kulübeler önümde beliriyor, ay ışığı onların siluetlerini aydınlatıyor.

En soldaki kulübenin kapısının açıldığını duyuyorum, kapıda bir adamın belirsiz silueti beliriyor.

"Zane." diye sesleniyorum. "Ben Dimitri Ivanov."

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor, kesintiye hiç de memnun değil gibi.

İç çekip duruyorum. Zane sert bir savaşçı ve kadını korumaya kararlı bir adam. Onu hafife almamalıyım. "İhanet ve savaş," diyorum, sesimde yorgunluk belirliyor.

Kabin içinde bir ışık yandı ve onu arkadan aydınlattı, pencerede bir kadın belirdi.

"Cadence," diye gürledi. "Sana yapmamamı söylemiştim..."

"Cadence," diye bağıır Ava kollarımdan. "Cadence!"

Cadence, hayal bile edemeyeceğim bir güçle Zane'i kenara itip merdivenlerden koşarak bize doğru gelir. "Ava!"

Ava kollarımdan düşer, ayakları yere basar ve sonra ileri atılır, neredeyse düşüyor. "Cadence." Arkadaşına doğru sendeleyerek ilerlerken, bu sözler yarı ağlayarak çıkar.

Zane Cadence'in peşinden gider ve ben de Ava'nın arkasına takılıp iki kadın birbirine ulaşana kadar yürürüm. Kadınlar kollarını birbirine dolayarak, benim anlayamadığım hıçkırıklarla dolu sözler sarf ederler.

Zane gözlerime bakar, tamamen şaşkın bir ifadeyle. "Ne oluyor..."

Ava'nın Cadence için ne kadar önemli olduğunu anlamamış mıydı? Ava'nın arkadaşına yardım etmek için ne kadar ileri gidebileceğini çok iyi biliyordum. Savaşta birbirlerine bağlanmışlardı ve bu bağ karmaşık olsa da kırılması neredeyse imkansızdı.

Ava'nın bu tür bir sevgiye sahip olduğunu bilmek, onu benim için mükemmel kılan şeylerden biri.

"Onlar birlikte siperlerde savaştılar," diye Zane'in sorusunun bir kısmını cevaplayıp Ava'nın omzuna dokunuyorum. "İçeri gir, tatlım. Orası daha güvenli."

Cadence'in gözleri benimkilere kayarken, Ava'nın başını salladığını görüyorum, bakışları her ayrıntıyı alıyor.

Ben de onu izliyorum.

Onun ve Ava'nın davranışları birbirinin zıttı olduğunu biliyorum, ama görünüşleri de zıt. Ava minyon ama kıvrımlı, sarı saçlı ve mavi gözlü.

Cadence uzun ve zayıf, manken gibi bir vücuda sahip, uzun kıvılcık saçları ve benimkine delici bakışları olan kahverengi gözleri var.

Yüz hatları çok çekici olsa da, her çizgisinde onu bir savaşçı gibi gösteren bir sertlik var.

Ava geri çekiliyor, kolları hala Cadence'in omuzlarında. "Dimitri haklı. İçeri girelim."

Cadence hala beni süzüyor. "Bu senin çıktığın adam mı?" "Evet."

"Seni bu karmaşaya o mu soktu?" Cadence'in dudakları kıvrıldı.

Benim yüzüm de sertleşir. "Bunu yapmadığından emin misin?"

Gözleri kısıılır. "Nasıl cüret edersin..."

"Yeter," diye araya girdi Ava. Sözleri tartışmaya yer bırakmasa da, sesi yumuşak ve rahattı. "Dimitri'nin yanında kalmayı ben seçtim, Cadence."

Cadence'in bakışları Ava'ya kayar ve onun yumuşadığını görürüm. "Bunu gerçekten konuşmalıyız, Ava. Seni belaya sokacak insanları seçmen sağlıklı değil."

Cadence kendi sözlerine yüzünü buruşturur ve onun benden değil, kendinden bahsettiğini anlarım. Omuzlarım biraz gevşer, çünkü birbirimizi anladığımızı düşünürüm.

Ama haklı olduğunu fark edince omuzlarım tekrar gerildi. Ava'nın başına bir sürü bela açtım.

Ava bir koluyla Cadence'i bırakıp elini bana uzattı. "İkimiz de biliyoruz ki, kendi başıma kalsam, tüm zamanımı çalışmak ve endişelenmekle geçirirdim."

Cadence yumuşak bir kahkaha atıyor. "ok doğru. Ama sıradan tehlikeli insanlar seçebilirdin. Bilirsin, fke ve terk edilme sorunları olduğu için değil, sıkıldıkları için küçük hırsızlıklar yapan insanlar."

Zane'in eli Cadence'in sırtına kondu. "Onlar üzerinde çalışıyoruz." O anda Zane'in kollarında ve yüzünde birçok morluk olduğunu fark ettim. Cadence'i zapt etmekte zorlanıyor mu acaba?

Tazz da fark etmiş olmalı ki boğazını temizliyor. "Cadence, değil mi?"

Zane, Cadence ve Ava'nın yanından geçerek onları engelledi ve omzuma yaslandı. "Bu sikik herif de kim?"

Dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. "Başka bir yarışmacı, yardım etmeye geldi. Hadi içeri girelim, size tüm detayları anlatayım."

Zane, Tazz'a öfkeyle bakar. "Peki. Ama o dışarıda kalacak." Tazz'ı işaret eder, sonra gözleri diğer erkeklerin üzerinde dolaşır. "Ve bu pislikler de."

Kafamı salladım. "Diğerleri mutlu evliler ve hepimiz neler olacağını anlamalıyız. Herkes içeri girecek."

Zane'in dudağı kıvrıldı. "Tamam."

"Evin ortasına," diye sesleniyorum. "Bir plana ve elimizdeki silahların dikkatli bir envanterine ihtiyacımız var."

Ava Cadence'i bırakıp bana doğru döndü.

Kolumu onun etrafına dolayarak onu yanıma çekiyorum, dudaklarım kulağına yaklaşıyor. "Seni korumak için yapmayacağım hiçbir şey yok, milaya. Buna inan."

CHAPTER TWENTY-FIVE

AVA

Küçük eve giriyorum ve karanlıkta bile pahalı koktuğunu fark ediyorum. Yün halı ve yeni ev aletleri gibi.

"Işıkları kapalı tutuyoruz," diyor Dimitri sessizce. Sadece bana değil, herkese söylüyor. "Bulunmamızı kolaylaştırmayalım."

Kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım. Beni kendine çekerek sırtımı daha sıkı sardı.

Tazz diğer tarafıma geçer ve onun orada olmasıyla kendimi daha güvende hissedirim. Sanki erkeklerin yanında ne kadar çok kalırsam, o kadar az korkuyorum.

Keşke bunu yıllar önce fark etseydim. Doğru erkeklerle çevrili olmanın iyileşmeme yardımcı olacağını.

Cadence, Zane'in yanında duruyor, eli omzunda, vücudu açıkça koruyucu bir duruşla onun biraz önünde, ama buna ihtiyacı yok.

Erkekler her zaman Cadence'in etrafında toplanmıştır. Ama erkekler yüzünden ona bakmamı zorlaştırırsa... O her zaman kararlı bir şekilde bağımsız olmuştur. Hatta agresif bir şekilde.

Dimitri konuşmaya başlar, benim zaten bildiğim bilgileri paylaşır. Babası, ailesinin ve işlerinin başıdır. Kız kardeşlerini rehin tutmaktadır. Ayrıca babasını zorlamak için yaptığı girişimleri de anlatır. "Bu benim savaşım. İsteyen herkes gidebilir. Ama gidecekseniz, şimdi gitmenizi rica ediyorum."

Kimse kıpırdamıyor.

Gözlerimi açıp yüzlerini görmek istemiyorum. Gözlerimi kapalı tutuyorum, burnumu Dimitri'nin göğsüne gömmüşüm. Sadece kulaklarım açık.

Ama kimse kıpırdamıyor ya da konuşmuyor, sessizlik kararlı. Dimitri'ye hafifçe sarılıyorum.

"Trent'in Ava'yı buraya getirdiğini biliyor, yani benim de burada olduğumu bilecektir." "Nihai amacı ne?" diye sorar Tazz.

"Beni öldürmek ya da bağımsızlığımı kazanmaya çalıştığım için cezalandırmak," diye cevaplar Dimitri, yavaşça nefes vererek. "Ve ikincisi olursa, beni tekrar kendi saflarına çekmek için gözünü üzerimde tutacaktır."

Onu daha sıkı sıkıyorum, ellerim sırtında yayılıyor. O da beni sıkıca tutmaya devam ediyor.

"Fiziksel olarak saldırır mı?" diye sorar Gris.

Dimitri duraksar. "Geçmişte bana karşı hamleleri daha çok... taktiksel, yani manipüle etmek amaçlıydı."

"Kız kardeşlerini rehin aldı ve sonra ne yapmaya çalıştı... Ava neden Av'a katılmaya karar verdi?" Luke sorar.

Başımı kaldırıp ona bakarak düşünürüm. İyi bir soru.

"Ben..." Dimitri'nin eli gömleğime yumruk atar. "Ona olan bağlılığımı test etmek için."

Gris boğazından düşük bir hırıltı çıkarır. "Ve bugün kanıtladığın şey..."

"Onun için öldüreceğimi."

Bu sözler kafamı kaldırmamı sağlar, Dimitri'nin keskin çenesine bakarken gözlerim fal taşı gibi açılır. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

Ama diğer koluyla beni yerden kaldırırken beni sarmaladı. "Gris. Ava'yı buradan çıkarman lazım. Bir hata yaptım..."

Duvarımızın arkasında kırmızı bir nokta belirdi.

"Herkes yere!" diye bağırır Tazz, Dimitri'yi kollarında tutarak iterek. Yere çakılırsınız, Dimitri dönerek omzunun üzerine sertçe düşer ve düşmemem için beni korur.

Bir saniye sonra silah sesleri duyulur, yüksek güçlü bir tüfek duvarları ve tavanı kurşunlarla doldurur. Dimitri beni koruyarak vücudumu kendi vücuduyla örterken, korkuyu hissetmeye bile vaktim olmaz.

Bu durum sonsuza kadar sürer gibi gelir. Ellerimle kulaklarımı kapatıp onun korumasına daha da sokulurum.

Üstüme yuvarlanır, elleri de kulaklarıma gelir.

Gömleğine hıçkırarak ağlıyorum, tüm vücudum ağrıyana kadar ona sarılıyorum.

Gürültü başladığı gibi aniden durur. Ne olacağını bilmenin gerginliği tam güçle vurmadan önce, sessizliğe alışmak için sadece bir saniyem var.

"Dimitri," dışarıdan bir erkeğin derin ve tanıdık bariton sesi geliyor. Dimitri'nin bal gibi sesi yok, ama söylemesine gerek yok, onun babası olduğunu biliyorum.

"Otets," diye cevaplar Dimitri. "Bu şerefe neye borçluyuz?" Ayağa kalkmaz. Hatta beni daha da sıkı sarar.

"Çok iyi biliyorsun." Ağır aksanlı sesinde alaycı bir ton duyuyorum.

"Emin değilim," diye cevaplıyor Dimitri, beni yavaşça bırakırken. Oturuyor, ama ben de kalkarken, elini uzatıp beni durduruyor.

"Çok fazla gayrimenkul satıyorsun, evlat."

"Seninkileri değil. Sadece benimkileri." Dimitri'nin eli karnımın üzerinde açılır, sonra yavaşça ayağa kalkan Gris'e bakar.

Gris başını sallar ve bize doğru sürünür. Dimitri, Gris vücudumu engellerken ayağa kalkar.

"Onları benim işimden kazandığın parayla aldığını çok iyi biliyorsun."

"Hayır. Benim işim. Senin kumarhaneni işletmek için aldığım para," Dimitri omuzlarını silker.

"Bu ailede her şey benim, Dimitri. Bunu çok iyi biliyorsun." "Biliyorum."

Dimitri kapıya doğru bir adım attı. "Şartları Şartları konuşalım mı?"

"Neden şartlar olduğunu düşünüyorsun?" diye cevaplar babası.

"Sanırım, üç mülkün satışına devam etmemi istemiyorsan, bir alternatif sunmak için buradasın?"

"Başka seçenek yok. Onları satma, yoksa kız kardeşlerini bir daha asla göremezsin. Yeterince açık olmadım mı?"

Dimitri'nin boyunu uzattığını görüyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Açık konuştun. Bu yüzden beni de görmeme izin vermeyeceğini biliyorum."

Bir sessizlik oldu, o kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyorum. "Beni zorlayacağını mı sanıyorsun?" Babasının sözlerinde keskin bir ton duyuyorum, tehlikeli bir ton, beni titretiyor.

Sonra sessizliği bir silahın namlusu doldurur, vücudum refleksle sarsılır.

Dimitri'nin dudaklarından vahŖi bir hırıltı çıkar, ama ne olduğunu göremiyorum. "Yapma."

CHAPTER TWENTY-SIX

DIMITRI

Menteşelerinden zar zor asılı duran kapıyı AÇIYORUM

Babam, sağında Sasha ve Katarina ile birlikte duruyor, ikisi de eğilmiş ve birbirlerine sarılmışlar.

Her iki yanında birkaç adam var, biri elinde otomatik tüfek tutuyor. Yaptığının bedelini ödeyecek. Sonra.

Çünkü şu anda babam, Sasha'nın şakağına bir tabanca doğrultmuş durumda. Tetiği çekiyor, klik sesi içimi ürpertir.

"Yapma," diye bağıryorum, vücudumdaki her kas taş dönuyor. Babama daha önce hiç olmadığı kadar meydan okuduğumu biliyorum. Bu çatışmayı doruğa ulaştırıyorum, ama şunu unutmamam gerek... O hiç adil savaşmadı ve bugün de savaşmayacak.

"Smith'lerle takas yapmak için kız kardeşlerinden sadece birine ihtiyacım var. Sadece bir kumarhaneyi vermem gerekiyor. Dediğimi yapacaksın evlat, yoksa onun hayatı biter." Açıkça söylüyor. Bu bir pazarlık değil. Bir kumarhane satacağım, sadece bir tane. Karşılığında Sasha hayatta kalacak. Hepsi bu.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. Ava ve Anna'yı korumak için babamdan ayrılmam gerekiyor. Ama bunu Sasha'nın hayatı karşılığında yapamam. Kendimi asla affedemem. "Başka bir yolu vardır."

Silahı indirir, beni dehşete düşüren bir bakışla süzer. "Bir düşüneyim..."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Babamdan korkmuyorum. Ölümünden de korkmuyorum.

Ama sevdiğim insanlara verebileceği zarar, beni dünyadaki hiçbir şeyden daha çok korkutuyor.

"Otets," diye düşük sesle homurdandım, onun baba unvanını hak etmediğini bilerek. "Bir takas yapmayı düşünebilirim."

Siktir. Ne diyeceğini zaten biliyorum ve parmaklarım yumruk haline geliyor. "Hayır."

"Ava'yı ver, ben de Sasha ve Katarina'yı sana veririm." Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirir.

Gris haklıymış. Trent'i kullanarak Ava'nın hayatımdaki önemini test etti ve şimdi bunu öğrendiğine göre, beni kontrol etmek için daha da iyi bir araç buldu. Sevdiğim kadın.

Silahlı tekrar kaldırıp Sasha'nın şakağına dayadı. "Onu vururum Dimitri. Kararını ver ve çabuk ol."

Ağzımı açıp tüm küfürleri sıralamak üzereyken, yumuşak bir el sırtımı okşadı. "Şartları kabul ediyorum."

Ava yanımdan geçerken başımı hızla çeviriyorum. "Hayatta yapmazsın." Elimizi uzatıp parmaklarımı onun kolunun üst kısmına doluyorum.

Bana yumuşak, tatlı, sevgi dolu ve biraz da özür dolu bir gülümseme attı. "Sana yardım etmeme izin ver."

"Hayatta olmaz," Cadence arkamdan tükürdü. Açıkçası, sözler ağzımdan çıkmıştı. "Ava Tantor, kendini feda etmeyi aklından bile geçirme. Kendini öldürmeden de birini sevebilirsin."

Ama Ava cevap vermez, sanki babamın yanına yürüyecekmiş gibi elimi çekip uzaklaşır. Sanki babam üçünü de alıp ortadan kaybolmayacak, beni nefes alamayacak kadar sıkı sıkıya tutmayacakmış gibi.

Bunun asla adil olmayacağını anlamıyor.

Onu durdurmak için tekrar koluna uzanıyorum, ama arkamda bir hareket oluyor. Kafamı çevirdiğimde Cadence'in elinde bir silah olduğunu görüyorum.

Ağzım itiraz etmek için açılır ama o ateş eder. Silahın sesini duyarım, havanın hareket ettiğini hissederim. Bir saniye, sonra iki saniye geçer ve babam geriye sendeler.

Ve sonra dünya patlar.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

AVA

HER ŞEY AYNI ANDA OLUYOR.

Çılgılık bile atamadan Dimitri'nin altına giriyorum, kurşun o kadar yakınımıdan geçiyor ki saçımı yaktığını sanıyorum.

"Kız kardeşlerim!" diye bağırıyor Dimitri ve etrafımızdaki adamlar harekete geçiyor. Ama o kıpırdamıyor. Kollarıyla beni sarıyor, bir koza gibi sarıyor. "Bir daha bunu yapma."

Sesi kızgın. Bana daha önce hiç böyle bir ses tonuyla konuşmamıştı, ama bunun sadece korkudan olduğunu biliyorum. Ben de kollarımı boynuna doluyorum. "Ben de seni seviyorum."

Beni sıkıca sararak boğulur.

"Dimitri," diye fısıldarım. "Kız kardeşlerini al. Cadence beni korur."

Başını kaldırıp karanlık ve fırtınalı gözlerle bana bakar. "Seni ben korurum. Her zaman."

"Git," diyorum. "Onları bulduğunda hepimiz güvende olacağız."

Benden ayrılır, Cadence sağımızda durmuş, elinde silahla. Zane silahı parmaklarından alır. "İkisini de koruyacağım."

Dimitri başını sallar ve kapıdan çıkar. O çıkar çıkmaz, Zane Cadence'e tükürür. "Ne halt ediyordun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, benim kendimi teslim etmemden bahsettiğini sanarak, ama göğsünü kabartan ve çenesini kaldıran Cadence'di. "İkisini de ben koruyacağım mı?" diye karşılık verdi. "Bir şeyi netleştirmek istiyorum. Gereksiz şiddeti bir kenara bırakabilirim, ama

Zane'e doğru adım atar, çenesini kaldırıp gözlerine diker. O uzundur ama Zane çok daha uzundur, dövmele pazıları yumruğunu sıkarken dalgalanır. "Sana söyledim. En iyi arkadaşımı kurtarmak gereksiz şiddet sayılmaz."

"Bir adamı vurdun!" Zane ellerini havaya kaldırır.

Hâlâ yerde yatıyorum. Keskerek istemediğim için çok yavaşça kendimi kaldırıyorum.

"Adil olmak gerekirse, sadece koluna vurdum." Cadence omuz silkiyor. "Bu benim için bir ilerleme."

Zane elini uzattı, beni ayağa kaldırdı ve ikimizi mutfak adasının arkasına çekti. Orada biraz korunaklıydık ve görünmüyorduk.

Dolabın arkasına geçince, "Bu nasıl ilerleme?" diye homurdanır.

Dikkatimi tekrar dışarıdaki olaya çeviriyorum ve ikisinin sadece kavgaya ettiğini fark ediyorum. Dimitri'yi görebilmek için dolabın arkasından bakıyorum. O iyi mi?

Cadence yanımda alaycı bir şekilde güldü. "Cadence'e saldıran son adamı boğazından buz kıracağıyla bıçakladım."

Bu sözler başımı arkadaşım ve erkek arkadaşına çevirir. "Bunun için hala çok minnettarım."

"Bir adamı bıçakladığı için minnettar mısınız?" Zane bana, beni küçülten sert bir bakış attı.

Cadence öne eğilerek Zane'nin beni görmesini engelledi ve aramıza girdi. "Ona öyle bakma."

"Nasıl?" diye sorar Zane, kafası karışmış gibi.

Derin bir nefes alıyorum. "Üvey babamız tarafından tecavüze uğradım." Bu kelimeleri söylemek gittikçe kolaylaşıyor. Bunların gerçekten dışarı vurulması gerekiyordu ve ne kadar çok söylersem, korkum o kadar azalıyor.

Zane anlamadığım bir ses çıkarır. "Bu yüzden mi onu bıçakladın?" Sesi kısık. "Bu yüzden mi rüyalar görüyorsun?"

"Öfkemle başa çıkmam gerektiğini biliyorum," Cadence'in sesi sakinleşmiştir. "Ama bazen..."

"Sen bir savaşçısın," diye cevaplıyor. "Biliyorum, tatlım. Ama bu seni de yiyip bitiriyor. Bazen başkalarının savaşmasına izin vermelisin ki biraz huzur bulabilesin."

O başını sallar ve ben elini tutarım, parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiririm. "İlerlemeyi engellediysem özür dilerim. Seni yalnız bırakayım..."

"Sakın yapma," diye bana yaslanıyor. "Senden her ayrıldığımda, sana neden ihtiyacım olduğunu hatırlıyorum. Sürekli ortadan kaybolduğum için özür dilerim. Bu benim sorunum, senin değil."

"Cade," diyorum, boğazım düğümleniyor. "Seni sonsuza kadar seveceğim. Senin en iyi halin olman için yapmayacağım hiçbir şey yok."

Zane yavaşça elini bizim ellerimizin üzerine koyar. "Sanırım anlamaya başlıyorum."

"Ava," diye seslendi Dimitri kapıdan. "Milaya."

Dolabın arkasından kafamı çıkarırım, gözlerim onunla buluşur. "Dimitri."

Cadence'i bırakıp ayağa kalkmaya çalışırken, iki kız kardeşi onun iki yanında duruyor. "Başardın."

Beni göğsüne çekip yüzünü boynuma gömdü. "Yapmadım."

Geriye yaslanıyorum, gözlerim onun gözleriyle buluşunca iri iri açılıyor.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

DIMITRI

Ava'yı kollarımda tutuyorum, hem rahatlamış hem de korkmuşum.

Kız kardeşlerim var. Kadınımla var.

Neredeyse tüm hayallerim gerçek oldu.

Ama babam kaçtı. Ne kadar yaralı olduğunu bilmiyorum, kan var ama gün ışığına kadar ne kadar olduğunu anlayamayacağım.

Adamları etrafını sardı ve kaçarken kız kardeşlerimi bırakıp gittiler.

Tazz vuruldu, Gris de vurulmak üzereydi, ama zararımız sadece bu kadar.

Sonuçta, bu bir zafer, ama bunu bitirmek istiyordum. Sevdiğim kadınlara zarar veremeyeceği gerçeğiyle kendimi avutuyorum, ama bu, tekrar denemeyeceği anlamına gelmez.

Bir savaşı kazandım ama savaşı kazanmadım ve bir dahaki sefere savaştığımızda, ikimizi de durduracak hiçbir şey olmayacak.

"Ne demek yapmadın?" diye soruyor Ava, gözleri korkuyla açılmış.

"Demek istediği," Sasha alaycı bir şekilde, "babamız hala yaşıyor. Ne yazık ki." Küçümsemesi tamamen ortada. Onu kim suçlayabilir ki? Adam az önce kafasına silah dayamıştı.

Sasha her zaman... özel bir kız olmuştur. İnanılmaz derecede zeki olmasına rağmen, diğer insanların doğuştan sahip olduğu bir filtreden yoksundur. Tabii ki ona katılıyorum. Ama belki de herkes babamızın ölmesini istediğimizi bilmek zorunda değildir. Öte yandan, bunu anlayabilecek bir grup insan varsa, o da buradakiler.

"Hâlâ tehlikede miyiz?" diye sorar Ava.

Katarina bana bakar ve Rusça sorar, "Bir Rus kadını seçemez miydin? O savaşıabilir, çocuk gibi boynuna asılmaz."

Yüzümü buruşturuyorum ama cevap vermiyorum. Kız kardeşime kalbimin seçimini açıklamak zorunda değilim. "Rica ederim," diyorum İngilizce. "Senin güvenliğinden başka bir şey düşünmedim."

Katarina gözlerini bana dikti. Son beş yıldır babamla birlikte mahsur kalmak, iki kız kardeşimi de sertleştirdi ve ben onlar için üzülüyorum. Kaybettikleri şeyleri telafi etmek neredeyse imkansız olacak.

Gris yanıma yaklaşıyor, koluna isabet etmek üzere olan kurşun kolunu yakmış. "Babanızın şehirde olmadığını öğrenene kadar hepiniz için gizli ve güvenli bir yer bulmalıyız."

Başımı sallayıp Ava'nın omzundan bir elimi çekerek Gris'in omzuna vuruyorum. "Teşekkürler kardeşim." Bu, onun benim için yaptıklarını bildiğimi söyleme şeklim. Hepimiz için yaptıklarını. Ve artık birbirimize bağlı olduğumuzu.

Gris başını hafifçe salladı. Anlamıştı.

Telefonu alıyor, ekrana bakıp telefonu açıyor ve sessizce konuşuyor. Konuşması bittiğinde bana eliyle işaret ediyor. Ava'yı isteksizce yere indirip ona doğru bir adım atıyorum. "Killian'dı."

"Evet?" Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlar. "Dairenize saldırı olmuş."

Göğsüm o kadar sıkışır ki, tek kelime bile çıkaramam.

"Cesetleri ne yapacağını soruyor." "Hangi..."

Gris bana bakar, sesi alçalır, "Onlar binaya girmeden önce onları öldürdü."

Rahatladığım için bacaklarım titriyor. Ama Triston haklıydı. Evim güvenli değil. Gris'e dönüyorum. "Gidebileceğimiz bir yer var mı?"

Tazz da küçük odaya girer ve odayı daha da kalabalık hale getirir. "Alkol ve bandaj lazım."

"Sen vurulmuşsun," diye alaycı bir şekilde diyor Gris, Tazz'ın uyluğundan damlayan kanı izlerken.

"Evet. O yüzden alkol lazım." Beni iterek banyoya doğru ilerledi. Başımı sallayarak onun kayboluşunu izledim. O bir Rus kadar sert. Onu işe alabilirim.

Gris de onu izliyor. "Eğer ben vurulursam, alkolden fazlasına ihtiyacım olacak."

"Viskiyi ben ayarlarım," diyorum ve göz kırpıyorum. Gris'i seviyorum. Triston ailenin reisi ve genellikle huysuzdur, ama Gris daha rahat biridir. Bu yüzden halkla ilişkilerden o sorumludur.

O da gülümser. "Sizi ve ailenizi nereye saklayacağımız konusunda, Kincaid ailesi bu tür durumlar için birkaç binayı boş tutuyor ve paravan şirketler adına kayıtlı tutuyor."

Not aldım. Gerekirse saklanmak için gizli mülkler edinmek, gelecekte benim de yapacağım bir şey.

Şimdilik, herkesi evden arabalara taşıyarak işe başlıyorum. Her sağlıklı erkek bir güvenlik çemberi oluşturuyor, ancak kimse saldırmadığı için bu önlem gereksiz.

Arabalara biniyoruz ve Vegas'a doğru hızla yola çıkıyoruz.

Yarın bu karışıklığı temizlememiz gerekecek. Ama bu gece herkesin güvenliği öncelikli.

Bütün gece sürmüş gibi geliyor ama Anna kendini topladı, çantalar hazır ve küçük gruplar halinde son teknoloji ürünü, boş bir apartman binasına taşınıyoruz.

Kincaid ailesinden birkaç kişi ve Smith ailesinin çoğu da orada.

Ryker Smith, Smith kardeşlerin arasında duruyor, koyu renk gözleriyle iki kız kardeşimi süzüyor.

Triston ve Gris'in pürüzsüz yakışıklılığından çok, daha sert ve sert hatlarıyla Killian'a benziyor, ama yine de kız kardeşlerimden birinin nefesini tuttuğunu duyuyorum. Hangisi olduğunu merak ederek onlara dönüyorum, ama ikisi de yüzlerini ifadesiz maskelere çevirmiş. Kim tepki verdi? Korku muydu?

Yoksa içlerinden biri onun Katarina'ya söz verilen adam olduğunu fark mı etti?

Şu anda bu bulmacayı çözmeye vaktim yok, çünkü birkaç daireye taşınıyoruz. Binanın bomba sığınağı gibi inşa edildiğini söylediler.

Kız kardeşlerim birinde, Anna, Ava ve ben başka birinde, Gertrude ise koridorun sonundaki küçük bir odada kalıyoruz.

Gece yarısı buraya sürüklenmesine rağmen, burayı görünce nefesini tuttu ve hemen, "İstedığınız kadar kalırım, Bay Ivanov," dedi.

Kabul ettiğimi işaret ettim. Bu koşullar altında, Gertrude'un mümkün olduğunca uzun süre kalması hepimiz için en iyisi.

Ayrıca Ryker ve Rush Smith bizim alt katta kalmayı planlıyorlar ve yarın Killian ve karısı da onlara katılarak bir koruma çemberi oluşturmaya yardımcı olacaklar.

"Ava ve Chloe'nin çok ortak noktası var," diyor Triston bana. Hiç şaşırmadım. Killian, Ava'nın sorunlarını anında anlamış ve onu rahatlatacak cevapları hazırды.

Kafamı sallıyorum. Şiddet gören kadınların savunucusu olan bir tetikçi. Bu... belli bir şiirsel yanı var.

Sanırım benim durumuma çok benziyor.

Ava, Anna'yı yatırmak için odasına götürüyor ve ben de güvenlik şefleri ve artık benim güvenlik şefim olan Jake Kincaid ile buluşuyorum.

Jake beni binanın birinci katındaki küçük bir odaya götürüyor. Orada üç adam, önlerinde yirmi ekranla oturuyor. "Kameraları yirmi dört saat, yedi gün boyunca izleyecek çalışanlarım var. Numaranızı alarm listesine ekledim. Ancak çoğu acil durumda, olduğunuz yerde kalmalısınız. Vendettiler bu binayı bombaladı ama binaya zarar gelmedi. Ayrıca asansörleri kasaya çevirdim. Onları durdurursak, kimse içeri giremez veya çıkamaz."

Kısa bir baş sallama ile onayladım. "Peki merdivenler?"

Bana bir anahtar kartı uzattı. "Güçlendirilmiş çelik, kurşun bile delemmez, bomba bile dokunamaz. Sıkıca kilitli."

"Neden sen ve ailen burada yaşamıyorsunuz?"

Jake gülmeden başını salladı. "Denedik. Neredeyse birbirimizi öldürüyorduk. Biraz alana ihtiyacımız var. Birlikte çalışan bir aile olmak yeterince zor. Birlikte yaşamak da..." Yaklaşarak fısıldadı. "Mason ve Leo asansörlerden birini o kadar çok hasar verdiler ki, yenisini almak zorunda kaldım. O zaman asansörlerin güvenliğini artırma fikri aklıma geldi."

"Anlıyorum. Teşekkürler," diye başımı sallayarak cevap verdim.

"Ancak binayı acil durumlar için tutuyoruz ve istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Smith ve Kincaid ailelerine nasıl borcumu ödeyeceğimi bilmiyorum, ama bunu hayatım boyunca deneyeceğimden eminim.

Yukarı çıktığımda Anna derin uykundaydı. Bir süre onu izledikten sonra Ava'yı aramaya başladım.

Onu kral yatakta, çıplak, duştan çıkmış saçları hala ıslak, yorganın altında kıvrılmış halde buluyorum.

Banyoya girip kendimi de yıkadım. Sonra çıplak olarak yatağa, onun yanına sürünerek girdim.

Ağırlığım yatağı bastırır bastırmaz uyanıyor ve ben daha yatamadan yanıma yapışıyor. "Buradasın."

"Hiç gitmedim, milaya," diye fısıldıyorum kulağına, kollarımı ona dolayarak onu üstüme çekiyorum.

"Biliyorum, ama yatakta benimle değildin ve her şeyin sana çok ağır geldiğini düşündüm..." diye konuşur, dudakları dudaklarıma değdiğinde sesi kısılır.

Öpücük acı verici derecede tatlıdır ve ağzı beni daha fazlasını istemeye çaresiz bırakır. Ama bir an anlarım... Bunca zaman, beni reddedebileceğimden korkmuş.

Onun korkularını, sınırlarını kabul etmeyecekmişim gibi. Ama bu gece ikimizi de neredeyse yok eden benim geçmişim, benim sorunlarımdı. "Ava," diyorum dudaklarına.

Başını kaldırıyor. Bana bakıyor. "Ne oldu?"

Ellerim sırtında yayılırken çenem sertleşir. "Bu gece neredeyse yok ediliyordun ve bu, neredeyse öldürülmeden önceydi."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakar. "Ama sen beni kurtardın."

"Belki." Sonra bakışlarımı kaçırıyorum, ağzım acıdan kıvrılıyor. "Ne demek belki...?"

"Ava," boğazım acıyla doldu. "Bütün bu sorunların sebebi benim. Ben olmasaydım..."

"Sen olmasaydın, hala kendi yarattığım hapisanede kilitli olurdu."

Ona bakıyorum, tartışmam gerektiğini biliyorum. "Bu gece adamlar seni avlamaya çalıştı."

"Çok kötüydü," diye başını salladı, dirseklerini göğsüme dayayarak kendini destekledi. "Ama aynı zamanda en büyük korkumla yüzleşip onu yenmek gibiydi. Artık on yedi yaşında değilim. Sinir yollarını yeniden programlayabilen yetişkin bir kadını. Ve..."

Derin bir nefes almak için durur ve ben de bu fırsatı değerlendirip başımı sallıyorum. "Sinir yollarını kim anlattı sana?" diye sorarım, üniversite eğitimim uzak bir hayatmış gibi gelir. Ama o cevap vermeden soruyu bir kenara bırakırım. Önemli değil. "Bir savaşın başındayım, Ava. Bu gece bitirmeyi ummuştum, ama bilmeliydim... daha yeni başlıyor."

"O zaman bana ihtiyacın olacak," diyor basitçe.

Göğsümde yükselen duygular boğazıma düğümlenir. "Senin incinmeni istemiyorum, tatlım."

"Sana bir şey olursa ne olacak? Ben yetimim, Dimitri. Anna'nın korunması gerekiyor, en azından bu konuda sana yardımcı olabilirim." Ona bakakalıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu kadın...

CHAPTER TWENTY-NINE

AVA

Dimitri'nin söylediği her şeyi duyuyorum ve onun neden böyle davrandığını bile anlayabiliyorum.

Ama hayatıma kattığı renkler artık onsuz yaşayamayacağım bir gökkuşağı. Ve birini sevmek, onun iyi ve kötü yanlarını, her şeyini sevmek demektir.

Bu her zaman yapabildiğim bir şeydi.

O beni sarsmıyor. Anna'yı seviyorum ve onu da seviyorum. Uzun vadede buradayım.

"Ava," diyor, normalde bal gibi olan sesi... kırık çıkıyor.

Bu ses tonu beni yiyip bitiriyor. Belki de yanlış anladım. Belki bu gece ona benim onun için doğru kişi olmadığımı düşündürdü. Belki beni istemediğine karar verdi.

Çenem elime düşüyor. Eğer beni istemiyorsa...

Hayatım gerçekten yine renksizleşir, onu kaybetme düşüncesi keskin bir bıçak gibi içimi parçalıyor. Ama aynı zamanda, bunu görebildiğimi, hissedebildiğimi bilirim ve bu beni daha iyi yapar. Bu onu daha az istememe neden olmaz. "Adımı böyle söyleme."

"Nasıl?"

"Canını yakıyormuş gibi," diye fısıldıyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum.

Ama o beni sıkıca tutar. "Bu gece seni incitmek beni incitti. Demek istediğim bu."

"Öyle mi? Yoksa beni istemediğine karar verdiğin için mi?" O zaman çekilip ondan uzaklaşarak sırt üstü yatarım.

Ama o da benimle birlikte yuvarlanır, vücudu benim vücudumun üzerinde plank pozisyonunda asılı kalır. "Dimitri."

"Seni korkutuyor muyum, aşkım?"

Beni rahatlatan sevgisi. Tek kelime o kadar endişe dolu ki, kollarımı boynuna doluyorum ve boynuna baskı uygulayarak kendini alçaltmasını sağlıyorum. "Hayır. Tenini tenimde istiyorum."

Yavaşça, nazikçe kendini indiriyor. "Emin misin?"

Cevap olarak bacaklarımı kalçalarına doladım ve vücudunu benimkine doğru çektim. "Sen beni korkutmuyorsun Dimitri. Aksine..."

"Ne?"

"Senin vücudun üzerimdeyken kendimi güvende hissediyorum. Kollarında kendimi evimde hissediyorum." Gözlerine bakarak, gerçeği görmesini istiyorum.

Görmüş olmalı, çünkü eğiliyor, ağzını ağzımın üzerine kapatıyor ve beni uzun ve yavaşça öpüyor. "Seni asla incitmek istemem, milaya, ama aynı zamanda seni korumak da benim görevim ve bu, senin yanında olmamam anlamına gelebilir. Benden uzakta daha güvendesin."

Yatağa uzanıp rahatlıyorum, penisinin ucu benim kıvrımlarıma değiyor. "Senin yanında olmam gerekiyor. Her zaman." Anna hakkında söylediklerimde ciddiydim. "Anna'yı götürmemi istersen o başka."

İçime girerken gözlerime bakıyor. "Bunu benim için yapar mısın? Kızım için?"

"Senin ve onun için her şeyi yaparım. Sen benim ailemsin," diye cevapladım, o içimde sonuna kadar girerken.

"Seni seviyorum, Ava. Sen benim kalbimsin." Çıkarken bile ağzımı yutarcasına öpüyor, sonra tekrar içine giriyor.

Bütün vücudum onunla birlikte şarkı söylüyor, bu yüzden ağzı sonunda kalkıncaya kadar cevap vermiyorum. "Ben de seni seviyorum."

"Karım olacağını söyle. Benimle evleneceğini söyle." İçime girerken, o kadar iyi bir itişle, yataktan kalkıyorum.

"Evet," diye nefes nefese, boynuna asılıp çenemi yukarı kaldırarak boynumu ona açık bırakıyorum.

Boynumu öperek hızını artırıyor, itişleri beni orgazma yaklaştırıyor.

Üzerimdeki teninin hissi, gücü, beni daha da ateşliyor ve parmaklarımı sırtındaki kalın kaslarına gömerek onu sıkıca tutuyorum.

Yine dönmeye başlıyor, beni üstüne çekmek için, ama ben kalçalarımı onun kalçalarına sıkıştırıyorum. "Emin misin?" diye soruyor, yüzümü ellerinde tutarak.

"Eminim," diye cevap veriyorum, onu tekrar öpüyorum, dilimi onun diline doluyorum.

Düşünebilseydim, erkekliğin benim için yeniden yazılma şekline hayran kalırdım. Değişen, bana karşı değil, benim yararına kullandığı gücüydü.

Dimitri'nin vücudu bana koruma, zevk ve aşk veriyor. Daha derine eğiliyorum, sırtım kavisleniyor, onu daha fazla içime alırken, yaklaşan orgazmın uğultusu beni yay gibi gerginleştiriyor.

"Dimitri," diye nefes nefese söylüyorum, tırnaklarımı onun derisine geçiriyorum. "İşte böyle, aşkım, seni doldurmama izin ver."

"Evet," diye inleyerek cevap verdim, kalçalarımı ona doğru eğerek her bir itişine karşılık verdim. "Böyle çok iyi hissettiriyorsun." Dürüst olmak gerekirse, her pozisyonda çok iyi hissettiriyordu ve daha fazlasını denemek için sabırsızlanıyordum.

"Sen de öyle," diye boynuma fısıldadı. "Sana asla doyamayacağım, Ava. Sen benim için yaratılmışsın."

Cevap veremiyorum, çok uzağa gittim, tüm vücudum içimde biriken zevke odaklanmış durumda. Ama cevap verebilseydim, ona benim için yaratıldığını söyledim. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren, kabul etmek istemediğim şeyi hissettim, bu adam benim yuvamdı.

"Benim için boşal. Üzerime boşal," diye kulağıma fısıldadı. "Seni doldurmama izin ver."

Çığlık atıyorum, daha fazla sürtünme, daha fazla zevk ararken bacaklarım onu sıkıca sarıyor ve sonra kırılıyorum, dudaklarımdan bir çığlık çıkıyor.

Benim orgazmım onun orgazmını tetikliyor ve o da boşalmaya başlıyor, vücudu titriyor ve kasları kasılırken tohumlarını içime derinlemesine itiyor.

Onu sıkıca tutuyorum, kollarım ve bacaklarım onu sıkıca sarıyor, o üzerime çöküyor ve ben tamamen onun altında kalıyorum.

Onun vücudu benim üzerimdeyken hiç korku yok, sadece memnuniyet var, ben uykuya dalarken.

EPILOGUE

DIMITRI

İKİ HAFTA SONRA...

BUGÜN BENİM DÜĞÜN GÜNÜM.

Tuhaf. Daha önce buraya gelmiştim. Tam olarak buraya değil ama.

Ama ben evliydim. İlk düğünüm, dünyayı kandırmak için uydurulmuş bir romantizmle dolu, abartılı bir tören olmuştu. Ama bu düğün sade. Küçük.

Ve o kadar çok sevgiyle dolu ki, sanırım patlayacağım.

Ödünç aldığımız dairede kalıyoruz. Evime dönebiliriz, babam o gece ormanda görüldüğünden beri Las Vegas'ta ortalarda görünmüyor.

Ama burada olmanın verdiği güveni seviyorum, ailem güvenlikle çevrili ve dünyaların savaşından kurtulmak için tasarlanmış bir binada daha güvende.

Ava uzaktan çalışabiliyor, ama yakında ofise dönmesi gerekecek. Onun için ulaşımını hallettim, şoför ve kurşun geçirmez özel bir araba dahil. Kincaid'lerde zaten bir tane var, bizim için bir tane daha yaptırıyorlar.

Ona işe gitmemesini söyledim, ama evleneceğim kadını tanıyorum. Mesleğini bırakması söz konusu olamaz.

Mutfakta küçük bir kalabalık var. Birkaç Kincaid, Smith ve tabii ki kız kardeşlerim, ayrıca operasyonumda çalışan ve arkadaş saydığım birkaç adam.

Cadence, Ava'ya yardım ettiği için Zane arkada duruyor.

Karşımda, töreni yönetmesi için seçtiğimiz Killian Smith duruyor.

Kimse benim kadar şok olmamış, ama Killian'ın en güvendiğim arkadaşım haline geldiğini düşünüyorum. Gölgenin kalbi altın gibi.

"Tören bittikten sonra konuşmamız gerek," diye mırıldanır kemancı koltuğuna otururken.

"Ne hakkında?"

"Ava ve Anna'nın yeni kimlikleri hakkında."

Kafam birden dönüyor, kalabalığı unutuyorum. "Ne?"

"Chloe için bir tane hazırladım," diye karısına el sallar ve karısı da ona el sallar. "Bana bir şey olursa, onun offshore hesapları, paravan şirket tarafından satın alınmış bir evi ve yeni bir kimliği var. Ortadan kaybolabilir. Ailen için de aynısını yapmalıyız."

Killian, neden güvenilir bir arkadaş olduğunu kanıtlamaya devam ediyor. "Haklısın. Teşekkür ederim."

Killian başını sallar. "Benim için zevk. Bunu pek çok kadın için söylemem, ama Ava senin için çok özel biri. Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağımı biliyorsun."

Çok etkilenmişim, başka yere bakmak zorunda kalıyorum. "Senden gelen bu söz altın değerinde." Çünkü babam yeraltına saklanmış olsa da geri dönecek.

Ve bir savaş olacak.

İki kız kardeşime bakıyorum. Onları güvende tutmak, yapılacaklar listemin bir sonraki maddesi. Ama şu anda bunu unutuyorum.

Çünkü kemancı çalmaya başlıyor ve gelinim ortaya çıkıyor. Soluk mavi, neredeyse beyaz gibi hafif bir gelinlik giymiş.

Bu rengi seçtiğini biliyorum, çünkü bembeyaz bir gelinlik giymek içinden gelmiyordu. Kararı ona bıraktım.

Ama benim için o, tanıdığım en güzel ve en saf insanlardan biri ve hayatımı, ruhunun içinden parıldayan tüm iyiliği korumak için harcayacağım.

Elimi uzatıyorum, koridordan koşarak ona sarılma isteğine direniyorum.

Yakında karım

olacak kadın.

Hayatımın aşkı.

Arkasında Anna belirir. Ava'ninkıyla aynı kumaş ve renkte bir bebek elbisesi giymiş, başında çiçekler var. Elinde, bu sabah ona verdiğim hediye: oyuncak evi için sarışın saçlı yeni bir anne bebek.

Anna zıplıyor ve eteği uçuşuyor. "Ben çok güzelim!"
Ava eğilip Anna'nın yanağına öpücük kondurunca kalabalık hafifçe gülüyor. "Sen güzelsin."
Artık dayanamıyorum. "Gelin, canlarım." Ve sonra onlara doğru yürümeye başlıyorum.
Çünkü sabır benim erdemlerimden biri olsa da, bağlılık da öyle.
Ve bizi gerçek bir aile yapmak için bir saniye bile daha beklemek istemiyorum.

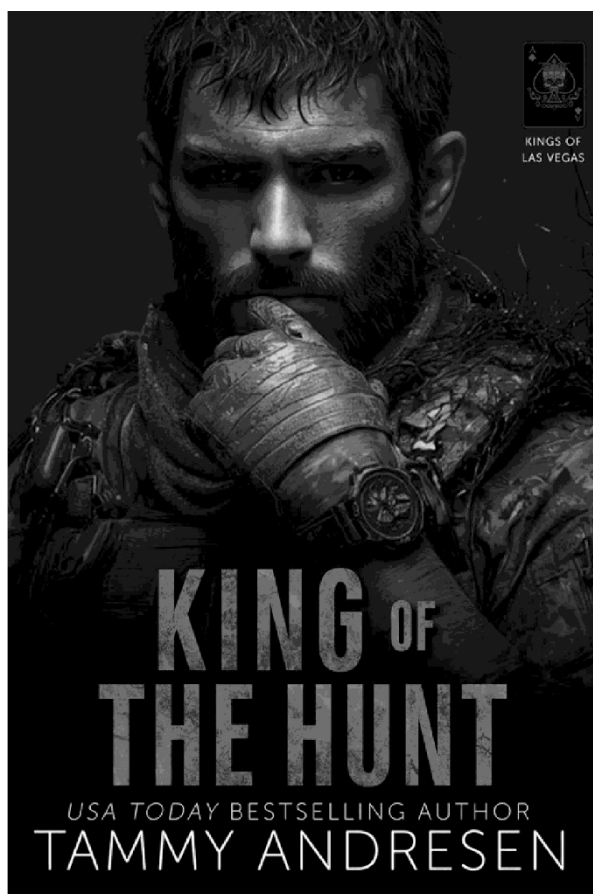
SEVGİLİ OKUYUCULAR

"Kings of Las Vegas" serisini okuyan herkese teşekkür ederim! Dimitri ve Ava'nın hikayesini yazarken, Cadence ve Zane'in hikayesinin de anlatılması gerektiğini biliyordum. Bu hikaye çok güzel, geride bırakılamaz!
Sürpriz ikinci hikaye olan The King of the Hunt'ı okumaya devam edin!

EN İÇTEN DİLEKLERİMLE
Tammy

AVIN KRALI

TAMMY ANDRESEN

Av'a katılmayı kabul ettim...

Değişikliğe ihtiyacım var.

Eski alışkanlıklardan kurtulmak için bir şans...

Ama belki de avlanmayı kabul etmek bunu gerçekleştirmek için en iyi seçim değildi.

Ama ne de olsa, "kötü seçim" benim ikinci adım olmalı...

CHAPTER ONE

CADENCE

"OYUNCULAR, HAZIR..." Ağaçların arasından bir hoparlörden cızırtılı bir ses geliyor.

Ağaçların tepesine bakıyorum ama karanlıkta sesin nereden geldiğini anlayamıyorum.

Sağımda, çimlerin hafif hışırtısını duyar ve nefesimi tutarak çömelirim. O neydi? Kim?

Korku, başımı eğip karanlığa kulak verirken uzuvlarımı kasar.

Uzakta, erkek sesleri duyuyorum, homurdanıyorlar, ayaklarını yere vurarak, zar zor bastırılmış bir öfkeyle bağırıyorlar. Soğuk, nemli yere ellerimi uzatıp, uzun ve yavaş bir nefes alıyorum.

Oyuncular benden sahnenin diğer tarafında olmalılar. Bu kadar avantajlı olduğumu bilmek iyi ama heyecanlarından yerin titrediğini hissediyorum.

Bu kötü bir fikirdi.

Bu beni şaşırtmamalı. Ben böyle fikirlerle doluyum. Aslında, hayatımın özeti diyebilirim. Cadence Bad Idea Miller. Adım bu olmalı.

Titriyorum, yere daha da çöküyorum. Şimdi kaçmanın zamanı mı? Saklanmalı mıyım?

Organizatörler bana bunun tamamen güvenli olduğunu söylediler, ama hiç de öyle hissetmiyorum. Aslında, sanki...

En kötü kabusum gerçek olmuş gibi.

Parmaklarım toprağa kıvrılıyor. Belki de ihtiyacım olan budur. Yetişkin hayatım boyunca beni yiyip bitiren korkuyla yüzleşmek, onu aşıp...

Normal?

Bu düşünce dudaklarımı kıvırıyor ve ben tekrar dikleşıyorum. Kim normal olmak ister ki? Sıkıcı.

Elimi yanağıma sürerek düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Her seferinde başımı belaya sokan tam da bu iç çatışma. Bir yanım daha sakin bir hayat isterken, diğer yanım çatışma ve kaos arıyor.

Hiçbir zaman yerinde duramıyorum. Bir işte ya da yerde kalamıyorum. İlişkiyi unutun. Çoğu zaman bir erkek beni sinirlendirir, sonra ben her şeyi mahvederim.

Çoğu zaman patlamayı sözlerle yaratırım. Birkaç kez fiziksel şiddete kadar gitti.

Ama koruyucu ailede büyümek, diğer insanlarla ilişkilerde dengeli ve nazik tepkiler vermeyi öğrenebileceğiniz bir yer değil. O ortamda normal ya da istikrarlı olan çok az şey var. Orası bir orman.

Ya savaşmayı öğrenirsin ya da ölürsün.

Koruyucu ailede yaşamadan önce, uyuşturucu bağımlısı annemle yaşıyordum, istikrarsızlıktan bahsetmeye gerek yok. Altı yaşına kadar gördüklerim...

Bu düşünce beni dik ve uzun tutar. Ben kavga etmeyi bilen bir kızım. Ve bugün de bunu yapıyorum. Kavga ediyorum.

Sahanın diğer tarafındaki salaklardan biri, bana boyun eğceğimi sanıyorsa, başka bir şey bekliyor demektir. Beni istiyorsa, bunun için çabalaması gerekecek.

Kendimi sarsıyorum. Bu etkinliğin organizatörü, The Hunt'ın beynimi yeniden yazıp tehlikeye farklı tepki vermemi sağlayacak bir yol olduğunu söylemişti. Bu kadar şiddetli, bu kadar duygusal tepki vermemek için.

Ama şimdi buradayım ve "Siktir et" diyorum. Savaşacağım. İçimdeki kaos goblin çıkmak istiyor.

Omuzlarımı geriye atıp hazırlanırken, bir korna sesi havayı doldurur, tiz ses o kadar yüksektir ki, bir an için tekrar çömelir, kulaklarımı tutarım.

Ses yavaşça sönüyor, açık havada yankılanıyor ve yerini erkeklerin ayak seslerinin gürültülü ritmine bırakıyor.

Cesaretli olmaya kararlı olmama rağmen, en azından bir saniye için yine küçülürüm. Bir kadın için uzun sayılırım, 170 santimetreden biraz uzunum, bu yüzden korkarak sinmek pek işe yaramaz.

Kendimi toparlayarak, kızıl saçlarımı omzumun üzerinden geriye attım ve ağaçların arasına girdim, bir dalı yakalamak için zıpladım ve sonra kendimi dalın üzerine attım.

kendimi dalın üzerine çekmek için sallandım.

Okuduğum liselerden birinde ip parkuru vardı. Okul hayatımın en güzel anlarından biriydi ve öğrendiğim becerileri şimdi kullanıyorum, erkeklerin gürleyen ayak sesleri yaklaşırken dalın üzerine çömeliyorum.

Yarışmaya katılmama izin veren Dimitri Ivanov, bazı kadınların savaştığını, bazılarının saklandığını, ama hepsinin sonunda seçtikleri savaşçıya kendilerini teslim ettiğini söylemişti. Sözleri beni bir saniye duraksatır.

Bir erkeğe teslim mi olacağım? Geçmişimi bir kenara bırakıp, içimdeki huzursuz enerjiyi görmezden gelip, bir erkeğin beni sahiplenmesine izin mi vereceğim?

Bundan şüpheliyim.

Bu yüzden, bir dövüşçü ağacına doğru yöneldiğinde, kaslarım gerildi ve dövüşe hazırlandım.

Bir an için beni fark ettiğini sandım, ama sonra dalımın altından geçti. Saklanabilirdim. Biri beni bulana kadar bekleyebilirdim, ama bu benim tarzım değil.

Bu yüzden, dalı tekrar yakalayıp aşağı sallanıyorum, tüm ağırlığım ve kaslarımla iterek ayaklarım onun sırtına çarpıyor. O öne doğru savruluyor, havada uçuyor ve karnının üstüne düşüyor.

"Ha!" diye bağıryorum geceye, adrenalin vücudumu sararken. Kavga etmek, kadınların sıklıkla kurban olduğu bir dünyada kendimi güçlü ve kontrol sahibi hissettiriyor. Benim kurban olduğum bir dünyada.

Ama ya onun düşüşü ya da benim sevinç çılgılığım başka bir adamın dikkatini çekti. Uzun ve iri yapılydı, artık sürpriz avantajı bende değildi.

Ve ben uzun boylu olsam da zayıfım ve bu adamla teke tek kavgada hiç şansım yok.

Tabii...

Hareket etmemek için kaslarımı gererek, onun ilerleyişi kaslarımı seğirtirken, tamamen hareketsiz durursam.

Son saniyede, kocaman elleri neredeyse bana ulaşmak üzereyken, yere çöküp yumruğumu sallayarak kasıklarına vuruyorum.

Taş gibi yere düşüyor, acı çılgılığı tarlada yankılanıyor, ama ben tereddüt etmiyorum. Bunun yerine koşmaya başlıyorum, avcılar az önce çıktığı tarlaya doğru koşuyorum.

Ama iki metre bile koşmadan, parmaklar demir gibi sıkı bir şekilde pazılarımı kavrar.

Adam sertçe çekince, kontrol edemediğim bir refleksle çığlık attım. Göğsüne vurdum, çenem kapandı ve dilimi ısırdım, ağzımdan acı bir çığlık çıktı.

Ama bu onu yavaşlatmaz bile, beni yere atar, ağzım kanla dolar. Atletik taytımın belinden tutar ve vücudumdan aşağıya doğru yırtar.

Çığlık atıyorum, felç edici korku içimdeki mücadeleyi yok ediyor. Bu anlaşmanın bir parçası değildi. Elimi savuruyorum, ama vurmadan önce, benimkinin iki katı büyüklüğündeki eliyle yakalıyor.

Diğer elimle tekrar deniyorum, ama o da onu yakalıyor ve sanki hiç direnmiyormuşum gibi diğer eliyle başımın üstüne itiyor, sonra da iki bileğimi tek eliyle kilitliyor.

Serbest kalan eliyle taytımı yırtıp pantolonunu kalçalarımın altına indirilmeye başladı, uyluklarını benim uyluklarıma arasına soktu. "Hayır," diye bağırdım, ama bacaklarım çok az direnç gösteriyordu.

Böyle olmamalı. En kötü kabusumu yaşamaya zorlanmamalıyım. "Dur." Ama ağzımdaki kan sözlerimi boğuyor. "Lütfen dur."

Lütfen kelimesi boğuk ve sert çıkar, pek sık kullanmadığım bir kelime.

"Kapa çeneni," diye tükürür, ben hıçkırarak ağlarken külotumu yakalar. Yine yırtıyor, iç çamaşırım kağıt gibi yırtılıyor.

Bağırıyorum ve o elini kaldırıp yüzüme vurmak için indiriyor. Yanağıma sertçe iniyor, kafamda acı patlıyor. Ağzımdan kan fişkırıyor, yüzünü ıslatıyor. Fark etmiyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, yaklaşan saldırıya hazırlanıyorum. En iyi arkadaşım Ava hakkında kısa bir düşünce geçer aklımdan.

Onun tecavüze uğradığını izledim, sık sık gördüğüm bir rüya. Bazen ben, saldırganın boynuna bıçak saplıyorum, bazen de... ben o oluyorum.

Ama rüyalar, bunun gerçekte nasıl bir his olacağına beni hazırlamamıştı. "Ava," diye inlerim, onun acısını asla tam olarak anlayamadığımı bilerek.

Böyle, benim acımı hissetmeyen bir adamın altında kapana kısılmış olmanın nasıl bir his olduğunu. Kendim için acıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, onun için acıyorum. Ona yeterince şefkat göstermedim. Yeterince sevmedim.

Düşüncelerim, o eğilip dişlerini bozuk bir hayvan gibi boynuma geçirdiğinde geriye, şimdiki zamana dönüyor. Etimi parçalamak üzereyken, birdenbire...

Etin ete çarpma sesini duyarım ve aniden özgürüm. Beni tutan adamın toprağa uzanmış olduğunu görmek için otururum. Yanımda başka bir dövüşçü durmaktadır. Belden aşağısı çıplak olmasına rağmen, yengeç gibi sürünerek uzaklaşmaya başlarım, ama o eğilip bileğimi yakalar.

Panikleyip tekmeliyorum ama tutuşu gevwemiyor. Eli sert değil, sadece sıkı ve sessiz bir sesle "Sakin ol, tatlım" diyor.

şaşkınlığımı gizleyerek gözlerimi kırpyıyorum, korku hala vücudumu gerginleştiriyor, tişörtünün altından belirginleşen kaslarını fark ediyorum. Askeri tarzda pantolon giymiş, saı kısa kesilmiş. Asker mi? "Sen de bana tecavüz m  edeceksin?"

Ama farkı hissedebiliyorum. Konuşuyoruz, gözleri sakın, dokunuşları kasıtlı ama düşmanca değil.

Tanrım, ne kadar yakışıklı. Hiç de güzel değil, yüz hatları sert ve erkeksi, ama yine de hoş.

Gözleri çimlerde yatan diğer adama kayıyor, bakışları sertleşiyor, sonra tekrar bana dönüyor ve yumuşuyor. "Hayır, tatlım. Benimle güvendesin."

"Güvende miyim?" diye soruyorum ve sesim yine kısılıyor. Korkumu yutuyorum. Burada korkuya yer yok. "Sen... yapmaya çalışmıyorsun, değil mi?" diyecektim, ama şu anda üzerimde hiçbir şey yok.

"Seks yapacağız. Ve *ikimiz de* ok seveceğiz. Söz veriyorum."

CHAPTER TWO

CADENCE

Bir anlığına ona bakakaldım. Deli mi bu adam? Az önce olanlardan sonra kimse bana dokunamaz.

Sonra hatırlıyorum. Av, içlerinden birinin beni almasına izin verdiğimde sona erer.

"Olmak" kelimesi burada çok önemli ve son adamın açıkça unuttuğu kelime. Ama o zamana kadar avcılar gelmeye devam edecek...

Ve karşılaştığım adamlardan herhangi biri tekrar deneme yapabilir.

Bu yarışmaya katılma nedenleri ne olursa olsun, hepsi kazanmak istiyor.

Ve ödül beni becermek. Ben

bunu kabul ettim...

Asker beni kendine yeterince yaklaştırp diğer kolunu belime doladı. Etrafımızı saran tehlikeye rağmen hareketleri yavaş ve dikkatliydi.

Bu yüzden, beni kollarının arasına alıp dikleştirirken direnmiyorum, ikimiz de ayakta duruyoruz. "Kararın?"

İznimi istediği için minnettarım. Bu zayıflık gösterilecek bir an değil, sadece durumu daha da kötüleştirir ve cesaret benim en önemli özelliklerimden biri.

"Evet," diye cevap veriyorum, kararımı vererek.

Belki de onun nazikliği, ona teslim olmamı sağlıyor. O diğerleri gibi değil. Bu yüzden onu seçiyorum.

Zayıf olduğu için değil. Askerim az önce bir adamı bayılttı. Hem de çok güçlü bir adamı.

Tayt ya da iç çamaşırı giymediğim için, sadece kargo pantolonunun belini çekmesi yeterli, ağır kumaş dizlerine kadar düşüyor.

Aşağıya bakıp, şimdiye kadar sadece rüyalarımda gördüğüm türden bir penis görüyorum. Henüz tam olarak sertleşmemiş olmasına rağmen o kadar kalın ki ağzımın suyu akıyor. Ya da belki de yaralı dilimden akan kandır.

Biraz eğildi, dizimi kavradı ve bacaklarımdan birini beline doladı.

Ve sonra içime dalıyor.

Şok olmam gerekirdi. Hatta skandal bile olmalıydı.

Ama o derinlemesine batarken, her sinirim alev alır ve başım geriye doğru eğilir, dudaklarımdan tamamen farklı bir çığlık çıkar. O kadar iyi hissediyorum ki, her şeyi unutuyorum.

Ama içime girdiğinde durur, vücudu donar, kasları benim yumuşak etime karşı tamamen sertleşir. "Neden çenende kan var?"

Sanki kızgınmış gibi soruyor. Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum, onun verdiği hissi sindirmekle o kadar meşgulüm ki soruyu algılayamıyorum.

PA cızırdar. "Oyun bitti."

Askerim içimden çekildi ve onsuz boşlukta kalmış gibi hissederek pişmanlıkla küçük bir inilti çıkardım. Devam edebilirdi. Ben memnuniyetle kabul ederdim.

Parmaklarım omuzlarına gömülüyor, bacaklarım belini sıkı sıkı sarıyor, davetimi söylemesem de niyetim çok açık.

"Bir dakika, tatlım, istediğin her şeyi sana vereceğim." Alnını alnıma yaslayarak sessizce konuşur. Uzun zamandır yaşamadığım bir samimiyet anıdır ve nefesimi keser.

Ona bakıyorum, şaşkınlıktan dudaklarım aralanıyor ve o anda çenemden daha fazla kan akıyor.

Göğsünde yankılanan ve içimi titreten bir hırıltı çıkarır. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırırım, bu değişimi merak eder, korkunç bir hata mı yaptım diye düşünürüm.

Yanlış adama kendimi mi verdim?

O geri adım atıyor, ellerini beni korkutan bir şekilde kaldırıyor ve bundan nefret ediyorum. Böyle korku göstermeyi nefret ediyorum.

Bağlanma hissi yok oldu, yerine öfke geldi, yumruklarım yanlarımda sıkı sıkı yumruk haline geldi ve sonuç ne olursa olsun savaşmaya hazırım.

Bu sağlıklı değil, ama ben buyum. Saldırganlık her zaman içimdeki saldırganlığı ortaya çıkarır.

Ama bana elini kaldırmak yerine çenemi sildi. Sonra tişörtünü çıkardı ve kumaşı başımın üzerine attı.

Kumaş uyluklarımın üzerine düşerek vücudumun açıkta kalan kısımlarını örtüyor. Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Neden benim için böyle bir şey yaptı? Diğer erkeklerin ne gördüğünü umursamıyor olabilir mi? Birbirimizi sadece birkaç dakikadır tanıyoruz. Neden beni bu kadar küçük bir şeyle koruyor?

Sormaya fırsatım olmadan, tişörtsüz bir şekilde, dilimi kanatan adama dönüyor. "Kalk ayağa, orospu çocuğu," diye bağılıyor askerim.

Adam şaşkın bir şekilde oturur, ama ben yine de bir adım geri ekilirim. Asla karışmamam gereken birçok kavgaya karıştım, bu yüzden beni geri çekilmeye iten mantık değil, düpedüz korku.

Küçük bir çocukken bile, hiç kimse beni o pislik kadar güçsüz hissettirmemişti. Bu, en çok nefret ettiğim duygudur.

Askerim tepkimi fark eder ve elini koluma koyar, parmakları nazikçe dokunur, sonra önüme geçer. "Üç sayana kadar kendine gelip kaçmak için zaman veriyorum, yoksa seni bayılttıracak."

"Av bitti," diye tükürdü diğer adam. "Sen kazandın."

"Mesele kazanmak değil," asker çocuğu karşılık verdi. "Mesele, kendini bize veren kadına hak ettiği saygıyı göstermek."

"Siktir git," diye bağırdı diğer adam. "Sen de siktir git..."

"Üç." Sonra asker çocuğu öne atılır ve diğer adamı yere devirir.

İki adam toprakta yuvarlanıp yumruklarını savururken, ığlığımı bastırmak için iki elimi ağızıma götürdüm.

Kimin kazandığını anlayamıyorum, sadece ikisinin de çoğu erkeği bayılttıracak bir güçle birbirlerine vurduğunu görebiliyorum.

"Dövüş bitti," diye cızırdar hoparlör.

Asker ocuk üstüne çıkıp diğer adamın yüzüne bir, iki, üç kez yumruk atar. Yumrukların sertliği yerden yankılanır, havayı dolduran iğrenç sesler duyulur. Asker ocuk ayağa kalkar. "Diş tedavisi olurken, beyefendilerin bayanlara vurmadığını unutma. Asla."

Sonra asker çocuğu diğer adamın üzerine toprak atar ve bana döner.

Kaşlarımı kaldırdım, gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Böyle bir anı hayal etmiştim. Hayatımı mahvetmek yerine, başka birine saygı hakkında ders verdiğim bir an.

Çoğunlukla, denediğimde geri tepiliyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, daha önce kimse benim için böyle savaşımamıştı. Hiç.

En yakın arkadaşım Ava, düştüğümde beni kaldırır. O bu konuda harikadır. Ama o bir savaşçı değildir. Hiçbir zaman olmadı.

Asker çocuk bana doğru yürüyor, ama gözleri bende değil, arkamda. Dönüp baktığımda, yolun ormana doğru kıvrıldığı yerde üç adam daha duruyor.

İkisi benim yere serdiğim adamlar, diğeri ise beni titretiren bir açıklıkla bakıyor.

Arkalarında, birkaç adam daha düzgün bir sıra halinde duruyor. Hepsi siyah giyinmiş ve yüzleri kapalı. Sırtımdan bir ürperti geçiyor.

"Muhafızlar. Bize zarar vermezler." Asker çocuk bacaklarımın üst kısmını kollarıyla sararak beni havaya kaldırıyor.

"O pislik bana saldırırken onlar neredeydi?" Asker çocuğun omuzlarına tutunarak onlara öfkeyle bakıyorum.

"Oradaydılar," diye cevapladı. "Ben müdahale etmeseydim onlar müdahale ederdi." Sonra muhafızlara doğru yürümeye başladı.

Nefesimi tutarak başımı ona çeviriyorum. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum. Ben taşınan bir kız değilim ve etrafımız erkeklerle çevriliyken, onun özgürce savaşması gerektiğini düşünüyorum.

"Bir şeyi kanıtlıyorum," diye cevaplar, ellerimi çıplak omuzlarına koyduğumda midem göğsüne gelir. "Sen benimsin."

Ellerimin altında kasları dalgalanıyor, geniş omuzları ve kaslı pazıları ağırlığımı kolayca taşıyor. Bir yanım tartışmak isterken, teninin tenime değmesi kendimi çok daha güvende hissettiriyor. Ama yine de beni düşmanca bakan bir grup erkeğin yanına taşınmasından nefret ediyorum. Bu gece en büyük korkularımdan bazıları uyandı ve tamamen savunmasız durumdayım.

"Korkma, tatlım," diye fısıldadı yürürken. "Hiçbirinin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Korkmuyorum," diye yalan söylüyorum, bu da tekrarlamayı sevdiğim bir başka alışkanlığım. Şüpheye düştüğümde blöf yaparım.

Kollarını uyluklarımın etrafına sıkıca doladı. "Öyle olmadığına sevindim, ama her halükarda, hiçbiri sana dokunmayacak. Buna emin olabilirsiniz."

"Hepsini tek tek mi döveceksin?"

Bana gülümsüyor. "Yardımcım olur, değil mi, küçük dişi aslan?"

Yanaklarım kızarıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tarlanın karşısından iki dövüşçüyü yere serdiğini gördüm. Etkileyiciydi."

Başımı daha da eğip, bahsettiği adamların yanından geçerken ona sarıldım. "Teşekkür ederim."

"Orduda olabilirdin."

"Belki." Böyle bir kuruluşun beni kabul edeceğini sanmıyorum, benim sahip olmadığım bir istikrar gerektiriyor, ama bunu kendime saklıyorum. İlk beş dakikada onun hakkındaki fikrini mahvetmeye gerek yok.

"Adın ne?" O rahatça ilerlerken, ben zar zor görebildiğim bir patikadan ormana giriyoruz.

Ormanın içinde hareket eden bazı muhafızların da farkındayım. Dalların kırılma seslerini duyuyorum, ama karanlıkta onları göremiyorum.

"Cadence, ama beni gerçekten tanıyan herkes bana Cade der," diyorum, kollarım yeterince gevşiyor ve bir elimi omzundan boynuna kaydırıp koyu saçlarına sokuyorum. Taşınmayı seveceğimi kim bilebilirdi?

"Cadence. Güzel. Beğendim. Ben Zane."

Adını bilmediğim bir erkeğin içime girmesine ilk kez izin verdiğimi söylemek isterdim. Ama Zane'i asla unutmayacağım. Adını, geniş göğsünün dokunuşunu, beni taşımasını...

Normalde maço tavırları sevmem, ama bu farklı. Gösteriş gibi değil, daha çok... koruma gibi. Tamamen yabancı bir duygu ve bunu sonra düşünmek için bir kenara koyuyorum.

Ormanlık patikadan çıkıp ağaçların arasından başka bir küçük açıklığa vardık. Nevada'nın bu bölgesinde böyle ormanlık alanlar nadirdir. Bu küçük vaha, sevimli bir sıra halinde duran üç kulübenin arkasında akan bir nehirden besleniyor. "Onlar ne?" Ay ışığıyla yıkanan pitoresk manzarayı içime çekerek nefesimi tuttum.

"Soldaki..." O, o yöne doğru başını salladı. "Önümüzdeki üç hafta boyunca burada kalacağız."

Kulübeye bakarken içimi bir huzur kapladı. Sadece ben, o, nehir ve ağaçlar.

Üç hafta boyunca kendimi toparlayabilirsem, bu iyi bir karar olmuş olacak ve bu gece ilk kez buraya geldiğime memnunum. Burada düşünebileceğim. Nefes alabileceğim. Rahatlayabileceğim.

Bu durumu bir günden fazla srdremeyeceğim gibi görünüyor, bu yüzden bu gerçekten tamamen farklı bir deneyim olacak.

Parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor. Huzursuzluk hissi beni ele geçirmeden bu kadar uzun süre kendimi toparlayabileceğimden emin değilim. Ama Zane o kadar harika ki, deneyeceğim.

Önümüzdeki  hafta boyunca burası benim evim olacak.

CHAPTER THREE

CADENCE

ZANE beni eve taşıyarak kapıyı arkasında tekmeleyerek kapatıyor. Bir koluyla beni bırakıp diğer koluyla ağırlığımı destekliyor, sonra ışığı açıyor.

Başımı çevirirken küçük bir nefes alıyorum. Burası ev sıcaklığı ve lüksün mükemmel birleşimi.

Mobilyalar pahalı ama rahat görünüyor, mutfak en kaliteli aletlerle ve doğal taş tezgahlarla donatılmış, ama çok büyük değil, bu yüzden insanı boğmuyor.

Ana odadan küçük bir koridor çıkıyor ve Zane beni kollarında tutarak oraya yöneliyor. Soldaki kapı, çok büyük bir yatak bulunan orta büyüklükte bir yatak odasına açılıyor. Tam önümüzde bir banyo var.

Beni oraya götürüyor, başka bir ışığı açıyor ve beni tezgahın üzerine indirip serin taşın üzerine oturtuyor. "Ağzını aç."

"Ne?"

"Kanayan yeri görmek istiyorum. Aç." Alışmam birkaç saniye sürüyor. Doğrudan emirlere pek iyi tepki veremem ve otomatik tepkim tartışmak olur. Ama bu adam az önce hayatımı kurtardı ve bana yardım etmeye çalışıyor, bu yüzden her zamanki tartışmalarımdan vazgeçip dudaklarımı aralıyorum.

İçine bakıyor, kaşları çatık. "Dilini çıkar."

Onun istediğini yapmadan önce en ufak bir nefes alıp, onun muayenesini, önümüzdeki yirmi bir günü birlikte geçireceğime karar verdiğim adamı değerlendirmek için bir fırsat olarak kullanıyorum.

Yakışıklı. Gerçekten, gerçekten yakışıklı.

İlk düşündüğümünden bile daha yakışıklı. Koyu renk saçları arkada ve yanlarda kısa, ama üstleri daha uzun ve yanlara doğru dikleştirilmiş, bu da çenesinin köşeli hatlarını daha da belirginleştiriyor.

Muhteşem açık gri gözleri, belirgin elmacık kemikleri ve burnundaki hafif kıvrım, onu daha da erkeksi gösteriyor.

Hâlâ onun tişörtünü giyiyorum, bu yüzden kollarından göğsüne kadar uzanan ve altı paket karın kaslarına kadar uzanan tüm kaslarını görebiliyorum.

"Dilinin ucu kesilmemiş. İyi." Gözleri benimkilere kayıyor ve nefes almayı unutuyorum.

Dilimi ağzıma çekiyorum. "İyi."

"Dil çabuk iyileşir, bir şey olmaz." Elini uzatıp yanağımı avuçladı, elmacık kemiğimdeki morarmış cildi parmağıyla okşadı. Sonra o pisliğin beni ısırmaya çalıştığı boynuma baktı. Başımı eğip yarayı inceledi. "İlk gecemizi acil serviste geçireceğiz diye endişelendim."

Onun sözleri üzerimde yankılanırken çenem çalışıyor. Beni gerçekten acil servise götürür müydü? Çok hoş bir düşünce, ama kendi mantığıma güvenmiyorum. Kazandığı zaferin meyvelerini toplamakla daha çok ilgilenmez miydi?

O tezgahтан geri çekilip duş kapısını açarak musluğu açmak için eğildiğinde sormadım.

Yağmur duşundan akan su çok davetkar görünüyor, içimden bir iç çekiyorum. Her tarafım kir ve pislik içinde ve bunları yıkamak için sabırsızlanıyorum.

Zane tekrar bana doğru yaklaşıyor, kollarını bana doluyor ve beni tezgahтан kaldırıp ayağa diyor. "Başka yaralanma var mı diye bakmak için seni soyacağım."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Sevişeceğimiz için soyuyorsun sanmıştım."

Ağzı aşağı doğru kıvrılarak somurtmaya başladı. Sözlerimin kabalığı hoşuna gitmedi mi? Bu etkiyi yaratabilirim.

"Sadece sen istediğinde sevişiyoruz, Cadence. Ve aramızda, bu sevişmekten çok daha derin ve daha güzel bir şey olacak."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, tişörtünün kenarını tutup yavaşça başımdan çekiyor.

Sonra benimkini de çıkarır ve yere atar. Sonunda sütyenimi çıkarır. Banyoda sert ışık altında onun önünde tamamen çıplak kalırım

ve omuzlarımı ie çekmemek için kendimi zorluyorum. Utanç duymam.

Parmak uçları boynumdan başlayarak kollarımı hafifçe aşağıya doğru kayıyor ve sonra tekrar yukarıya çıkararak vudumun düzlüklerini izliyor. Parmakları hafif, dokunuşu o kadar lezzetli ki, kendimi ellerinin hissinde kaybediyorum, başım geriye doğru eğiliyor.

Bana söylediğinde dönüyor, dokunuşu o kadar iyi ki kendimi kaybediyorum ve sırtımın her yerine bakmasına izin veriyorum. "Sadece birkaç çürük," diye mırıldanıyor.

"Mm," diye cevap veriyorum, ellerinin tenimde daha fazla olmasını istiyorum. "Bu duşa girebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki."

"Sen de geliyor musun?" Omzuma bakıyorum, eğilmiş, bacağımdaki bir rğu inceliyor.

"İstiyor musun?"

Hâlâ izin mi alıyoruz? Bir parçam isyan ediyor. Zaman kaybediyoruz. Ama bir parçam da bunu seviyor. Beni rahatlatıyor. Burada... onunla... gvendedeyim. "Evet."

Bir saniye içinde ayağa kalkar, botlarını çıkarır, güçlü bacaklarından pantolonunu indirir. O bacakları ve aralarında asılı duran şeyi görünce ağzım kurur.

Önümüzdeki üç hafta boyunca hepsi benim olacak.

Tabii tüm anlaşmayı mahvetmezsem. Muhtemelen mahvedeceğim, ama bu yakın gelecekte başka bir zamanın sorunu.

Bu gece, savaşın ganimetlerinin tadını çıkaracağım. Kendi savaşım.

Sıcak duşa giriyorum, kirin cildimden akıp gitmesini hissederek i çekiyor.

Zane arkamdan giriyor, sabunu alıp cildime sürüyor. Elleri vudumda kayıyor, sırtımdan omuzlarıma doğru çıkıyor.

Onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum, ellerimi uzatarak ona daha fazla erişim imkanı veriyorum. O da yanlarımı ve kalçalarımı yıkayarak bacaklarımı ovuyor.

Ellerinin dokunuşu, çömelmiş olması, nefesimi kesen bir arzuyla kalbimi arptırıyor.

Hiç bu kadar güçlü bir arzu hissettiğimi hatırlamıyorum. The Hunt'ın organizatörleri bu konuda haklıydı. Yarışma, aramızda bu yoğun bağ hissini yaratmıştı.

Ama şu anda bunu düşünmüyorum bile. Sadece gerçekten iyi bir seks istiyorum.

Ve Zane ile harika olacağını zaten biliyorum.

Vücudum bu düşünceyi takip ediyor, o arkama uzanıp bacaklarımın önünü yıkamaya başladığında, kalçalarım açık bir davetle geriye doğru itiliyor, sonra uyluklarımdan kalçalarım ve karnıma doğru yukarı çıkıyor.

Elleri kaburgalarımın üzerinden kayıyor ve sonra göğsüme geliyor.

Dediğim gibi, ben zayıfım. Yani göğüslerim çok büyük değil. Aslında, küçük olarak sınıflandırılabilirler. Bazen B beden sütyen giyebilirim ama çoğu zaman A beden giyiyorum.

Onun kocaman elleri, arı sokması gibi göğüslerimi tamamen kaplayarak göğüslerimi ve göğsümün bir kısmını da örtüyor.

O boynuma burnunu sürterken meme uçlarım avuçlarının içinde sertleşiyor.

Sıcak duşun altında beni nazikçe ve verimli bir şekilde dokunmaktan başka bir şekilde dokunduğu ilk kez.

Dokunuşuna kendimi bırakıyorum, sırtımı onun göğsüne bastırıyorum, başımı eğerek ona daha fazla erişim sağlıyorum ve göğsümü ellerine itiyorum.

"Yine kirleniyorsun," diye fısıldadı. "Henüz yıkanmadım."

"Umurumda değil," diyorum ve sabunlu kıcımı onun kasıklarına sürüyorum. Kalın penisi kıcımın yanlarına sürünüyor.

Göğüslerim küçük olsa da, kıcım dolgun—kolayca en iyi özelliğim—ve onu baştan çıkarmak ve davet etmek için kullanıyorum.

Daveti kabul ediyor. Sol eli göğsümden ayrılıyor ve karnımın aşağısına kayarak bacaklarımın arasına dalıyor. O kadar hazlıyım ki, parmağı klitorisimin üzerinde kayarken, içimden gelen zevkle tüm vücudum titreyerek çılgılık atıyorum.

"Kızım bana ihtiyaç duyuyor mu?" diye kulağıma fısıldadı.

"Evet," diye bağıyorum, ereksiyonuna doğru iterek. Bu sefer tekrar sormasını umursamıyorum. Bu çok doğal ve biraz da müstehcen konuşma gibi geliyor.

Elini bacaklarımın arasına daha derine sokuyor, dizlerini bükerek beni açıyor ve içime tekrar girebilmek için geri itiyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki, kalın penisi beni o kadar dolduruyor ki, her sinir ucuma baskı yapıyor ve o henüz tamamen içime girmeden titriyorum.

Duvara doğru eğiliyorum, bacaklarım pes etmek üzere, ama duvara ulaşmadan kolları beni sıkıca sarıyor, ağırlığımı taşıyor.

Açı değiştikçe, içime daha da derine kayıyor, iyi hissettiren her yere dokunuyor ve vücudumun kontrolünü kaybederken, kendime ait olmayan yüksek sesli bir inilti çıkarıyorum.

Zevkten o kadar kapılmış durumdayım ki, ayaklarım yerden kalktığını fark etmiyorum, ta ki onun baldırlarına dolanana kadar. Ağırlığımın yüzde yüzünü o taşıyor.

Hiç böyle seks yapmamıştım. Zane, şefkat ve gücün eşsiz bir karışımı ve bu sanki bir uyuşturucu gibi. Her ihtiyacım ve isteğim karşılanıyor, zevkle o kadar doluyum ki nefes aldığımı bile fark etmiyorum.

Geriye uzanıyorum, ellerim saçlarını kavırıyor, bu da sırtımın kavislenmesine neden oluyor ve sonunda tamamen içime giriyor.

Ciddi ciddi efsane olduğunu düşündüğüm noktaya ulaşıyor ve zevkimden çılgılık atıyorum, onun vücudumdan çıkmasını hiç istemiyorum.

Ayaklarımı bükerek penisinin en ufak bir hareketini sağlıyorum, bu da beni yine o mükemmel noktaya sürüyor ve hislerim katlanarak artarken vücudum uğulduyor.

Daha yeni başladık ve ben şimdiden nefes nefeseyim. "Zane," diye yalvarıyorum, ne istediğimi bile bilmeden. Daha hızlı? Daha sert? Daha fazla?

Ama o biliyor.

Cinsel organımı kavrayan eliyle beni penisinin üzerinden geri itiyor ve klitorisime doğru basıncı uyguluyor. Sonra kolunu gevşetiyor ve penisinin üzerinde kaymamı sağlıyor.

Kalın penisinin kaymasıyla vücudum titrerken başımı öne eğiyorum. Yüzüm suya dalıyor, ağzım ve burnum suyla doluyor. O kadar kendimden geçmişim ki nefes almaya dikkat edemiyorum. Ama düzeltemeden, pazı kaslarını gererek beni göğsüne daha sıkı çekiyor, yüzüm sudan çıkıyor.

Ama o tekrar G noktama çarptığında ona teşekkür edemiyorum, bacaklarımdaki titreme iki katına çıkıyor.

"Oh. Tanrım," diye nefes nefese söylüyorum, o beni tekrar kaldırıp bu sefer daha hızlı içeri girerken. Ekstra hız, tüm reaksiyonun daha hızlı gelmesine neden oluyor ve çok uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

Bana tekrar giriyor. Bir kez. İki kez. Üç kez ve sonra orgazm olmaya başlıyorum. Nefesimi kesen bir güçle vuruyor, zevk o kadar yoğun ki konuşamıyorum, inleyemiyorum bile.

Ama o hızını kesmiyor. Artık bir piston gibi, içime girip çıkıyor ve içimde bir havai fişek gösterisi patlatıyor.

Sonunda çılgılık atıyorum, vücudumdaki her kas tamamen gergin, zevk diğer tüm işlevleri bastırıyor.

O ise pes etmiyor, ben her zevk dalgasını sürerken bana sertçe vurmaya devam ediyor. Sonra kendi orgazmı başlıyor, boğazından bir kükreme koparken

vücudu titrerken, penisi içimde sarsılır.

Bu muhteşem bir his ve onu tutabilmeyi diliyorum, ama kollarında sarkmış bir spagetti gibiyim, o kadar bitkinim ki tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp onu hissetmek.

Sırtıma yığılır ve ikimiz de öne doğru eğiliriz, böylece göğsüyle fayans duvar arasında sıkışırım. "Vay canına," diyorum, yanağımda serin yüzeyin muhteşem hissi ile.

"Şaka yapmıyorsun," diye boğuk bir sesle boynuma fısıldadı, elleri tenimde yayılmıştı.

"Bundan sonra yürüyebileceğimden bile emin değilim." Şaka yapıyorum. Çoğunlukla. Ama yine de, jöle gibi hissedeni bacaklarımı denemedim.

"Bebeğim," boynumu öperek kulağımın hemen arkasındaki hassas noktaya kadar iner, "Ne zaman istersen seni taşıırım."

Onaylayarak mırıldandım. Bu adamın tadını çıkarmak için kendimi yeterince uzun süre tutabilmeyi umuyordum. Çünkü bunu mahvedersem gerçekten çok şey kaybedecektim.

CHAPTER FOUR

CADENCE

Beni tekrar yıkadı ve sonra kendini ovuşturdu.

Bitirdiğimizde, süper rahat bir yatağa yığılıyoruz. Onun etrafına kıvrılıp, memnuniyetimi içimden geçirerek iç çekiyorum.

Normal insanlar için ilişkiler böyle mi? Sıcak ve rahatım, kolu sırtımda, beni kendine yakın tutuyor. Hiçbir erkek beni böyle tutmamıştı. Ya da belki de öyle hissetmemiştim.

Ama uykuya dalmaya başladığımda, bu gecenin anıları zihnimde gelip gidiyor.

O savaş uçağının altında olmak.

Saldırının çaresizliği.

Düşünceleri kafamdan atıyorum. Beni koruyan adamla yataktayım ve onun yanında güvendeyim.

Ama bu düşünceyi de sevmiyorum. Ne zaman birine güvenirim, sonunda hayal kırıklığına uğrarım.

Yine de Zane'in beni bu gece güvende tutacağını düşünüyorum. Sabah her şey farklı görünecek.

Daha fazla endişelenemeyecek kadar yorgunum, kısa süre sonra uykuya dalıyorum. Rüya başladığında ne kadar uyuduğumu bilmiyorum.

Bu rüyayı daha önce de görmüştüm. En yeni koruyucu ailemizin boktan evine giriyorum. Geç kaldım çünkü kalıp, kaldığımdan geç kaldığım matematik sınavına tekrar girmek zorunda kaldım.

Ama gıcırdayan mutfak kapısını kapatırken Ava'nın keskin çığlığını duyuyorum. Sonra koruyucu babamız "Kapa eneni!" diye bağırıyor.

Ava'nın başı belaya girdiğinde her zaman çıkan kavg, zihnimi bulanıklaştıırıp duyularımı keskinleştirerek yüzeye çıkıyor. Bıçak çekmecesine uzanıp buz kıracağıını alırken, onun mücadelesini, homurtularını ve çığlıklarını duyabiliyorum.

Bıçağı avucumda sıkıca tutarak koridorda koşar adımlarla ilerledim ve yatak odamızın kapısında durdum.

Ve bir an için donup kalıyorum. Çünkü gördüğüm şey...

Ava, bacakları açık, üvey babamız onun üstünde sevişiyor. Ve sonra, o benim.

Artık izlemiyorum, ben Ava'yım. Ya da Ava'nın yerindeyim.

Göğsüm korkuyla sıkışıyor, ağızımdan acı çığlıkları kopuyor.

"Cadence." Bir erkek sesi rüyayı delip geçer, onunla karışır. "Cadence. Uyan."

Gözlerim birden açılıyor ama rüya hala gerçekliğim ve üstümde bir yüz belirlediğinde tereddüt etmiyorum.

Elimi yumruk yapıp, uykuyla ağırlaşmış kaslarımın tüm gücüyle çenesine vuruyorum.

Bu yeter.

Başı geriye savrulur, elleri yüzüne uçar ve yatağa düşer. "Tanrım, Cadence. Benim."

Tamamen kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Ben Zane." Yüzünü tutarak, sırtüstü yatarken bana bakar.

"Zane?" Titreyerek nefes alıyorum, nerede olduğumu ve neler olduğunu anlamaya çalışırken, ayrıntılar yavaş yavaş aklımda canlanmaya başlıyor.

Av. Duş. Yatmak. "Kahretsın," diye bağırıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum. "ok üzgünüm. Kabus görüyordum ve..." Elini çekiyor ve çenesinde morarmış bir iz görüyorum. "Kahretsın."

Kafasını salladı. "Önemli değil. Daha kötüsünü de gördüm. Rüyada ne gördün, anlat bana."

Donup kalıyorum, dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Açıkçası, tepkisi... tuhaf. Kim çeneme yumruk atıp sorun yok der ki? Kimse. Psikopatlar. "Bunu gerçekten düşünmüyorsun."

Omuzlarını silkiyor. "Kaç askerin uyurgezerlik, uykusunda konuşma ve uykusunda kavg ettiğini bilsen şaşırırsın. Silahlarını ateşlediklerinde

gerçekten dikkatli olmalısın."

Bunu anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Bu davranış onun için normal mi? Başımı sallayarak kendimi örtmüyorum, bu zayıflık göstergesi, yataktan kalkarken. "Giysilerim nerede olabilir?"

Başımı sallayarak, kendimi örtmüyorum, bu zayıflık göstergesi, yataktan kalkarken. "Giysilerim nerede olabilir?"

"Çekmecelerde," uzak duvardaki komodini işaret ediyor.

Oraya gidip bir çekmeceyi açtım, sonra bir tane daha, ta ki büyük bir pijama gömleği bulup giyene kadar. Giyindikten sonra ona döndüm. "Senin kıyafetlerin nerede?"

Omuzlarını silkti. "Yerdeki çantamda."

"Benimkiler neden açılmış da seninkiler açılmamış?"

"Senin kalacağın kesinmiş. Benimki değil." O da çıplak olarak ayağa kalkar ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Rüyada ne gördün?"

Geçmişimin ayrıntılarını paylaşmak istemediğim için iç çekiyorum. "Seni ilgilendirmez."

"Benim işim."

"Neden?" Kapıya doğru yönelirim, sonra mutfığa giderim. Bir bardak su içmek istiyorum ve onun da buza ihtiyacı olacak. Ama aynı zamanda onun sorularından kaçıyorum. Ona deliliğimi göstermek için henüz çok erken.

"Çünkü sen benim kadınsımsın."

Durup ona dönerim. "Birkaç saattir tanışıyoruz." "*Bu aptalca.*" diye eklemeyi kendimden alıkoyarım.

"Bunun önemi yok."

"Değil." Kollarımı kavuşturup sert bir bakış attım. Bunun bir rüya mı yoksa geçmişimin yüzeye çıkmak üzere olduğu için mi böyle hissettiğimden emin değildim. Kimsenin kalmadığı yer. Kimse, taşıdığım devasa çantaları gördüğünde beni istememişti ve burada gerçek bagajlardan bahsetmiyorum.

Bu arada, benim hiç valizim yoktu. Eşyalarımı siyah bir çöp torbasında taşıyordum. "The Hunt'a kaydolduğumda sana bir söz verdim. ihtiyacın olan kişi olacağıma."

Bakışım tamamen şaşkınlığa dönüştü. "Ama beni tanı mıyordun."

"Önemli değil."

Gözlerimi devirdim. Bu, hayatımda yaptığım en aptalca konuşmaydı. Buzdolabını açtım, buzluktan biraz buz alıp havluya sardım ve ona uzattım. "Yüzün için."

"Teşekkürler." Buzları alıp çenesine koydu. "Ama merak etme, morluk sende değil, bu akşamın başlarında oldu."

"Oh," omuzlarım çökerek bir bardak aramaya başladım. "Bu rahatlatıcı." Sessiz kalıyor, sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi, sonra soruyor. "Ee, rüyanda ne gördün?"

"Pes etmeyen birisin, bunu kabul etmeliyim."

"Hayır."

Geçmişim hakkında konuşmayı sevmem ve genellikle kimseyle pek paylaşmam. Çıktığım erkeklerle, iş yerinde tanıştığım insanlarla ya da sosyal ortamlarda takıldığım kişilerle paylaşmam. Böylesi daha kolay.

Buraya eski alışkanlıklarımı değiştirmek için geldiğimi biliyorum, ama berbat çocukluğumu öğrenmesinin onu bana daha çok sevmesini sağlayacağını sanmıyorum. Yine de ona birkaç ayrıntı verebilirim. "Önemli bir şey değil. Arkadaşım saldırıya uğradı ve ben olayın ortasına denk geldim."

"Saldırı mı? Nasıl saldırı?" diye soruyor, sesi tehditkar bir tona bürünüyor. Buzlu havlu tezgaha çarparak yere düşüyor.

Kafamı salladım. "Önemli değil. Ava, arkadaşım, kavgacı biri değil, bu da onu savunmasız yapıyor."

"Yani ikinizin kavgasını sen yapıyorsun," diye gürlüyor, kaşları öfkeyle çatılır.

Haksız değil. Ama Ava'yı konuya karıştırmak istemiyorum, çünkü bu da beni kötü gösteren başka bir konu. O, kavgacı olmam için bana güveniyor, ama onun dışında her şey var onda. İstikrarlı. Güvenilir. Nazik. Beni sayamayacağım kadar çok kez kurtardı.

Ben, buraya geldiğimi ona söylemeyen berbat bir arkadaşım, çünkü beni vazgeçirmeye çalışacağını biliyordum. Ve çünkü benim onun için değersiz olduğumu anlaması için bir şok yaşaması gerekiyor.

Bir bardak bulup musluğu açıyorum, suyla doldurup uzun bir yudum alıyorum.

"Saat kaç?" Birkaç yudum aldıktan sonra soruyorum.

"Dört."

"Sabah mı?" Tabii ki sabah. Kalan suyu lavaboya boşaltıp bardağı bulaşık makinesine koyuyorum. "Yatmaya gidelim."

Buzlu havluyu alır ve hala tamamen çıplak olarak yanıma gelir, havluyu açar ve buzu lavaboya atar.

Gözlerim aşağı kayar, onun çubuk gibi penisi ve testisleri beni yeniden acıtmaya başlar.

"Gitmeliyiz," diye cevapladı, havluyu tezgahın üzerine koyarken belime sarıldı. "Uyumak için yardıma ihtiyacın var mı?" Gözlerindeki bakış, ne demek istediğini açıkça ortaya koyuyordu. Neyse ki uyanma kısmı bitti ve artık işimize dönebiliriz.

Dudaklarımı ısırıyorum. "Asla sormayacaksın sandım."

Kıkırdar, eğilip elini kığımın altına sokar ve beni havaya kaldırır. Başının arkasına tutunurken nefes nefese küçük bir kıkırdama çıkarırım. "Yürüyebilirim."

"Neden zahmet ediyorsun?" diye cevaplar, gözlerinde şeytani bir ışıltı var. "Seni taşımayı seviyorum."

Ben de seviyorum. Ve bu bir sorun olabilir.

CHAPTER FIVE

ZANE

KIZIM ÇOK KORKMUŞ.

O rüyayı önemsizmiş gibi gösterdi ama ben travmayı gördüğümde anlarım.

Hayatında çok fazla şey yaşadı ve yaralarını korumak için sert bir kabuk geliştirdi.

Birçok asker de aynı şeyi yapıyor. Gündüzleri güçlerini kurşun geçirmez yelek gibi giyiyorlar, ama geceleri...

Hizmetim karşılığında federal hükümet tarafından ödenen tıp fakültesine gittim. Becerilerim beni Özel Operasyonlar'a götürdü ve orada gizli görevlerde tıbbi bakım sağladım.

Ama şimdi ordudan ayrıldım ve sivil hayata başlamaya hazırım. Emekli olana kadar yerleşmeyi erteliyordum.

Bence, evinde olmayan kocalar iyi eşler olmaz. Ve bu görüşümün arkasındayım.

Sorun, ayrıldıktan sonra fark ettiğim kadarıyla, artık farklı bir adam olmamdı. Hayatın en kötü yanlarını gördüm, cehennemi yaşadım ve çıkmaya çalıştığım tüm kadınlar... yeterince derin değildi.

Kadının acı çekmesini istediğimden değil. Ama cuma gecelerini Applebee's'te sarhoş olarak geçiremem, cumartesi sabahı da Bed Bath and Beyond'da perde seçmek için uyanamam.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Bir buçuk yıl boyunca güçlü, karakterli ve sadece eğlence dışında başka şeylerin peşinde koşarak geçirilen bir hayatın nasıl olabileceğini anlayan bir kadın bulmaya çalışıp başarısız olduktan sonra, senaryoyu değiştirip bunu denemeye karar verdim.

Önümüzdeki birkaç haftadan öteye bir garanti yok. Cadence benim için uygun olmadığına karar verebilir. Ben de bu yolda daha fazla acı olacağına, daha fazla fayda olmayacağına karar verebilir ve yollarımız ayrılabilir.

Ama buradayken, Cadence için tam olarak burada olacağım. Ve bu nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, beni tanıdığı için daha iyi bir insan olmasını istiyorum.

Bunu akılda tutarak, onu yatak odasına geri taşıyorum, vücudu benimkinin yanında sıcak ve yumuşak.

Cadence, hiç şüphesiz, gördüğüm en güzel kadın. Yüzü ve vücuduyla modellik yapmış olmalı.

Kusursuz yüz hatları, ateş gibi parlak kıvılcak saçları ve büyük kahverengi gözleriyle taçlandırılmış. Soluk pembe dudakları mükemmel bir şekilde kıvrılmış, yüz hatlarını sert çizgilerle belirginleştirmeye çalışsa da, büyük gözlerinin sıcak kahverengi derinlikleri onun kırılmasını ele veriyor.

Sert konuşur, sert davranır, ama onu taşıırken ellerinin vücudumda duruşu. Beni onu sıkıca tutmam için yalvarıyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Bir elim onun dolgun kalçalarının kıvrımlarında kayarken, diğer kolumu sırtına dolayarak onu sabit ve güvende tutuyorum.

Duşta ona zevk verdikçe, bana daha da derinleşti, ta ki beni her şeyi yapmama izin verene kadar.

Onun gücü. Onun zevki. Onun sıcaklığı.

Göğsü yüzüme bastırılmış, göğüs kemiğine öpücükler konduruyorum, ona sokuluyorum. "Harika kokuyorsun."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Uyku kokuyorsun."

O sert bir kadındır, bunu kabul etmeliyim. Ve evet, uyku kokuyor, ama bu koku, adını koyamadığım beynimin derinliklerinde hoş bir duygu uyandırıyor.

Gerek yok. Ancak, bunu tek kelimeyle tarif etmem gerekirse, denemelerimden tek bir kelime yankılanıyor: doğru. Kokusu doğru.

Üstüne giydiği gömleğin kumaşından göğsünü öpüyorum. "Her neyse, hoşuma gitti."

Sözlerimi saçma bulmuş gibi alaycı bir şekilde güldü, ama elleri onu ele verdi. Ellerini omuzlarıma yayıyor, boynuma ve saçlarıma kayıyor.

Gömleğine gülümserken, yatağın etrafında dolaşp onu nazikçe yatağa yatırıyorum.

Seks çılgınca olmadan yeterince ateşli. İlk işim güven oluşturmak. Sonra travmasını öğrenebilirim.

Gömleğinin altında çıplak, iç çamaşırı yok ve ben de gömleğinin kenarını yukarı çekerek vücudunu öpmeye başlarken bundan sonuna kadar yararlanıyorum.

Dudaklarım karnının çıplak derisine değdiğinde onaylayarak mırıldanıyor.

Kalçalarını okşarken bacakları açılıyor, ince kıvrımları büyük ellerimde çok küçük görünüyor.

Ay ışığında solgun teni parılıyor, karnının bacaklarıyla birleştiği yeri öpüyorum. Nefes nefese kıkırdıyor.

Bu sesi çok seviyorum.

Dürüst olmak gerekirse, kıkırdayan kadınları seven bir adam değilim. Ama Cadence öyle değil. Nadiren böyle güler, bunu anlayabiliyorum, bu da sesini çok tatlı kılıyor. Aynı noktayı şakacı bir şekilde ısııyorum, o da yatağa kıvrılırken dudaklarından kahkahalar patlıyor.

Ben de gülüyorum. Biraz şakacılık tam da ihtiyacımız olan şey.

Onun tepesine daha yakın öpmeye başlıyorum, hareket ederken hafifçe yalayıp emiyorum, teninin tadına bakıyorum, onu tanıyorum.

Artık kıkırdama yok, vücudu dokunuşuma doğru kıvrılıyor, karnı içe çekiliyor ve kalçaları sessiz bir davetle yukarı doğru kalkıyor.

Tereddüt etmiyorum.

Cadence Brezilya tarzı tıraşlı ve bu görüntüyü çok seviyorum ama benim tercihim daha doğal bir görünüm.

Yine de, çıplak kasıklarına öpücükler kondururken, onun uyarılmasının kokusunu veya dudakları arzuyla şişerken solgun tenini pembeye çeviren kızarıklığı engelleyen hiçbir şeyin olmadığını inkar edemiyorum.

Dişlerimi hafifçe tepesinde gezdirerek biraz daha his uyandırıyorum. O inliyor, bacakları daha da açılıyor.

Fırsatı kaçırmam, bu yüzden daha aşağıya inip dilimi klitorisinin üzerinde dolaştırıyorum.

Vücudu sarsılır ve odayı keskin bir ıglık doldurur.

Klitorisini okşamaya başlıyorum, parmağımı içine sokuyorum. Uylukları yüzümün etrafında titiyor, topukları sırtımın alt kısmına batıyor.

Bir ritim yakalayınca, çok geçmeden parmaklarını saçlarıma gömerek saç tellerimi çekip beni kendine yaklaştırıyor.

Cadence'in zevk alırken biraz acıdan hoşlandığını şimdiden anlayabiliyorum. Ama bu sulara yavaşça ve dikkatlice giriyoruz.

Çoğu zaman, tetikleyiciler arzuların içinde gizlidir ve bu çok tehlikelidir. Ben her zaman güvenli tarafta olmayı tercih ederim.

Ondan hissetmesini istediğim tek şey bu. Karmaşık bir kadınla başa çıkabilirim, tabii bu karmaşıklıklar aramızdaki yakınlığı engellemediği sürece.

Bu yüzden daha sert davranmıyorum, sadece sabit bir şekilde ikinci parmağımı ekliyorum ve onun etrafımda gerildiğini hissediyorum.

Nefes nefese, elime sürtünerek kekeliyor. Artık tamamen açılmış, sırlıklam, topukları sırtımın alt kısmına o kadar sertçe batıyor ki, beni neredeyse vücuduna doğru itiyor.

"Zane," diye nefes nefese söylüyor. "Zane, çok güzel, ama ben istiyorum..." Sözleri kesiliyor, göğsü havaya kalkıyor, başı geriye atılıyor, uzun kıvılcı saçları yatağın üzerine dökülüyor.

"Ne istiyorsun, tatlım?" diyorum, nefes almak için başımı kaldırıp muhteşem manzarayı seyrederek.

"Senin sikini," diye nefes nefese, beni yukarı çekmeye çalışırken saçımı çeker. Bana iki kez sormasına gerek yok.

Vücudunu yukarı kaydırarak beni ayaklarıyla itiyor. Penisim onun açıklığını buluyor, içine giriyor ve ikimizi de inlemeye başlıyoruz.

Yavaş gidiyordum. Dikkatliydim. Ama onun içine girerken, elleri bana dolanıyor, kıcımı kavırıyor ve bizi birbirimize daha sıkı bastırıyor ve ben dikkatli kontrolümü kaybediyorum.

Çekilip tekrar içine giriyorum, ikimizin de nefes almakta zorlandığı bir tempo tutuyorum, gittikçe daha yükseğe çıkarken kalçalarımız birleşiyor ve tüm gücümü kullanarak onu çılgına çeviriyorum.

O benim cildimi tırmalıyor, ağzı ağzıma çarpıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor.

Boşalmamak için çabalarken testislerim yanıyor, ama onun da yaklaştığını bildiğim için dayanıyorum. Vücudu benimkinin altında titriyor, pantolonunun sesleri ve tiz inlemeleri ateşi daha da artırıyor, ta ki sonunda o da boşalana kadar. Ağzıma adımı haykırıyor ve bu, kendimi bırakıp sanki ölürsem ölecekmiş gibi boşalmak için ihtiyacım olan tek izin.

Cadence ve benim ilişkimizin yürüyeceğini bilmiyorum, ama seksin hiç bu kadar iyi olmadığını biliyorum.

İkimiz de tamamen bitene kadar pompalamayı bırakmıyorum. Cadence'in kolları etrafımda yumuşadı, yanağı omzumla boynum arasındaki boşluğa gömüldü. "Bu..."

Onu tekrar öpüyorum, yumuşak ve yavaşça. Konuşacak nefesim yok ve bizi yatağa düzgünce yatırmadan önce bir dakikaya ihtiyacım var.

Gözleri kapanıyor, uykuya dalarken vücudu titriyor. "Cade?"

"Hmm," diye mırıldanıyor kapalı dudaklarının arasından.

Dirseklerimi kaldırıp uyurken çok rahat görünen muhteşem yüzüne bakıyorum. Daha genç, daha savunmasız görünüyor. Bu, rüyayı ve genç ve masumken neler yaşamış olabileceğini düşünmeme neden oluyor. "Ava saldırıya uğradığınızı gördüğünüzde neredeydiniz?"

Gözleri açılır, içindeki acı inkar edilemez. "Üvey anne ve babamızın boktan iki odalı çiftlik evinde."

Üvey anne ve babası mı? Yetimhanede mi büyüdü? Ne kadar kötüydü? Ama sormuyorum. En azından şimdilik. Zaten uykuya dalmak üzere, onun yerine onu kollarıma alıp kaldırıyorum, başını yastığa yatırıp vücudunu battaniyenin altına sokuyorum.

Sonra ona sarılıp, kelimelerle ifade edemediğimi bedenimle anlatıyorum. *Benimleyken güvendesin.*

Kollarımın arasına kıvrılıp yumuşak bir iç çekişle uykuya dalıyor. Bu gece uyuyacak. Yarın daha fazla soru soracağım.

Ama cevap vermekten hoşlanmayacağını şimdiden biliyorum. Ancak bu işe yarayacaksa, onun sert kabuğunu aşmanın bir yolunu bulmalıyım.

CHAPTER SIX

CADENCE

Yatak odasının pencerelerinden süzülen parlak güneş ışığıyla uyanıyorum. Arkama uzanıp boş çarşaflara elimi bastırıyorum. Zane gitmiş. Başımı kaldırdığımda, pencereden görünen manzara anında yüzümü gülümsetiyor. Güneş mavi suyun üzerinde parıldarken nehir şırıldıyor.

Tanrım, buna alışabilirim.

Esniyorum, gömleğim göğsümden aşağıya düşüyor. Zane yatağa döndüğümüzde gömleğimi göğsümden yukarıya çekmişti ve öyle kalmıştı.

Duşta yaşadığım orgazm harikaydı, ama gece yarısı yaşadığım... gerçek dışıydı. Seksin böyle hissettirebileceğini hiç hayal etmemiştim.

Mutfaktan metal sesleri geliyor ve sonra kahve kokusu burnuma geliyor.

Bu koku beni yataktan kaldırıp, diş fırçamın küçük bir tutucuda durduğu banyoya götürüyor.

Dişlerimi fırçalayıp tuvalete gidip kendimi tazeledikten sonra mutfağa çıkıyorum.

Zane ocak başında durmuş, tavaya domuz pastırması koyuyor. Üstü çıplak, kalçalarına zar zor tutunan düşük bel eşofman altı giymiş.

"Cesursun," diyorum gülerek.

Bana dönüp dudaklarında seksi bir gülümsemeyle soruyor. "Ne?"

"Gömleksiz domuz pastırması pişirmek."

O da benimle birlikte gülüyor. "Kahvaltımda biraz tehlikeyi seviyorum."

O sağı eğilip dolaptan bir kupa alırken burnumu kırıstırıyorum.
"Kahve?" diye sorar, fincanı kaldırarak.
"Evet, lütfen," diye mırıldanarak öne doğru adım attım.
Tezgahın üzerindeki cezveden kahveyi bardağı döker. "Süt? Şeker?"
"Sade," diye cevap vererek ellerimi uzatırım.
"Gerçekten mi? Silahlı kuvvetlerde görev yapmadın, değil mi?"
Elinden fincanı alıp koyu kahveyi büyük bir yudumla içiyorum. Kahvaltıyı pek sevmem ama kahvesiz yapamam. "Eminim."
"O zaman siyah kahveyi nasıl keşfettin?"
Dönüp omuz silkiyorum. Benim gerginleşmeden kahve içmek isteyip istemediğimi bile soramamasının zor olduğunu biliyorum. Ama bu hassas bir konu.
Yerleştirildiğim çoğu yerde, her parça yemek bir kaynaktı.
Çoğu koruyucu aile bana kahvaltı vermezdi. Akşam yemeği de. Öğle yemeği okulda vardı, tabii okulda olduğum zamanlarda.
Ancak kahve, dev bir kutuda geliyordu ve sahip olabildiğim birkaç şeyden biriydi. Bazı günler, ayakta kalmak için sadece kafeinle hayatta kalıyordum.
Süt ve şeker bile toz halinde olmadıkça sık sık karneyle veriliyordu.
"Kahve tek başına mükemmeldir."
Başını eğip beni inceliyor. Bundan hoşlanmıyorum.
Zane bedenimi keman gibi çalmasını öğrenebilir. Ama zihnimi? Hayır, teşekkürler.
"Çoğu insan gerçek tadı bastırmak için bolca krema ve şeker ekler.
Sade kahve genellikle alışkanlıkla sevilen
bir tadı vardır." Omuz silkiyorum ve
büyük bir yudum alıyorum.
Zane, pastırma cızırdamaya başlayana kadar bir dakika daha bana bakar, sonra tekrar ocağı döner.
Ben kahvemi içerken o ocakta çalışıyor, kendime bir fincan daha dolduruyorum.
O sırada pastırmayı yemek alanı ve hazırlık yeri olarak kullanılan küçük adaya koyar. "Kendine al."
"Hayır, teşekkürler," diye cevap veriyorum ve ikinci fincanımın ilk yudumunu alıyorum. "Hayır, teşekkürler mi?"
diye bana gözlerini kısarak soruyor. "Henüz acıkmadın mı?"
Omuz silkiyorum ve savaş pozuna geçiyorum. Bacon için kavga etmemem gerektiğini biliyorum, ama o benim sinirime dokundu ve tüylerim diken diken oldu. "Hayır."

Kafasını eğiyor. "Yumurtaları pişirmeden önce bir saat daha beklemeli miyim?"

Kafamı sallıyorum. "Yumurta istemiyorum.

Teşekkürler." Gözleri kısılıyor. "Ne zaman yemek yemeyi düşünüyorsun?"

"Seni ilgilendirmez." Düşünmeden ağzımdan çıkıverdi, ama yine de çenemi dik tutuyorum.

Yavaşça spatulayı yere koyar. "Seni ilgilendirmez mi?"

"Ben yetişkin bir kadını. Ne zaman yemek yiyeceğimi sana söylemene gerek yok."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve gözlerimin önünde boyu uzar. Poz vermeyi bilen tek kişi ben değilim.

Omurgamı onun enerjisine uyacak şekilde düzeltip kahve fincanımın kenarından ona bakıyorum.

"Dün gece iki yetişkin erkekle kavga ettin, çok geç yattın ve sonra, en azından benim için, akıllara durgunluk veren bir seks yaptık. İki kez. Neden vücuduna biraz enerji vermiyorsun?"

Omuzlarım bir santim kadar düşer. Çünkü bu aslında mantıklı. Ama ne zaman yemek yiyeceğimi onun söylemesine ihtiyacım yok. "Kendime bakabilirim."

Başını yana eğdi. "Sen hep böyle misin?"

"Nasıl?" Ama parmaklarım fincana kıvrılıyor, çünkü benim huysuzluğumun bir yönüne odaklanmış.

"İnsanların sana yardım etmesine bu kadar dirençli misin?"

Ağzım şaşkınlıkla açılır. Bunu nasıl bu kadar çabuk anladı? Ama dişlerimi sıkarak "Hayır" derim.

Kaşları kalktı ama o tekrar ocağa döndü ve tavaya bir yumurta kırdı. Sessizce tabağa uzandım ve bir parça domuz pastırması alıp, o görmeden ağzıma attım.

Ona söylemeden haklı olduğunu kabul edebilirim. Bana patronluk tasladığını düşünmesini istemiyorum. Taslamıyor...

Asla.

Aramızdaki mesafe, Zane büyük bir tabak pastırma ve yumurta ile masaya oturana kadar devam eder. Ona bana da bir tane yapmasını söylemek üzereyim, ama sonra vazgeçiyorum. O bakmıyorken bir parça pastırma daha alıyorum.

Sonra duştan çıkıp dışarı fırlıyorum.

Günün geri kalanı çok daha keyifli geçer. Nehirde suya girip, en sevdiğimiz renk gibi daha güvenli konular hakkında konuşuruz.

Ama dürüst olmak gerekirse, o bile benim için acı verici.

Neden her ilişkiyi bu kadar çabuk bitirdiğimi anlamaya başlıyorum.

Görünüşe göre, ben bir mayın tarlası gibiyim.

"Bir bakayım," diyor Zane, sadece başı su yüzeyinde kalacak şekilde iki fit derinliğindeki suya dalarken. "Çocukken yeşil bir dönem geçirdim, sonra mavi. Odamı yeniden boyayarak babamı deliye çevirdim."

Yıllardır göğsümde hissetmediğim bir çekiş hissediyorum. Odasını onunla birlikte dekore eden ebeveynleri olan çocuklardan biri olmak isterdim. Boktan bir evin lekeli bir yatağında yatarken, dantelli perdeleri ve gölgelikli güzel bir pembe oda ve bana hikaye okuyup yatırıp örtüleyen bir anne hayal ederdim.

Bu hayali, bakıcı ailelerin evlerinde kaldığım her boktan, küflü kokulu yatak odasına taşındığımda da yanımda götürdüm. Gözlerimi kaçırıp bacaklarımın nehirde süzülmesine izin veriyorum. "Sonunda hangi renge karar verdin?"

"Kamuflaj," diye cevaplar, rahat bir gülümsemeyle. "Ya sen?"

"Ben kırmızı kızım," diyorum omuz silkerek. Pembe rengin ilk fantezim olduğunu ya da en sevdiğim ceketimin kırmızı olduğunu söylemiyorum. On dört yaşındayken bir ikinci el mağazasından almıştım ve beş farklı evden geçtikten sonra ilk iş görüşmemde, yerel bir lokantada giymiştim. Bana güven veren ilk zırhımdı.

İşi aldım ama üç hafta sonra patronum bir siparişi karıştırdığım için bana bağırınca kasadan para çaldım ve işi kaybettim.

"Seni tamamen kırmızı bir kız olarak görebiliyorum."

"Oh, evet, neden?" Onun gözlerine bakmak için yan döndüm. "Ateşli saçlar, koyu renk gözler, öfkeli karakter.

Kırmızı sana yakışıyor."

Bu beni gülümsetti. "Evet. Sanırım öyle." Suyun beni biraz aşağıya çekmesine izin verdim. "Peki, neden orduya katıldın?"

Gülümsemesi kayboldu. "Babam öldü. Tıp fakültesi için param yoktu."

Bir saniye sessiz kaldım, bunu sindirmeye çalıştım. "Baban için üzüldüm." Ama tıp fakültesinden bahsedildiğini kaçırmadım.

"Teşekkürler. On iki yıl oldu ve eskisi kadar acı vermiyor." Başımı sallıyorum. "Tıp fakültesi nasıl gidiyor?"

"GI Plan sayesinde okudum."

"Dur," gözlerimi ona dikip bakıyorum. "Sen Dr. Zane misin?"

Yine gülümsedi. "Korkarım öyle. Ama genellikle bana Dr. Phillips derler. Askeriye eğitim masraflarımı karşıladı ve mezun olduktan sonra sağlık görevlisi olarak hizmet ettim."

Gözlerimi yere indirdim. Liseyi zar zor bitirmiştım. Çoğunlukla davranışlarım yüzünden. Yeterince zekiydım. Bu da Zane ile olan ilişkinin çok geçici olduğunun bir kanıtı daha. Ben doktorla evlenecek kız değilim. Bilmeliydim...

Ayaklarımı yere sağlam basarak ayağa kalktım ve havluya sarılmadan önce sudan çıktım. "Acıktım. Bir şeyler yiyeceğim."

Buraya değişiklik için geldim. Berbat hayatımdan çıkıp bir gelecek bulmak için bir şans. Ama bunun işe yarayacağına imkan yok.

Zane de çıkıyor ve arkamdan geliyor. "Ne istersin?"

"Ben hallederim," diye cevap verip, terliklerimi giyip kulübeye doğru yürümeye başladım.

"Yine mi başladık?"

"Neyin?" diye soruyorum, nefes nefese.

"Yemek meselesi. Çok direniyorsun..."

Düşünmeden ağzımdan kelimeler dökülüyor. "İnsanlar seni aç bırakırsa, kimsenin yemeğini kontrol etmesine izin vermemeyi öğrenirsin..." Ne dediğimin farkına varıp duruyorum. Neyim var benim? Hiç böyle şeyler söylemem.

Sanki tüm yaralarım yüzeye çıkmış gibi.

Ama o bana elini uzatırken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Dönmeden önce elini itiyorum. Çok hassasım, dokunmak ya da dokunulmak istemiyorum.

Kulübeye doğru yürümeye başlıyorum ama onun peşimden geldiğini duyuyorum. "Ne?" Tekrar dönüp, ellerimi kalçama koyarak ona dik dik bakıyorum.

O da durur, beni yavaşça süzerek. "Arkadaşınla birlikte koruyucu ailedeydin, değil mi?"

"Evet."

"O da sana öyle davranıyor muydu?" diye sorar.

Nereye varmak istediğini hiç anlamıyorum. "Evet. Tabii ki."

"O da bu tür şeylerle mücadele ediyor mu?"

"Hayır. Tabii ki hayır." Ava'nın hayatının ilk sekiz yılında onu seven ve ona bakan gerçek bir annesi vardı. Onu çok seviyordu. Sorunlarının çoğu saldırıya uğramasıyla ilgili.

"Ava senin yemeğini çaldı mı?"

"Ne? Hayır. Ben 1,60 boyunda, minyon bir sarışından yemek çalacak gibi birine mi benziyorum?"

Bu, kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

Ava hakkında konuşmak istemediğim için hayal kırıklığımı içimden geçirerek iç çektim. "İnsanların ona yemek yapmasından rahatsız olmaz. Öfke sorunları da yok. Ama kimseyle çıkmıyor. Onun sorunu bu."

Çenesi düşer. "Hiç mi?"

"Hiç. Bunun yerine bana boa yılanı gibi sarılmak istiyor." Az önce söylediğim şeyden utanarak kabine geri döndüm. Bu biraz doğrudu. Ama aynı zamanda haksızlıktı da. O bana kendini tamamen vermişti. Ve eğer bir sorun varsa, benim sorunlarım onun hayatını benimkinden çok daha fazla etkiliyordu.

Onun için sağlıklı bir ilişki değilim. Birincisi, berbat bir arkadaşım. İkincisi, tüm erkeklerin bizim piç kurusu üvey babamız gibi olmadığını anlamasına yardım edecek birine ihtiyacı var. Ben sağlıklı bir ilişki örneği değilim.

"Anlıyorum. Daha fazla alana ihtiyacın var."

Beni anlamaya mı çalışıyor? Siktir et. Sanki bu berbat halimin yansımasını onun gözlerinde görmem gerekiyormuş gibi.

CHAPTER SEVEN

CADENCE

ZANE bana günün geri kalanında rahat bırakıyor, bunun için minnettarım. Akşam olduğunda, onunla yatmaya ve burada olmanın keyfini çıkarmaya hazırım.

Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra, bir anlık hevesle valizime attığım sevimli siyah geceliğimi giyiyorum.

Ama bütün gün soğuk davrandıktan sonra, ona yakınlığımızı yeniden başlatmaya hazır olduğumu gösteren birkaç işaret vermem gerektiğini düşünüyorum. Ve bununla seks demek istiyorum. Akıllara durgunluk veren seks.

Onu banyoda duyuyorum ve kalçamı yukarı kaldırıp bacaklarımı tamamen açıkta bırakarak yatağa uzanıyorum.

Yatak odasına giriyor ve duruyor. "Merhaba."

"Merhaba," diye cevap veriyorum, ona seksi bir gülümseme ve en çekici bakışımı atıyorum.

Gömleğini çıkarıp yere atıyor. Dizlerimi birbirine sürterek yaklaşan mutluluğa hazırlanırken gülümsemem büyüyor.

Spor pantolonunu çıkarıp katlayarak komodinin üzerine koyuyor, böylece üzerinde sadece boxer şort kalıyor ve sonra ışığı kapatıyor.

Yatağa geri dönüp yatar ve üstüne battaniyeyi çeker.

Ve sonra... bana sırtını döndü.

Alnımı kırıştırarak onun başının arkasını izledim. "Ne oluyor?"

"Aynı soruyu sana da sorabilirim," diye cevaplar, sesinde ne kızgınlık ne de kırılganlık vardır.

"Bu ne anlama geliyor?" diye homurdanıyorum, ama içimdeki acı, cevabı zaten bildiğimi söylüyor.

"Buraya anlamsız seks için gelmedik, Cadence. Bu hiçbir zaman böyle olmadı. Eğer istediğin buysa, bunu başka yerde de bulabilirsin, ben de öyle. Benim senden istediğim bu değil."

Haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama haksız olduğum için iyi bir kavgayı reddetmek hiç bana göre değildir.

Buraya bir değişiklik için geldim ve gerçek yakınlık ve paylaşım gelişmeye başladığı anda anında eski alışkanlıklarına geri döndüm.

Kahretsin, tek yapması gereken birkaç soru sormaktı...

"Sana bir haberim var, ben de yeterince seks yaptım ve hiçbiri böyle hissettirmedi," derken elim kalçama gider.

Bana bakmak için dönüyor, yüzü ölümcül bir sakinlikte, ama gözleri... kararlı. "Çünkü biz yarışmadan dolayı bir bağımız var. Senin yok etmeye çalıştığın bir bağ."

Çenemi kaldırıp ona ters ters bakıyorum. "Ben mi yok etmeye çalışıyorum? Geçmişimi kurcalayan ve bana emirler yağdıran sensin. Neden tersini denemiyoruz? Neden sana ne zaman ne yiyeceğini söylemeye başlamıyorum ya da en kötü anılarını ortaya çıkaran rahatsız edici sorular sormuyorum?"

Hafifçe yüzünü buruşturduğunu görüyorum ve iyi bir darbe indirdiğimi anlıyorum. "Senin vermek istediğinden fazlasını sormak istemedim. Ve sana yemek yemeni söyledim çünkü..."

Yataktan kalkıp ona bakıyorum, çünkü bu öfkemi kontrol etmeme yardımcı oluyor. "Koruyucu ailelerin evlerinde genellikle yemek azdır. Belki günde iki öğün yemek yiyorsun, belki de sadece bir öğün. Sana ne zaman ne yemek verirlerse onu yiyorsun ve ortak mikrodalgada ısıtılmış benzin istasyonu burritoları için onlara teşekkür ediyorsun." Neden bunları söylediğimi bile bilmiyorum.

Çenesi sertleşir ve ayağa kalkar. "Cadence, bu..."

"Senin acılarına ihtiyacım yok. Yok. Sadece kimseye ne yiyeceğimi veya ne zaman yiyeceğimi söylemesine izin vermediğimi anlamamı istiyorum."

"Sana acımıyorum," diye başını sallayarak yanıma geldi. "Ama bu, ihtiyacı olan her şeyi alamayan küçük bir kız için üzülmeyeceğim anlamına gelmez."

Sözleri beni ağlatmak istiyor, bu da beni sinirlendiriyor. Öfke, kendimi incitmekten korumanın tek yolu. "Ben iyiyim. Çok iyiyim. Ve şunu açıklığa kavuşturalım, şu anda bana ihtiyacım olanı vermeyen kişi sensin."

"Katılmıyorum," diye gürledi.

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü senin ihtiyacın olan şey, seksten daha derin bir bağ kurmak." Yine ayağa kalkıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Neye ihtiyacım olduğuna ben karar veririm, sen değil." Onu göğsünden dürterek fikrimi belirtirim. "Sen otoriter bir pisliksin, biliyor musun?"

"Peki. Ben seksin ötesinde bir bağ kurmak istiyorum. Ve o kişinin sen olmasını umuyordum, ama kahvaltı yapmanı bile öneremedim seni kapatırsan, bu zor olacak."

Ellerim yumruk haline geldi. Bunun olacağını bilmiyormuşum gibi davranmıyorum. "O zaman siktir git." Sesim her kelimeyle yükseliyor.

"Bu çok verimli olacak. Sorunu çözmek yerine siktir git diyorsun."

"Üzgünüm. Sen siktir git." Artık bağıyorum, ellerim yumruk haline gelmiş.

O bana yaklaşıyor. "Dinle, çok şey istemiyorum ve sen..." Ama daha fazlasını duymak istemiyorum ve onu geriye doğru itiyorum.

"Erkeklerin bana yaklaşmasını istemiyorum."

Çenesi taş gibi sertleşiyor. "Sana yaklaşmak mı? Aklını mı kaçırdın?"

Öfke içimi yakarken, duygularım kafamda çınıyor. "Bana deli mi diyorsun?"

"Hayır. Sana yaklaşmıyorum. Deli demedim. Bu sadece bir deyim."

Bu günün nasıl bu kadar kötü geçtiğini anlamaya çalışıyorum.

Kafamı sallıyorum, her zamanki gibi aynı noktaya geldiğimi fark ediyorum, sadece rekor sürede. Av, sorunlarımı aşmamı sağlamadı, sadece zamanımı kısalttı. Topuklarımı yerden kesip, oturma odasına çıkıyorum ve Zane yatak odasının girişinde belirirken ön kapıyı açıyorum.

Onu görmek beni daha da sinirlendiriyor ve aynı zamanda içimi acıtıyor. Bunu söylemek yerine, omzumun üzerinden şöyle diyorum: "Ben berbat bir geçmiş ve yakınlık sorunları olan berbat bir kadıyım. Artık biliyorsun." Sonra çıplak ayakla ve üzerinde sadece bir parça satenle geceye adım atıyorum ve kapıyı çarpıyorum.

Karanlık ormana, ay ışığında parıldayan nehre bakıyorum. Yirmi dört saat önce burayı çok seviyordum. Şimdi ise...

Sadece kaçmak istiyorum.

Arazinin etrafı duvarla çevrili. Buranın tam olarak ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum, ama çok uzağa gidemeyeceğimi biliyorum.

Yine de geri dönemezdim.

O küfür etti. Ben daha da kötü küfür ettim. Önümüzdeki birkaç haftayı dışarıda uyuyarak geçiremeyeceğimi biliyorum. Belki yarın telefonumu alıp organizatörlere gitmem gerektiğini söyleyebilirim.

Ama bu gece...

Dışarıda mahsur kaldım. Gururum başka türlüüne izin vermez.

Her şeyi mahvettiğimi şimdiden hissedebiliyorum. Küçük bir gecelikle dışarıda uyumaktan, Zane'e geçmişimi haykırmaya kadar, her şeyi mahvetmek için elimden geleni yapıyorum. Eminim başardım.

Bir taşın üzerine basıp nefesimi vererek ayağımı kaldırıyorum. "Kahretsin," diye inleyerek zıplıyorum.

"Cadence," diyor Zane arkamdan.

Dönüp, şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. "Ne oluyor?"

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Seni korkutmak istemedim. Gizlice yaklaşmak, Özel Operasyonların mesleki risklerinden biridir."

Ondan nefret ettiğimi ve korkmuş bir kadına gizlice yaklaşmanın çok kötü bir şey olduğunu söylemek istiyorum. Ama sözleri ağzımdan çıkamadan, beni kollarına alıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"İçeride bana kızabilirsin."

"Beni dinlemiyorsun, bana ne yapacağımı söyleme."

İçini çekiyor. "Seni duyuyorum. Kanepede uyuyacağım. Ya da istersen dışarıda. Askerlikten öğrendiğim bir beceri olarak, kayaları yastık olarak kullanmakta oldukça iyiyim. Ama her halükarda, yatakta bana kızabilirsin, dışarıda neredeyse çıplak ve ayakkabısız değil."

"Oh." Bu gerçekten çok hoş. Ve benim için hala bunu yapmaya istekli olması, söylediğim tüm sözleri neredeyse pişman ediyor.

Beni eve taşıırken kollarımı boynuna doluyorum. Hala bir parçam ona kendime bakabileceğimi, istersem dışarıda uyuyacağımı söylemek istiyor, ama öfkemi büyük ölçüde tükettim ve şimdi sadece yorgun hissediyorum. Moralim çok bozuk.

Ayrıca, o haklı.

İkimizden birinin kanepede uyuması çok daha mantıklı bir çözüm. Ve bana onu kovma seçeneği vermesi... "Ben çok öfkeli biriyim," diyorum yumuşak bir sesle.

"Her zaman mı?" diye
sorar. "Bu ne anlama
geliyor?"

"Küçükken de var mıydı, yoksa sonradan mı ortaya çıktı?"

Birkaç kez gözlerimi kırkıyorum. "Aslında sonradan."

Daha fazla bir şey söylemeden kapıyı açar ve beni tekrar kabine taşır.

Dün gece eşiği geçtiğimiz zamanki gibi değil tabii ki.

Kapıyı kapatıp yatak odasına doğru yürüdü. "Öfke sorunlarımın ne zaman ortaya çıktığının önemi olmadığını, sadece çok fazla olduğunu düşünüyorsan, seni suçlamam."

Oturma odasının ortasında durur. "Sen fazla değilsin, Cadence. Biraz kavga etmeyi severim."

"Kavga mı?" O yatak odasına girerken kaşlarım kalkıyor.

"İstemediğim şey, tüm vaktini bana son alışveriş gezisini, dekorasyon planlarını ya da..." Tavana bakar. "Mükemmel düğünü nasıl planladığını anlatarak geçiren bir kadın."

İçim tamamen yumuşadı çünkü ben hiç öyle bir kız olmadım.

"Biraz karmaşık olduğun için beni korkutmayacaksın." "Gerçekten mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutarak, onun sözlerinin doğru olmasını istedim.

"Karanlık şeyler gördüm, Cade. Bu beni daha karanlık yaptı. Parlak bir gelecek istemediğimden değil, istiyorum. Ama bunu beni anlayabilecek biriyle istiyorum, sadece J. Crew'dan kesilmiş bir kadınla değil."

"Oh," diyorum ve sonra boynuna yaslanıp dudaklarını öpüyorum. Sadece küçük bir öpücük, cinsel değil.

Teşekkür etmek için. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. "Biraz öfkemi bırakmam gerektiğini biliyorum. Ama bu kadar uzun süre beni güvende tutan tek şeydi, anlıyor musun?"

Bunu daha önce hiç kimseyle paylaşmamıştım ve şimdi söylemek iyi geldi.

"Evet." Sonra beni öper. Uzun, yavaş, şefkat ve umut dolu bir öpücük.

CHAPTER EIGHT

ZANE

CADENCE ŞU AN Kollarımda, vücudu bana göre şekilleniyor.

O kapıdan çıktığı anda iki şey anladım... Birincisi, kızım gerçekten incinmiş ve o benim kızım, ama ikincisi, iyileşmesi için biraz sabır ve sevgiye ihtiyacı olacağını anlayarak onu geri kazanacağım.

İkisi de bende var.

Dudaklarını nazikçe ayırıp, onu sıkıca kollarımda tutarken dilimi onun diline değdiriyorum. Onu baştan çıkarmaya çalışmıyorum. Bu öpücük, ona hala burada olduğumu söylemek için.

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve geri çekilip sadece "Yatmaya gidelim" diyebilecek kadar uzaklaşıyor.

Başka bir davete ihtiyacım yok, tekrar harekete geçip yatak odasına giriyorum ve onu yorganın üzerine yatırıyorum.

Üzerinde giydiği küçük gecelik ipeksi ve ince vücuduna yapışarak kayıyor.

Bir dizimi yatağa dayayıp eğilerek ağzını yağmalamak için eğilirken, kıvrımlarını izliyorum, onu tekrar tekrar tadıyorum.

Bu gece daha yavaş olmaya kararlıyım. Bu sadece seks değil, sevişmek olmalı, ama o saçımı çekerek beni kendine yaklaştırmaya başlayınca ağızlarımız giderek daha da aç oluyor.

Dudaklarına gülümsüyorum.

Cadence'in yoğunluğu eksik değil ve bu özelliğini seviyorum.

Bir ara profesyonel danışmanlık almayı konuşacağız. O ihmal ve istismara maruz kalmış bir çocuk, bu tür yaralar sabırla iyileşemeyecek kadar derin.

Ama aramızdaki kimya çok güçlü ve ben her zaman zorluklara göğüs geren bir adam oldum.

Cadence'in öfkesinin altında gördüğüm şey, bir erkeğin kalbini çalacak kadar yoğun bir şekilde sevebilen, güçlü ve azimli bir kadın.

Beni kendine çekmeye devam ediyor ve ben onun baskısına boyun eğiyorum.

Bacakları doğal bir şekilde açılıyor, vücudum onun bacaklarının arasına yerleşiyor, bacakları benim bacaklarımın arkasına dolanıyor.

Bunu yavaş almaya çalışıyorum, Cadence'e bunun benim için seksten daha fazlası olduğunu göstermeye çalışıyorum. Daha güçlü ve daha gerçek bir şey inşa etmekle ilgili.

Ama onun tutkusu bir erkeği nehirde sürüklenebilir ve farkına varmadan kalçalarımız birbirine sürtünüyor, göğsüm onun ipek iç çamaşırının üzerinde kayıyor.

Askeleri çekip göğüslerini serbest bırakıyorum, boynunu öperek teninin tadını daha fazla almak istiyorum.

Bana doğru eğiliyor, o kadar açık ki, duygusal olarak aynı noktaya gelmemiz gerektiğini biliyorum. Aynı noktaya geldiğimizde, bu sihir gibi.

Göğüslerine ulaşıyorum ve meme uçlarından birini ağzıma alıyorum.

Cadence çığlık atıyor, meme ucu dilime değiyor, tırnakları boynuma batıyor.

Cadence bugün birkaç iyi noktaya değindi. Acısı çok derin ve ben ona dokunmadan önce biraz daha ısınmamız gerekebilir.

Bunu kabul edebilirim.

Ayakları uyluklarımın arkasından kıcıma doğru kayıyor, sonra parmaklarını boxer şortumun beline sokuyor.

Onun onayımı zar zor mırıldanmıştım ki, sadece ayaklarını kullanarak lastiği kalçalarımın altına çekmeye başladı.

Ona yardım etmek için kalktığımda, kumaş uyluklarımın etrafına yerleşirken penisim serbest kaldı.

Nazik sevişmek buraya kadarmış.

Onun geceliği belinde, benim iç çamaşırım uyluklarımın üzerindeyken, içlerine daldığımda ikimiz de memnuniyetimizden inliyoruz.

O kadar iyi hissettiriyor ki, bacakları belime dolanırken, kaygan sıcaklığı penisimi sarıyor.

Yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çekiyorum. "Cadence," diye inliyorum, açıklamak istiyorum. Ama yapamıyorum, nedenini tarif edecek kelimeler bulamıyorum.

bunun neden bu kadar farklı olduğunu tarif edecek kelimelerim yok.

Onun yerine, onu kendime çekiyorum, çekilirken bile cildini öpüyorum ve tekrar içine giriyorum. Kalçaları benimkilerle buluşuyor, dudakları şakağıma bastırıyor. "Zane," diye ağlıyor, acı çekiyormuş gibi. Neredeyse korkmuş gibi.

"Buradayım," diye fısıldıyorum, boynunu ve çenesini öperek dudaklarım onun dudaklarına değene kadar. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Söz mü?" diye soruyor ve sonra gözlerinde korkuyu görüyorum. Göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefes alamıyorum. Bu yüzden mi beni itiyor? Gitmemden mi korkuyor?

Bunu bir meydan okuma olarak alıyorum.

Hiçbir yere gitmiyorum. "Söz." Bu kelimenin anlamını biliyorum. Cadence'i ve ne zaman sertleşeceğini anlamaya başlıyorum. Ama ben de sertim.

Çekilip tekrar giriyorum, hızımı artırıyorum, ikimiz de inleyene kadar, o kadar yaklaşıyoruz ki gözlerimi sıkıca kapatıyorum, Cadence'in amcığı mengene gibi sıkışırken kendimi tutuyorum.

Parmakları cildimde çılgınca hareket ediyor, sonunda adımı haykırarak boşalıyor. Onun orgazmının dalgaları benimkini de tetikliyor, ben de inleyerek boşalıyorum.

Üstüne çöküp onu kendime çekiyorum. Kolları boynuma sıkıca dolanıyor. "Beni sevmek kolay değil."

Başımı kaldırıp gözlerimi açıyorum. "Bunu sana kim söyledi?" Sözleri beni korkutmuyor. Onu daha çok arzulamama neden oluyor.

"Güven bana. Ben biliyorum." O başka yere bakar ve sonra onları görürüm. Gözyaşları.

Dün bir adam ona acımasızca saldırmış ve o ağlamamış. O, kolay kolay duygularını gösteren biri değildir. Bu yara çok derindir.

"Kendine daha fazla değer vermelisin." Anlamasını istiyorum, ellerimle yüzünü çerçeveleyorum. Onda çok iyi şeyler var.

"Gerçeği istiyorsan Ava'ya sor. O sana söyler. Bana yakın olmaya çalışan herkesi incitiyorum. Akıllıysan Zane, çok geç olmadan şimdi vazgeç."

Onun dudaklarını öptüm, ama zihnimde bir not aldım. Ava'ya Cadence'in ne kadar kötü olduğunu sormayacağım. Ava'ya Cadence'i bu kadar incitmek için ne yaptığını soracağım. Çünkü Cadence'in en iyi arkadaşı, tüm o koruyucu aileleri kadar onun için kötü olduğu çok açık.

Ve bu konuşma olacak. Ama bu gece değil. Bu gece benim görevim ona söylemek, ona göstermek, onun için burada olduğumu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi.

CHAPTER NINE

CADENCE

SONRAKİ HAFTA, derin ve uzun bir nefes gibi hissettiren bir uyum içinde geçer.

Hiç bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum. Zane düzenli olarak benim için yemek pişiriyor, yemek yiyoruz, uyuyoruz, yüzüyoruz ve oynuyoruz.

Bunu başka bir kelimeyle ifade edemem. Güreşmekten yürüyüşe, gülmekten, birbirimizin şirketinden keyif alıyoruz.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Çatışma aramıyorum, onu uzaklaştırmanın yollarını aramıyorum. Ve yavaş yavaş, içimde taşıdığım derin yaranın, hiç hayal etmediğim bir şekilde iyileşmeye başladığını hissediyorum.

Bana geçmişimle ilgili sorular sorup duruyor. Bazılarına cevap veriyorum, bazılarına vermiyorum, vermediğimde de ısrar etmiyor.

Ama ona annemden ve onun bir bağımlı olduğundan bahsediyorum. Arazide yürüyüş yapıyoruz, ağaçların gölgesinde duruyoruz.

Kokain evlerinde uyuduğum anılardan sadece birkaçını paylaşıyorum. "Kaç yaşındaydın?"

Kafamı sallıyorum. "Küçük."

"Uyuşturucu bırakması zor bir alışkanlıktır ve nesiller boyu sürebilir," diyor, bana yan gözle bakarak. Kendi eğilimlerimi mi soruyor?

"Ergenlik ve yirmili yaşların başında alkol ve uyuşturucu denedim. Ama artık bıraktım." Ona dönüp gözlerine bakıyorum. "Bağımlılık olmadan da yeterince sorunum var."

"Hiç içki içmiyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Bu sana garip geliyor mu?"

"Hayır," diye cevaplıyor. "Ben de pek içmem. Tıp fakültesi çok yorucuydu ve saha çalışması da bu tür bir zevke izin vermeyecek kadar tehlikeliydi."

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. Çünkü ilk kez ona uygun olabileceğimi düşündüm. Ayık olmak bizim ortak bir özelliğimiz, diğer kadınların sahip olmadığı bir şey.

Bu içimi ısıtıyor ve dudaklarımı ısırırken omzuma şakacı bir hareketle omzuma çarpıyorum.

O da beni kucaklayıp döndürerek cevap veriyor.

Ona korkunç çocukluğumu anlattığıma inanamıyorum ve şimdi beni dışarı atmak yerine döndürüyor.

Her zaman geçmişimin beni aşağılık hissettirdiğini düşünmüşümdür. Bunun benim suçum olmadığını biliyorum, ama bu beni daha az çekici yapmaz.

Perdeleri kanepelerle uyumlu hale getirmek için yetiştirilmedim. Ama Zane, o kadınla ilgilenmediğini söylüyor.

Hayatım boyunca onun duygularının kalıcı olmayacağını öğrendim. Ama çok uzun zamandır ilk kez umutla doluyum. Bu beni çok korkutuyor.

Güvendiğim herkes beni terk etti. Ava hariç...

Bu dünyada, benim gibi huysuz birine değer verecek iki kişi gerçekten var mı?

Dürüst olmak gerekirse, Ava'yı uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Aslında, daha derine indiğimde gözlerim kapanıyor. Bu hafta, yıllardır kaçındığım düşünceleri inceliyorum.

Bunca zaman, beni hala sevmesinin bir sorunu olduğunu düşünmüştüm.

Onu benim yanımda tutan şeyin benim değerim değil, onun yarası olduğunu. "Ne oldu?" diye sordu Zane.

"Hiçbir şey. Sadece Ava'yı düşünüyordum." "Ava," diye homurdandı.

Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. "Ava'dan her bahsettiğimde kızgın görünüyorsun."

"Onun arkadaşın olduğunu biliyorum ama..."

"Ama ne?" diye soruyorum, o beni nazıkçe ayağa kaldırırken.

"Ama o, senin en travmatik deneyimlerinin hepsiyle bağlantılı gibi görünüyor."

"Evet. Çünkü o oradaydı. Her bakımdan o benim kardeşim. O boktan günleri birlikte yaşadık."

Kaşları çatıldı. "Ama onu kurtarmak için kendine zarar verdin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onu korumak için bir adamı bıçakladın, Cadence. Bu, ruhunda taşıdığın bir yara."

Ona bakıyorum. "Böyle şeyler yapmış olmam seni rahatsız ediyor mu?" Reddedileceğimi bildiğim için kendimi hazırlarken boğazım düğümleniyor. Ama nedense, yetişkin hayatımda ilk kez, bu düşünce beni kızdırmıyor, sadece üzüyor.

Kavga etmek için ayağa kalkmıyorum. Acıdan kaçmıyorum.

Zane'den korunmak için öfkeyi kullanmayacağım. Yapamam. Bu sefer her şeyi hissedeceğim. Bazı kötü alışkanlıklarımı gerçekten değiştirdim.

"Hayır. Askerde yaptıklarımı hayal bile edemezsin. Onun yüzünden acı çekmiş olman beni rahatsız ediyor."

Anlamaya çalışırken ağzım açık kalır. Bu, yapacağımızı düşündüğüm konuşma değil. "Anlamıyorsun."

"O zaman anlat."

"Ava harika bir işi olmasına rağmen berbat bir apartman dairesinde yaşıyor. Tüm parasını biriktiriyor."

"Tamam mı?"

"O parayı üç kez benim rehabilitasyon masraflarımı ödemek için kullandı," diye fısıldadım, Zane'in bana neden güvenmemesi gerektiğini anlayacağını biliyordum. "Beni hapisten çıkardı. İş buldu. O..." Gözlerim doldu. "Beni seven tek kişi o."

"Ama..." diye başlar ama elimi kaldırıyorum.

"Aslında bu nutku ona biri vermeli. Benim ne kadar kötü bir örnek olduğumu anlatmalı. Beni terk etmenin nedenlerinden biri de... onu aşağı çektiğimdir. Tam tersi değil."

Bir sonraki sözleri söylemek için kendimi toparlarken omurgamı sertleştiriyorum. "Ve eğer akıllıysan, seni de aşağı çektiğimi anlarsın." Başımı eğiyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Gerçeği söyledim. Kalbimde ağırlık yapan sözleri.

Öfkemi bir kenara bıraktığımda, bu öfkeyi insanları kendimden uzaklaştırmak için kullandığımı anlıyorum. Böylece bu anla yüzleşmek zorunda kalmıyorum. Beni terk etmelerinin haklı olduğunu kabul ediyorum.

Reddedilmeyi hak ettiğimi.

"Sen beni aşığı çekmiyorsun. Ben..." Ve o anda sesinde acıyı duydum.

Çenemi kaldırıyorum. "Ne oldu?"

"Şey..." O da yüzünü buruşturur ve ben bu konuşmanın nereye varacağını anlamaya çalışırken şaşkınlığımı gizlemek için gözlerimi kırıştırdım.

"Ne?" diye soruyorum sertçe.

"Ava çok arıyor," diye sessizce cevaplar. "Dün gece sen duşta iken aradı ve ben açtım."

"Tamam..." Göğsüm sıkışır. Çünkü Ava'ya yaptığım şey, ona haber vermeden buraya gelmek çok kötüydü. Ona bir özür borçluyum ve uzak durmamın bir savunma mekanizması olduğunu açıklamalıyım.

"Ve ona seni rahat bırakmasını söyledim." Omuzları dik kalıyor ama gözlerinde belirsizlik görüyorum.

"Ne yaptın?" diye soruyorum, sesim inanılmaz derecede gerginleşirken göğsüne sertçe itiyorum. Öfke geri geliyor. Çünkü en iyi arkadaşımınla uğraşan biri kadar beni sinirlendiren başka bir şey yok.

Ava'yı uzaklaştırmaya çalışabilirim, ama başka kimse ona zarar veremez. "Ben sandım ki..."

"Yanlış düşündün," diye hırıldıyorum. "Sana sert davranmamam gerektiğini söylemedim mi? Bunu istemiyorum ve buna tahammül edemem."

Durur, çenesini oynatır. "Yine sert davrandım, değil mi?"

Yumruklarım sıkılır. "Sana emir verip duran bir kız istiyorsan, boktan arkadaşlık uygulamana ve kız öğrenci yurdundaki kızlara geri dön."

"Nasıl bildin..."

"Birbirimizi anladığımızı sanıyordum. Ben çok cadaloğ olabilirim, ama sen benim sınırlarıma saygı duyacaksın."

Dizlerinin üzerine çöküyor, bu da başımı geriye doğru savuruyor, şaşkınlık gözlerimi kocaman açıyor. "Haklısın."

"Hangi kısmı?" diye soruyorum, öfkem balon gibi sönüyor.

"Hepsi. Seni çok zorladım ve senin adına yapmamam gereken kararlar verdim. Sen kırgınsın. Ben otoriterim. Beni uyaran bir kadına ihtiyacım var."

Ne beklediğini bilmiyorum ama ellerim gevşiyor. "Tanrıya şükür." "Ne?"

"Senin mükemmel olmamana sevindiğim için kendimi daha iyi hissetmem yanlış mı?" diye başımı sallayarak soruyorum.

Gülüyor ve sonra beni kendine çekiyor, yüzünü karnıma yaslıyor. "Sen benim mükemmel olduğumu düşünmüyor musun? Ben senin mükemmel olduğunu düşünüyorum."

"Oh lütfen," diye burun kıvırıyorum, ama ellerimi saçlarında gezdiriyorum. "İkimiz de benim mükemmel olmaktan çok uzak olduğumu biliyoruz."

O zaman bana bakar, gözleri açık ve dürüst. "Sen benim için mükemmelsin."

Nefesim kesildi. "Değilim."

"Öylesin, Cadence. Sana söyledim. Basit birini istemiyorum. Bana meydan okumanı seviyorum. Ben..." Elleri sırtımda yayıldı. "Sana aşık oluyorum."

Ona bakarken dudaklarım aralanır. Bunu kastetmiş olamaz. "Zane." Sesimde gözyaşları duyuyorum.

"Aynı şeyi söylemene gerek yok. Yine de seni iyileştirmeye devam edeceğim. Ama şunu bilmeni istiyorum ki, sen kabul edersen sana tüm kalbimi vermeye hazırım."

Onun etrafına kıvrılıp gözlerimi sıkıca kapattım. "Ben de seni seviyorum." "Gerçekten mi?"

"Seviyorum. Ve sevmeyi ve sevgiyi almayı bilen bir insan olmak istiyorum."

"Güzel."

Ama sonra saçlarını çektim. "Ama şunu netleştirelim, beni sevmek Ava'ya da bakmak demek. O olmasaydı ben burada olmazdım. Bazı insanların terk etmediğini bana ilk gösteren kişi oydu. Kalırlar ve severler."

O başını salladı. "Özür dilerim ve bundan sonra... Anlaşıldı. Ava koruma listesinde."

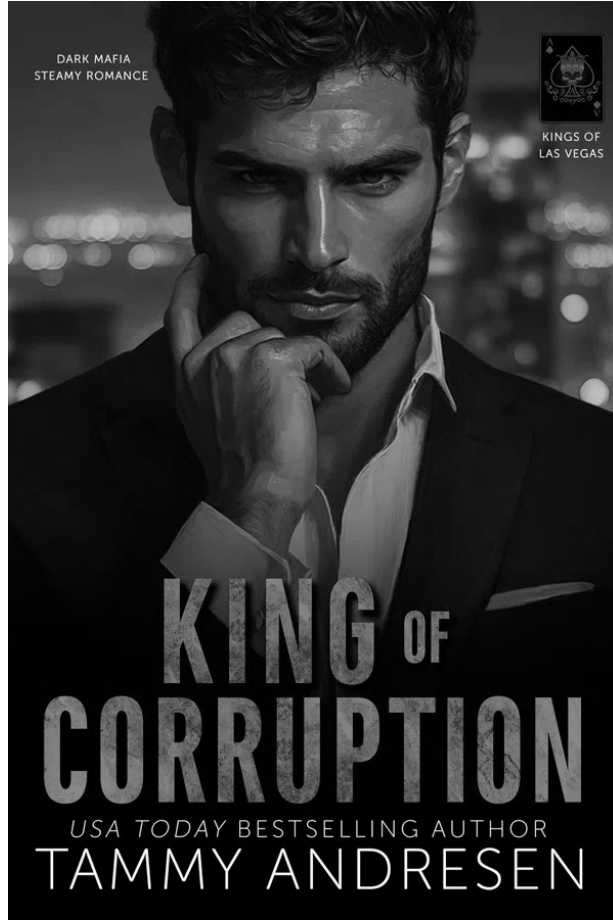
Grinch gibi hissediyorum, çünkü yemin ederim, kalbimin göğsümde şişip büyüdüğünü hissedebiliyorum. Umduğum, istediğim şey gerçekleşti.

The Hunt sayesinde aşkı buldum.

Ve uzun zamandır ilk kez, öfkemi yenip hayatımı huzur ve mutluluk içinde yaşayabileceğimi düşünüyorum.

VE ŞİMDİ, Kings of Las Vegas serisinin bir sonraki kitabı, Ryker'ın hikayesi, King of Corruption'dan bir ön izleme!

KING OF CORRUPTION

Ölüm bizi ayırana kadar.

Babam kız kardeşimi acımasız bir mafya babasına sattığında, sıra bana gelmeden kaçmam gerektiğini biliyorum.

Paraya ihtiyacım var, bu yüzden tek iyi olduğum şeyi yaparım: kart saymak.

Ancak başından beri büyük bir hata yaparım.

Çalmayı seçtiğim Las Vegas kumarhanesi?

Kız kardeşimin nişanlısına ait.

Onun ofisine sürüklendim, adamları tarafından bir sandalyeye itildim, o ise üstümde durmuş, bakışları ruhumu dondurmaya yetecek kadar soğuktu.

O kanunların üstünde bir adam, ne isterse yapabilir.

Ama en kötüsünü yapıyor... beni bekletiyor. Düşünsenize. Kaynayın.

Düğünden *sonra* beni nasıl cezalandıracağına karar verecek.

Törene zar zor kendimi toparlayabiliyorum.

Sadece kız kardeşimin yanında durmam gerekiyor.

Ama kız kardeşim ortalarda yok.

Onun yerine, papaz evinin kapısının arkasında beyaz bir gelinlik asılı. Meğer planlar değişmiş.

Sonunda cezamı belirlemiş. Ve şimdi...

Gelin benim.

KING OF CORRUPTION

Sasha

"Bana bunu yapmasına nasıl izin verebilirsin?" diye ağlayarak kız kardeşim Katarina, kardeşimizin ayaklarına diz çöküyor. "Beni sanki bir hayvan gibi evlendirmesine nasıl izin verebilirsin?"

"Hayvanlar *evlenmez*," diyor Dimitri, başparmağıyla gözlerini ovuşturarak.

"Satılacak," diye karşılık verir, yerinden kalkmadan sert bir bakış atarak. "Tıpkı benim Las Vegas'taki bir kumarhaneye satılacağım gibi."

Dimitri elini indirir. "Teknik olarak, Ryker Smith'in devralacağı mülk şeritte değil."

"Bu beni rahatlatacak mı?" diye bağırarak ellerini havaya kaldırır. "Daha aşağı bir kumarhaneye takas ediliyorum diye mi?"

"Sen takas edilmiyorsun," Dimitri dikleşir, gözleri sertleşir. "Her şeyden önce, böyle güçlü bir aileye gelin olarak babamızdan korunacaksın."

Ben burnumu çekerim ve kardeşimin bakışları bana döner. Çenemi meydan okurcasına kaldırırım ama sessiz kalırım.

Birincisi, hayvan gibi takas edilen ben değilim, ikincisi ise bir süre kardeşimin dikkatinden uzak kalmamın en iyisi. Katarina ve benim aramda bir anlaşma var. Bu batmakta olan bir gemi ve her kadın kendi başının çaresine bakmalı.

"Peki beni yeni kocamdan kim koruyacak?" Katarina'nın sesi her kelimeyle yükseliyor. "Yeni ailemle ilgili dedikoduları duymadığımı mı sanıyorsun? Gelecekteki kocamla ilgili? Beni ocaktan alıp ateşe atıyorsun!"

Ben de duydum. Ryker Smith acımasız iş yöntemleri ve taviz vermeyen kişiliğiyle tanınıyor.

Vegas'a geleli on dakika olmamıştı ki, en yakın kardeşi Killian Smith hakkındaki hikayeler kafamda bir tablo çizdi. Adam, paraya muhtaç olan karısını takip etmiş ve sonra onu kendisiyle evlenmeye zorlamıştı.

Bunlar iyi insanlar değil.

Bizim ailemiz de onlardan daha iyi değil. Babamız bizi son beş yıldır Rusya'da bir hapishanede tutuyordu. Şimdi Katarina yirmi üç, ben yirmi bir yaşıyordum ve Rus hapishanesinden kurtulduk. Amerika Birleşik Devletleri'ne tek bir amaçla geldik... ailemizin iş bağlantılarını güçlendirmek için evlenmek.

Hayır, teşekkürler.

Katarina koluma vurana kadar kardeşim ve kız kardeşim benim olmadan konuşmaya devam ettiklerini fark etmedim. "Söyle ona, Sasha."

Neredeyse bir yabancı olan kardeşime boş boş baktım. "Ne söyleyeyim?"

Uzun bir nefes verir. "Odaklan, Sasha. Şimdi pes etme."

Yüzümü buruşturuyorum. Tamamen ve yoğun bir şekilde konsantre olabildiğim birkaç alan var. Örneğin sayılar, kafamda çok kolay kalıyor.

Duygularla ilgili konuşmalar ise pek değil.

"Pes etmiyorum," diyorum, kaşlarımı çatarak. Smith'lerin de babamız kadar acımasız narsist olabileceğini düşünüyordum. Aynı işin içindeler. Maddi kazanç için evlilikler ayarlamaya hazırlar. Bomba sığınağı gibi apartmanlar inşa ediyorlar...

"Sasha," diye Dimitri somurtarak bağırır. "Bu konuşmada yeterince fikir var."

Sessiz kalmaya çalışıyorum ama bu benim için çok zor. "Benim fikrimi de ekleyebilirim. Smith'lerin korkunç insanlar olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşünüyorum."

Kaşları daha da çatıldı. "Onları tanıyorum. Babamızdan çok daha iyiler."

Katarina burun kıvrır. "Bu doğru olsa bile pek bir şey ifade etmez."

Dimitri tavana bakar. "Anlaşma yapıldı. Düğün olacak. Ve Smith'lerin koruması altında olacaksın."

Burnumu kırıştırdım.

Katarina korunacak, en azından kardeşimizin teorisi öyle. Ben hala ortada kaldım. Kardeşimin ya da babamın beni evlendirmesine izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim.

Kendi planım var. Tek ihtiyacım olan biraz para.

"Yapmayacağım," diye ağlar Katarina, ellerini yumruk yapar. "Beni zorlayamazsınız."

Dimitri'nin bakışları o kadar sert ki ikimiz de geri adım atıyoruz. Yedi yıldır kardeşimizle görüşmemize izin verilmedi, onu son gördüğümde ben daha çocuktum. Bu adamı tanımıyorum, ne yapabileceğini bilmiyorum.

"Seni Ryker Smith ile evlendirteceğim," dişlerini sıkarak söylüyor. "Bu senin ve benim için en iyisi. Bu konuşma bitmiştir."

Sonra arkasını dönüp dairemizden çıkıyor ve kapıyı arkasında çarpıyor.

Smithler ya da Kincaidler – Las Vegas'taki bu aileleri takip edemiyorum – bizi yüksek güvenlikli bir binaya taşındılar.

Bunun bizim güvenliğimiz için olduğunu söylüyorlar. Babam da öyle demişti, ama ben hapishaneye girdiğimde orasının hapishane olduğunu anlarım.

Her yerde kameralar, giriş ve çıkışlarda güvenlik görevlileri, kasa gibi asansörler. Burası bir hapishane.

Katarina ayağa kalkarken derin bir nefes alıyorum. "Buna inanabiliyor musun?"

"Hayır," başımı sallıyorum. "Bunca zaman Dimitri'nin bizi kurtaracağını sanmıştık..."

"Cidden," diye başını sallar. "O da otets kadar kötü."

O babamız kadar kötü değil. Babamız, Katarina'nın küstahlığı yüzünden vücudunu morluklar içinde bırakır, hatta kırık bir kol da eklerdi.

Ama bunu belirtmenin bir anlamı yok. "Ne yapacaksın?"

"Onunla evlenmeyeceğim." Katarina çenesini kaldırdı. "Yeterince uzun süre köle oldum."

"Bu evlilikten nasıl kurtulacaksın?" diye soruyorum, ona dönerek. Birbirimize benziyoruz. Aynı koyu saçlar, aynı kahverengi gözler, aynı klasik yüz hatları.

Ama ben minyonum, Katarina ise heykel gibi. Ben analitikken, Katarina duygularıyla dolup taşıyor.

"Merak etme. Ben Rus'um. Bir şeyler bulurum."

Ben de. Ama zamanımız azalıyor. Düşün yarın. Katarina evlendiğinde Dimitri'nin dikkatini bana çevireceğinden eminim.

Bu da planımı gerçekleştirmek için çok az zamanım olduğu anlamına geliyor.

Katarina odasına çıkıp beni oturma odasında bırakıyor. Smith ailesine bir konuda hak vermeliyim.

Çok güzel bir daire. Büyük bir ada mutfak, yemek alanına açılıyor ve bu alan da oturma odasına sorunsuz bir şekilde geçiyor.

Küçük bir koridor, her biri kendi banyosuna sahip iki yatak odasına açılıyor.

Koridordan ilerleyip sağa dönerek yatak odama giriyorum. Arkadaki sürgülü kapı balkona açılıyor ve üçüncü kattaki dairemden zemine kadar uzanan balkonlar sıralanıyor.

İşte buradan kaçacağım.

Yatağımın altından, böyle bir durum için özenle sakladığım bir rulo para çıkarıyorum.

Planım basit. Sayıları hatırlama yeteneğimi kullanarak, daha küçük ve güvenliği daha az olan bir kumarhaneye gidip kartları sayarak Vegas'tan kaçmak için yeterli parayı kazanacağım.

Babam sayesinde, üç farklı isimle pasaport ve kimlik belgelerim zaten hazır.

Tek ihtiyacım olan para.

Basit.

Umarım.

Para rulosunu alıp yatağın üzerine atıyorum ve giyinmeye hazırlanıyorum.

Daha önce Vegas'taki kumarhanelere hiç gitmemiştim, ama Rus kumarhanelerinde oldukça katı kıyafet kuralları vardı.

Balkonlarda dans ederken gece elbisesi giyemem, ama işimi görecektir siyah bir pantolonum var.

Çekmecedan pantolonumu çıkarır, üzerine ışıltılı bir bluz giyer ve uzun kahverengi saçlarımı parlayana kadar fırçaladıktan sonra topuz yaparım.

Dolgun dudaklarıma parlaticı sürüyorum ve uzun, koyu kirpiklerimin etrafına koyu renkli göz kalemi ve maskara uyguluyorum.

Rusya'da Katarina ve ben ikimiz de güzel sayılırdık.

Bunu bilmiyorum. Ama pembe parlak bluzum yanaklarımda rengini ortaya çıkarıyor ve kahverengi saçlarıma çok yakışıyor.

Buraya ait değilmiş gibi g r nmeyeceğime emin olarak, para destesini pantolonumun arkasına sıkıştırıyorum. K    k bir sırt çantasına pasaportlarımı, dış fır amı ve birkaç çift iç  amaşını koyup yatağa oturarak karanlığı bekliyorum.

Binanın içi ve dışı kameralarla dolu.

Tabii ki zamanlamalarını ayarladım, binanın yanından ileri geri hareket ederken programlarını öğrendim, ama riske girmeyip karanlığı bekleyeceğim.

Saat geçtikçe kumarhane daha kalabalık olacak ve kalabalığa karışmak daha kolay olacak.

Vegas güneşi yavaşça batıyor, gökyüzünü turuncu ve kırmızı tonlarına boyuyor.   l  seviyorum.  nk r edilemez bir güzelliği var.

Keş e kalmasaydım.

Son ışıklar kaybolup gökyüzü karanlığa büründüğünde, kaydırıcıya geçip binanın her iki köşesindeki kameraları izliyorum.

Onlar uzaklaşırken, sürgüyü kaydırarak açtım ve yavaşça tekrar kapattım.

Kendimi parmaklığın üzerine çekip, parmaklıkları aşağıya doğru kayarak, ayak parmağım altındaki parmaklığa değene kadar sarkarım. Keş e Katarina'nın boyunda olsaydım.

Ayak parmaklarımın üzerinde dengemi sağladım ve yukarıdaki balkonu bıraktım. Sırtım gerildi ve neredeyse düşüyordum ama son anda çömelip ayaklarımın altındaki korkuluğu yakaladım.

Bir saniye nefesimi topluyorum. Ama çok uzun sürmüyor, kameralar geri dönmeden önce otuz saniyemden az zamanım var.

Aynı işlemi tekrarlayarak birinci kata ulaştım. Bu sefer daha kolaydı ve kısa sürede yere indim.

Binanın etrafını çevreleyen  alıllıklara gizlenerek, kameraların bana doğru dönmesini bekledim.

Yavaşça sayarak, bir sonraki dönüşün zamanlamasını hesapladım ve çalıların arasından fırlayarak sokağa  ıktım.

Adrenalin vücudumu doldururken ciğerlerimden hava çıkıyor.

 zg r m.

Hayatımda ilk kez, kendi kaderimin efendisiyim. Ama çok ileri gidiyorum. Bu sadece ilk adım.

 kinci adım, kimsenin beni bulamayacağı bir yere gidebilmek için yeterli parayı bulmak.

Babamın bulamayacağı bir yere. Kardeşimin bulamayacağı bir yere. Ve kız kardeşimin yeni ailesinin bulamayacağı bir yere.

Smith kardeşlerin hepsi cehenneme gidebilir. Özellikle Ryker Smith, tanımak istemediğim bir adam. Onunla bir kez karşılaştım ve beni

rahatsız hissettirdi.

Bu düşünce beni cesaretlendiriyor, ancak ilk adımdan sonra çok daha zor bir süreç beni bekliyor, çünkü hazırlık için pek bir şey yapamadım.

Yan sokaktan çıkıp caddeye adım attım.

Işıklar parılıyor, insanlar kaldırımlarda kalabalıklaşarak gülüyor, birbirlerine dev kokteyller kaldırıyor. Bu rahatsız edici ve ben geri çekiliyorum.

Onların enerjisine uyamadığımı, bu yüzden dikkat çekeceğimi hissediyorum.

Hiçbir zaman rol yapma konusunda iyi olmadım. Katarina sırtında bıçak varken bile gülümseyip gülebilir, ama ben öyle davranamam.

Bellagio'daki çeşmelerin saatlik gösterisi başlarken, suyun püskürmesiyle cildim ıslanırken duruyorum. İçeri girebilirdim, ama o kalitede bir yerde en üst düzey güvenlik vardır.

Çaresizlik yaydığımı bildiğim için, kendime daha uygun olan eski Vegas'a doğru yürümeye devam ediyorum.

Strip, dev bir parti. Eski Vegas ise zor günler yaşayanlar için. İçkilerini semsiyesiz, akşam yemeklerini ikiye bir fiyatına yemek isteyenler için.

Güvenlik de çok daha gevşek. Burası yüksek bahisçiler için uygun yerler değil.

Bekarlığa veda partilerini ve üniversite öğrenci kulüplerinin toplantılarını geçip Fremont Caddesi'ne doğru ilerliyorum.

Düşündüğümünden daha uzun bir yol ve serin gece havasına rağmen sırtımdan ter damlaları akıyor.

İşte o anda Palace görünüyor.

Diğer yeni kumarhanelerden uzak olan bu yer, yeni Las Vegas Strip'ten farklı bir havaya sahip.

Birkaç saniye öylece duruyorum, kararsızlık beni titretirken dudaklarımı ısıırıyorum.

Derin bir nefes alıp kararımı veriyorum ve caddeyi geçip devasa lobisine giriyorum.

Kumarhane katını bulmak kolay. Paramı bozdurup fişlerimi alıyorum ve bir masa arıyorum.

Beş kartlı poker oynayacağıma karar verdim. Ne tür bir krupiye seçmem gerektiğini düşünüyordum ve yaşlı bir adamda karar kıldım. Kadınlar kurnazdır ve yaşlı erkekler genç kadınlara karşı şüpheli olmaktan çok koruyucudur.

İnanın ya da inanmayın, kart saymak hassas bir sanattır. Kart destesinin nerede olduğunu bulmanız, oynanan kartları takip etmeye başlamanız

destek ters dönüp karıştırılmadan önce ritmi bulmak gerekiyor.

Şüphe çekmeden öğrenme sürecinde kendinizi idare edecek kadar paranız olmalı.

Küçüklüğümden beri gardiyanlarımla poker oynuyorum ve hafızam kusursuzdur.

Ancak krupiyeyi okumak ve doğru tavrı takınmak gibi incelikli konularda kendime o kadar güvenmiyorum.

Yine de, umduğumdan daha genç bir dağıtıcı seçiyorum, ama o yeni bir deste yıkıyor. Otomatik karıştırıcı olmadığı için, sayacak tek bir deste olacağı için işim çok daha kolay.

Kaçabileceğimi düşündüğüm kadar el izledikten sonra, korkmuş gibi görünmemeye çalışarak bir koltuğa oturuyorum.

Bu çok da zor değil. Ama suçlu ve korkmuş gibi değil, masum ve endişeli görünmeye çalışıyorum.

Her oyuncuya ilk bahis hakkını belirlemek için tek bir kart dağıtıyor ve bana bir papaz geldiğinde, iyi bir başlangıç yaptığımı anlıyorum.

Krupiyenin ihtiyacı olan ası almasının neredeyse imkansız olduğunu bildiğimden, kazanmam çok uzun sürmüyor.

Sonra tekrar kazanıyorum. Ve tekrar.

Dağıtıcı dört el boyunca gülümsemekten şüphelenmeye başlar, bu da benim durmamın işaretidir.

Kazançlarımı toplayıp yeni bir masa seçiyorum.

Bir masada daha oynayıp, fişlerimi bozdurup başka bir kumarhaneye geçeceğim. Hedefimi seçip, oturmadan önce birkaç el izliyorum.

Derin bir nefes veriyorum, krupiye bana tuhaf bir bakış atıyor. Bir masada oynadıktan sonra Palace'tan ayrılmam gerekmez miydi? Etrafıma bakıyorum, güvenlik görevlilerinden biri beni izlediğine yemin edebilirim.

Hayatım boyunca mücadele ettiğim bir sorun olan endişem artıyor, derin bir nefes verip parmaklarımı avuç içime, sonra bacaklarıma vurmaya başlıyorum.

Bu, korkumu kontrol etmek ve sinirlerimi yatıştırmak için dadılarımdan öğrendiğim bir egzersiz, ama burada işe yaramıyor.

Dahası, güvenlik görevlilerinden biri bana bakarken walkie talkie'ye konuşuyor, bakışları bacaklarıma vuran parmaklarımda.

Gözlerimi kırıyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum, elimdeki kartlara ve oyuna odaklanamıyorum.

Yine de, bir şekilde, eli ve ardından bir sonraki eli de kazanıyorum. Gitmem gerektiğini bilerek nefes veriyorum, ama bu desteyi yeni kavramıştım ve harcadığım emek için birkaç el daha kazanmak istiyorum.

Ama bu bir hata. Bir el daha kazanıyorum, bu masada ve bu kumarhanede bir sonraki elin son elim olacağına karar vermişken, omzuma bir dokunuş hissediyorum.

Bu, bilinçsizce dizime vurduğum dokunma sesinden tamamen farklı.

Dönüp baktığımda, çok sert bakışlı bir güvenlik görevlisi bana tepeden bakıyor. "Benimle gelin bayan."

Ağzım açılır ve önümdeki fişleri hızlıca hesaplarken kapanır. Buraya geleli bir saat bile olmadı ve şimdiden elli bin dolar kazandım.

Çok para, ama başımı belaya sokmaya yeter mi? Fişlerimi toplamaya başlıyorum, ama güvenlik görevlisinin eli omzuma konuyor. "Bırak onları," diyor sert bir sesle.

"Ama onları kazandım," diye bağıryorum, krupiyeye yeni bir deste çıkarırken diğer kumarbazların hareketlerini görmezden gelerek. "Onlar benim."

İlk gardiyana bir diğeri katılır ve elini diğer omzuma koyar. Soğuk bir korku omurgamdan aşağıya doğru akar. "Çantaya koy," der krupiyeye. "Bayan Smith alıp almayacağına karar verebilir."

Kaslarım jöle gibi eridi. "Bay Smith mi?"

"Aynen öyle, kızım. Ryker Smith seni görmek istiyor." Sonra beni kolumdan tutup kaldırdı.

Bacaklarım çalışmıyor ve diğer güvenlik görevlisi diğer tarafımı tutmadan önce yere düşmeye başlıyorum. İkiisi beni kumarhane zemininde sürüklemeye başlıyor.

Beynim çalışabilseydi, kendime nasıl olup da kız kardeşimin nişanlısının kumarhanesinde bulduğumu sorardım.

Ama aslında bilmeliydim. Vegas'ta Smith ailesi emlak tanrılarıdır ve aynı zamanda suçludurlar.

Onlar kanunların üstündedir, yani Ryker Smith, hırsız küçük baldızına istediği her şeyi yapabilir.

Ne seçecek? Birazdan öğreneceğim.

Daha fazla okumak ister misiniz? [Yolsuzluğun Kralı](#)

LORDS OF LAS VEGAS

Las Vegas'ın Kralları, Lords of Las Vegas dünyasının bir parçası!
Lords of Las Vegas serisinin tamamını keşfedin!

MORE ABOUT TAMMY

Tammy, Contemporary Dark and Steamy Billionaire Romance'ın karanlık ve baştan çıkarıcı dünyasında yazma dürtüsüne karşı koyamayan, çok satan Regency Romance romanlarının yazarıdır.

Kocas ve üç çocuğuyla Massachusetts'te yaşıyor ve en sevdiği maceralar kitaplarda bulunanlar, ancak ara sıra kendi maceralarını da yaşıyor!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

